

“Educația este cea mai puternică armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.”
Nelson Mandela

ANUL I NR. 2, 2017

ISSN 2559-3323

Prezentarea proiectului – ediția 2017 2

Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană 4

Egalitatea de șanse în educație 6

Prof. Călin DIACONESCU

Filosofia diversității sau Republica interioară. Comentariu la PLATON, Republica 8

Prof. Diana URECHE

Eseuri și fotografii 13

Tinerii spun **NU** discriminării!

Timișoara, 2017

Ediția a II-a

Tinerii spun NU discriminării

Ediția a II-a, 2017

21 martie este Ziua Internațională pentru eliminarea discriminării rasiale și a fost stabilită de UNESCO în 1966, ca urmare a unui eveniment tragic, petrecut în Africa de Sud. În 1960, în Sharpeville, pe 21 martie, poliția a deschis focul și a ucis 69 de oameni care demonstau pașnic împotriva apartheid-ului.

În rândul adolescenților discriminarea nu este percepută ca o problemă majoră.

Lipsa de informații pe teme ca stereotipurile sau prejudecățile, precum și necunoașterea efectelor acestora asupra celor vizați, fac ca discriminarea de orice fel să rămână o cauză potențială a pervertirii atitudinii și mentalității tinerilor. Se poate ajunge chiar și la neînțelegerea pericolului pe care discriminarea de orice fel îl reprezintă într-o societate democratică.

Proiectul „**Tinerii spun Nu discriminării!**” își propune să promoveze în rândul adolescenților un comportament tolerant și solidar față de diverse grupuri vulnerabile.

În cadrul proiectului s-a organizat un concurs pe două **secțiuni**:

1. Eseuri nondiscriminare
2. Fotografii/ colaje pe tema nondiscriminării sau a educației pentru toleranță și solidaritate.

Obiectivele proiectului:

1. Conștientizarea adolescenților din România, Serbia și Ungaria (Csongrad) asupra efectelor discriminării.
2. Identificarea soluțiilor pentru desfășurarea unei conviețuiri armonioase.

Impactul scontat: Promovarea în rândul adolescenților a unui comportament tolerant și solidar față de diverse grupuri vulnerabile.

Publicul țintă: 150 adolescenți, 80 cadre didactice.

Coordonarea: Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană

Promovarea: S-a organizat o campanie de informare asupra efectelor discriminării și de promovare a egalității de șanse, susținută de Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană, în parteneriat cu Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării și Consiliul Județean Timiș prin intermediul școlilor din vestul României, din Serbia și Ungaria.

Implementarea a fost realizată împreună cu partenerii: Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, Inspectoratul Școlar Județean Bihor, Inspectoratul Școlar Județean Satu Mare, Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara,

Derularea: septembrie - decembrie 2017.

Rezultatele proiectului:

- 133 elevi și 87 profesori implicați în proiect
- 110 eseuri și 33 fotografii
- 11 județe din România participante
- 5 instituții de învățământ din Ungaria și Serbia
- editarea revistei on line „Echilibru.edu” ISSN 2559 - 3323
- editarea revistei „Tinerii spun NU discriminării” Ediția II, 2017

Premianții concursului:**1. Secțiunea „Eseuri nondiscriminarea”**

Premiul I - Botezat Diana Maria, prof. coord. Pintilei Mihaela, Colegiul National Militar Stefan cel Mare Câmpulung Moldovenesc, cu eseul **Copac fără pădure**

Premiul II - Vincze Larisa-Timeea, prof. coord. Săvaru Livia Simona, Liceul, Școala generală și Căminul de elevi "Nicolae Bălcescu" Gyula, cu eseul **Familia mea într-o țară străină**

Premiul III - Murani Adina Felicia, prof. coord. Pridea Daniela, Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei, cu eseul **Obosită de atâta răutate ...**

Mențiune 1 - Cristian Karina, prof. coord. Romaga Maria, Colegiul National Militar Stefan cel Mare Câmpulung Moldovenesc, cu eseul **Încredere și speranță**

Mențiune 2 - Dașchievici Diana, prof. coord. Romaga Maria, Colegiul National Militar Stefan cel Mare Câmpulung Moldovenesc, cu eseul **Tirania lui „TREBUIE”**

2. Secțiunea „Fotografii / colaje pe tema nondiscriminării sau a educației pentru toleranță și solidaritate”

Premiul I - Pisaltu Daria, prof. coord. Varadi Cornelia Alina, Colegiul National "Mihai Eminescu" Satu Mare, cu lucrarea **Societate**

Premiul II - Benedek Darius, prof. coord. State Olimpia, Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș”, Satu Mare, cu lucrarea **Împarte înțelegere, nu critica!**

Premiul III - Dzițac Ștefan, prof. coord. Misznyak Gertrud, Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș”, Satu Mare, cu lucrarea **lubirea fără limite**

Mențiune 1 - Buzilă Marlene, prof. Bulzan Monica, Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Arad, cu lucrarea **Acceași natură, altă față**

Mențiune 2 - Libotean Florin, prof. coord. Ciupac Adina-Liana, Colegiul National "Doamna Stanca" Satu Mare, cu lucrarea **Together has no limits!**

A.R.D.E.

ASOCIAȚIA ROMÂNĂ PENTRU DEZVOLTARE EUROPEANĂ

arde-tim.weebly.com

Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană s-a înființat în anul 2008 având ca obiective:

1. Creșterea calității serviciilor pe care le oferă comunității, respectând standardele și principiile de bună practică pentru instruire și calificare profesională, consiliere și suport logistic în realizare de proiecte, formare profesională precum și cooperare cu administrația locală.
2. Organizarea de activități culturale, artistice și științifice (dezbateri, simpozioane, tabere, sesiuni de comunicare) în interesul tuturor categoriilor de muncă și de vârstă.
3. Orientarea socio-profesională a tinerilor talentați și performanți și a grupurilor dezavantajate.
4. Un parteneriat loial cu autoritățile statului, pentru stabilirea conceptelor de interes pentru educație și cercetare, pentru activități cultural – artistice.
5. Organizarea, promovarea și intermedierea cursurilor de formare profesională.
6. Susținerea și desfășurarea unor programe și proiecte de combatere a discriminării de orice fel.
7. Elaborarea de programe educaționale și profesionale pe baza consultărilor cu agenții economici, formatorilor educaționali și ONG-urilor din domeniu.
8. Realizarea unei legături coerente și eficiente între furnizorii de formare, comunitate și familie.
9. Elaborarea de proiecte de cooperare în scopul dezvoltării instituționale.

Tipuri de cursuri organizate: Operator procesare texte și imagine, cod 411305, Pădurar, cod NC 614121, Tehnician în silvicultură, cod NC 3212.3.3:

Proiecte derulate:

2008 – Forumul „Descentralizarea învățământului preuniversitar - prezent și perspectivă”

2008-2010 – Proiecte pentru promovarea egalității de șanse între femei și bărbați; Broșura „Femeile pot reuși”, rezultat al Proiectului INTERREG IVC Gender 4 Growth

2008-2012 – Cursuri de formare pentru persoanele adulte

2007 – prezent - Colaborări cu instituții publice și agenți economici pentru optimizarea formării profesionale inițiale și cu instituții de învățământ în domeniul extracurricular și extrașcolar

2007 – 2012 – Partener în proiectul „Noi și mediul” pe parcursul a 6 ediții

2016 – 2017 – Organizator al concursului județean și internațional „Tinerii spun NU discriminării!”;

site: <https://spunenudiscriminarii.wordpress.com>

e-mail: ardeantidiscriminare@gmail.com

2017 – Organizator al concursului județean „Prin proiecte, pentru viață!”;

site: <https://proiecteviata.weebly.com>

e-mail: proiecte.viata@yahoo.com

2017 – Partener cu Auchan Retail România în proiectul „Mobilizatron – Auchan face România să respire” Ediția I, 2017

2017 – Editarea cărții „Dezastrul Banatului – concubinajul”

Editor al Revistei online: ***Echilibru.edu***, ISSN 2559-3323

Egalitatea de șanse în educație

Prof. Călin DIACONESCU
Casa Corpului Didactic Timiș

Problematika egalității dintre oameni a născut întotdeauna controverse: cum putem traduce în fapt principiul potrivit căruia toți oamenii sunt egali din naștere (așa cum stipulează, spre exemplu *Declarația de independență* a Statelor Unite ale Americii) și, mai ales, cum putem armoniza acest principiu cu cel al libertății?

Friedrich Hayek considera că „Egalitatea în raport cu regulile generale de drept și de comportament este, în orice caz, unicul tip de egalitate ce duce la libertate și singura egalitate pe care o putem asigura, fără a distruge libertatea.” (*Constituția libertății*). Cu toate acestea, se poate observa că limitarea egalității la acest aspect formal poate duce la profunde inechități în cadrul societății, oricât de liberă și de democratică ar fi aceasta.

Pentru a compensa anumite inegalități care marchează în mod structural societatea, datorită unor condiții istorice sau a persistenței anumitor mentalități, s-a introdus noțiunea de „egalitate de șanse”, care afirmă că toate ființele umane sunt libere să-și dezvolte capacitățile personale și să aleagă fără limitări impuse de roluri stricte. Acest concept prevede eliminarea acelor bariere care privesc participarea economică, politică și socială, precum și tratamentul egal pentru toți cetățenii indiferent de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, gen, orientare sexuală, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată.

Problema egalității de șanse s-a pus inițial referitor la egalitatea între bărbați și femei, dar ulterior ea a fost extinsă și la alte categorii susceptibile de a suferi un tratament inechitabil în cadrul societății. Întrucât multe dintre inechitățile sociale se datorează lipsei de educație, egalitatea de șanse în domeniul educației ar trebuie să fie prioritară pentru orice stat preocupat de bunăstarea și de viitorul cetățenilor săi.

Un prim pas în asigurarea egalității de șanse este acela legislativ, prin care se creează cadrul general și se reglementează modul în care se aplică acest principiu. Astfel, conform Legii Educației Naționale (art. 2, alin. 4): „Statul asigură cetățenilor României drepturi egale de acces la toate nivelurile și formele de învățământ preuniversitar și superior, precum și la învățarea pe tot parcursul vieții, fără nicio formă de discriminare.” Acest articol este completat de articolul 3, care stabilește principiile ce guvernează învățământul din România, principii printre care regăsim:

- principiul echității — în baza căruia accesul la învățare se realizează fără discriminare;
- principiul recunoașterii și garantării drepturilor persoanelor aparținând minorităților naționale, dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase;
- principiul asigurării egalității de șanse.

Un segment al populației școlare cu risc crescut în ceea ce privește liberul accesul la educație de calitate este cel al elevilor romi. Astfel, o măsură menită să sprijine integrarea elevilor romi în procesul instructiv-educativ, este combaterea segregării elevilor romi, măsură ce a fost reglementată prin Ordinul de ministru nr. 1540 din 19.07.2007 privind interzicerea segregării școlare a copiilor romi și aprobarea metodologiei pentru prevenirea și eliminarea segregării școlare a copiilor romi. Potrivit acestei metodologii, constituie segregare școlară „separarea fizică a elevilor aparținând etniei rome în grupe / clase / clădiri / școli / alte facilități, astfel încât procentul elevilor aparținând etniei rome din totalul de elevi din școală/clasă/grupă este disproporționat în raport cu procentul pe care copiii romi de vârstă școlară îl reprezintă în totalul populației de vârstă școlară în respectiva unitate administrativ-teritorială”

De asemenea, nu constituie segregare „situația în care se constituie grupe / clase / școli formate preponderent sau doar cu elevi romi, în scopul predării în limba romani sau în sistem bilingv” (art. 2).

Exemple de asemenea măsuri segregacioniste, care pot afecta copiii romi sunt plasarea în aceeași clasă a tuturor elevilor care nu au urmat grădinița sau care au fost înscriși pe parcursul anului școlar.

Desigur, măsurile legislative trebuie însoțite și de măsuri practice, administrative, de implementarea unor politici publice care să sprijine transpunerea în fapt a dezideratelor principiului egalității de șanse. Iar aceste măsuri administrative, aceste politici publice trebuie susținute prin alocarea de resurse. Și nu de puține ori, succesul unor astfel de măsuri efective este blocat tocmai de lipsa resurselor necesare, fie umane, fie material-financiare.

Spre exemplu, o măsură care ar putea veni în sprijinul asigurării egalității de șanse a elevilor romi este cea a introducerii mediatorilor școlari romi, dar și în acest caz anumite restricții de ordin financiar împiedică deplina funcționalitate a acestui sistem, care ar putea face legătura între școală și comunitățile de romi.

Principiul egalității de șanse trebuie să se aplice și personalului angajat în sistemul de învățământ. Acesta trebuie să se aplice atât în ceea ce privește angajarea, cât și evoluția în carieră a cadrelor didactice.

Spre exemplu, potrivit principiului egalității de șanse, toate cadrele didactice ar trebui să aibă acces egal la programele de formare continuă, în special la cele care sunt bugetate de Ministerul Educației Naționale.

Și acest aspect al egalității de șanse în educație este dificil de pus în practică, datorită limitărilor impuse de modul în care sunt finanțate programele de formare continuă, de posibilitatea caselor corpului didactic sau a altor furnizori de formare să organizeze cursuri și în alte localități decât cele reședință de județ, cu precădere în mediul rural, precum și de capacitatea furnizorilor de a acoperi prin oferta lor de cursuri toate domeniile de interes pentru cadrele didactice.

Este adevărat că anumite lacune sau limite ale sistemului educațional în ceea ce privește aplicarea principiului egalității de șanse au fost compensate prin derularea unor proiecte europene care au vizat tocmai aceste componente: sprijinirea educației copiilor romi sau a copiilor proveniți din medii dezavantajate, sprijinirea evoluției în carieră a femeilor, formarea continuă a cadrelor didactice, cu prioritate pentru cei din mediul rural etc.

Astfel, axa prioritară AP6 „Educație și competențe” a noului Program Operațional Capital Uman (POCU), prevede printre obiectivele sale: creșterea participării la învățământul ante-preșcolar și preșcolar al copiilor din grupurile cu risc ridicat de părăsire timpurie a școlii, reducerea părăsirii timpurii a școlii, creșterea numărului tinerilor care au se reîntorc în sistemul educațional după ce anterior părăsiseră școala, creșterea numărului de oferte educaționale orientate pe formarea competențelor cadrelor didactice, îmbunătățirea competențelor cadrelor didactice în vederea promovării unui învățământ de calitate, centrat pe nevoile elevilor și în condițiile unei școli incluzive etc.

Toate aceste măsuri, fie ele legislative sau administrative, inițiate de către instituții ale statului sau în cadrul unor programe europene, trebuie să aibă în vedere aplicarea corectă a principiilor egalității de șanse și a nediscriminării, astfel încât de ele beneficieze cât mai multe persoane aflate în situații de risc, dar și societatea în ansamblul său. Trebuie înțeles că aceste măsuri nu reprezintă favoruri pentru anumite categorii de persoane și nici nu au menirea de a înlocui un tip de discriminare cu alta, fie ea și pozitivă. Un nivel crescut de educație în rândul populației rome, cadre didactice cu competențe ridicate sau creșterea procentului de femei care s-au afirmat în carieră sunt obiective care vor avea efecte benefice, directe sau indirecte, asupra tuturor membrilor societății.

Filosofia diversității sau Republica interioară Comentariu la PLATON, Republica

Prof. Diana URECHE

Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara

Oamenii s-au întrebat dintotdeauna cum se întemeiază cetatea ideală. Căutările din Republica lui Platon sunt ca o poveste de răspuns la povestea pe care am găsit-o în eseurile elevilor, și pe care le-o dedic.

Dacă așa cum ne prevenise Constantin Noica, titlul lucrării ar fi nu *Republica* ci *Republica interioară*, opera lui Platon ar fi citită altfel decât o lucrare politică. Din perspectiva laborioasă a căutării unei reale *filosofii de viață – filosofia diversității*, acest demers este unul de esență. Cele cinci întruchipări posibile ale omului – aristocrat, timocrat, oligarh, democrat și tiran – cu toate manifestările, dorințele, prioritățile și luptele lor, constituie tocmai *republica interioară*.

Dacă din neputință și din slăbiciune oamenii convin la stabilirea unor legi care să le pedepsească nedreptățile pe care și le fac unii altora, este de dorit ca tocmai prin propria filosofie de viață să-și înfrâneze, de bună voie, aceste porniri. Este tocmai trecerea dinspre *a face* către *a fi*, trecere pe care psihologii o consideră dinspre vizibil către invizibil, dinspre comportament către atitudine, dinspre exterior către interior. Dinspre *republica exterioară* către *republica interioară*

Dacă ne întoarcem în timp la atenienii care l-au ucis pe Socrate pentru că era **altfel** decât ei, în numele armoniei perfecte, vom avea un motiv în plus pentru a crede că acceptarea diferențelor și (cu puțin efort) asumarea diversității este o posibilă soluție pentru fiecare individ, pentru fiecare membru al cetății. Cu atât mai mult cu cât s-a dovedit că o asemenea cetate îmbibată cu formalism – fie el și etic – mai devreme sau mai târziu se prăbușește. Mai mult, oamenii au nevoie de cei diferiți de ei ca fire pentru că se află în imposibilitatea de a-și produce ei înșiși cele necesare traiului. Aici ni se atrage atenția că specialitățile și specializările favorizează granițele dintre domenii, astfel încât lumea devine mai supusă dar mai puțin unitară, mai diversă. Este ideea centrală pe care se întemeiază *Republica*. Dacă mergem mai departe, diferențele de optică asupra filosofiei dintre Socrate și Platon, firea diferită a celor doi, ar fi făcut imposibilă o asemenea apropiere. Și totuși, această *coabitare fertilă* a dat naștere unor comori filosofice universale.

Spectacolul uman este încărcat de diversitate. *Cei care știu* sunt indivizi izolați, fără vreo altă legătură între ei decât plecăciunea în fața aceluiași stăpân – știința. *Cei care cred* sunt solidari în convingeri dar liberi în a-și păstra sau renega credința, sunt singurii care pot alcătui o comunitate.

Iată câteva motive pentru a porni în căutarea filosofiei diversității în *Republica* lui Platon.

Una dintre temele abordate de Platon este cea a egalității dintre femei și bărbați, temă de mare actualitate și în prezent. Andrei Cornea era de părere că aceste pasaje „trivializează nepermis” esența sufletului omenesc.

Păreră autorului despre toleranță este defavorabilă, deoarece omul trebuie să fie sever cu el însuși. Iar luând *republica exterioară* ca model pentru *republica interioară*, o societate tolerantă îl îndepărtează de mult-așteptata rigoare.

Cartea I (327 a – 354 b)

În conversația cu Cephalos din Pireu (328 b – 331 e), Socrate îl întreabă pe acesta în ce fel vede batranetea: “oare batranetea este greul vieții?” (328 d). Raspunsul vine să contrazică tanguielile obisnuite ale celorlalti, care ar avea ca efect tocmai stereotipurile care tin de discriminarea de varsta. Prin urmare, Cephalos afirma ca “Asadar, o singura pricina lamureste atat aceste necazuri, cat si pe cele sosite din partea rudelor – si nu batranetea, Socrate, ci felul oamenilor. Daca ei sunt masurati si au o fire buna, batranetea ii impovareaza si ea, cu masura. De nu, si batranetea si tineretea, Socrate, pot fi apasatoare pentru un astfel de om”. (329 d).

Fiindca Socrate ii supune atentiei faptul ca unii pot crede ca averea ii face batranetea mai mangaietoare, Cephalos raspunde ca “nici unui om blajin dar sarac nu i-ar fi usor la batranete, dar nici vreun artagos, chiar bogat, nu s-ar putea impaca cu sine vreodata”. (330 a)

Tot in acest fragment apare si diferentierea sociala pe criteriul avutiei, care este de pret doar pentru cel blajin si masurat, buna pentru a nu ramane dator in bani unor oameni sau dator in jertfa vreunui zeu. Cephalos gandeste ca “bogatia este bunul cel mai folositor omului cu minte”. (331 b) In unele scrieri morale apare ideea ca banii si/sau puterea denatureaza. Poate tocmai de aceea Socrate isi intreaba interlocutorul ce se intampla daca omul bogat intr-o buna zi nu mai are mintea buna? Din acest punct conversatia se indreapta catre ce este drept si ce nu, catre dreptate.

Desi poate parea paradoxal, Thrasymachos crede (343 d) ca “omul drept, pretutindeni, e dezavantajat fata de cel nedrept”, ca si cum dreptatea ar tine de putere. Apare asadar o alta categorie vulnerabila, cea a oamenilor drepti Glaucon insa sustine contrariul, considerand nedreptatea o iscusinta. Socrate le demonstreaza celor doi ca dreptatea este o virtute a sufletului iar nedreptatea un defect, si ca “Atunci cand nu stiu ce este dreptatea, cu greu voi afla daca ea este o virtute ori un defect si daca cel ce o are este nenorocit ori, dimpotriva, fericit”. (354 b).

Cartea II (357 a – 383 c)

Firea omului drept si a celui nedrept – daca se indreapta ambii spre aceeasi tinta – “doar legea si forta o conduc spre pretuirea egalitatii” (359 c), sustine Glaucon, depanand in continuare Mitul pastorului, cu concluzia proprie ca “nimeni nu este drept de bunavoie, ci doar silnic”. (360 c). Adauga apoi o expresie superba ce are ca adresa tocmai extrema toleranta, in sensul ei peiorativ, prin care suntem chemati “sa-i acordam omului cu desavarsire nedrept nedreptatea desavarsita si nu trebuie oprit, ci trebuie ingaduit”. (361 a)

Adeimantos intervine si vorbeste despre felul in care se cladeste o cetate si cum isi afla fiecare locul in ea. Socrate nuanteaza diversitatea in cetate observand ca “intai si intai, fiecare dintre noi nu este asemanator celuilalt, ci se deosebeste prin fire; si ca fiecare se indreapta catre alta indeletnicire”. Si tocmai pentru a inlesni schimburile de produse a fost creata o comuniune al carei rezultat este cetatea.

Glaucon trece la descrierea cetatii luxoase, care pe langa agricultori, mestesugari, precupeti, negutatori si simbriasi (care nu pot participa la trebile obstesti din pricina mintii lor slabe) mai are nevoie de curtezane (laolalta cu paturi, mese, mancaruri, uleiuri aromatate, tamaie, prajituri ..), pictura si broderie, aur, fildes si altele asemenea. Apoi sa vina poetii si slujitorii lor, rapsozii, actorii, chorcutii, antreprenorii de teatru, mestesugari de lux, pedagogi, doici, dadace, subrete, coafori, barbieri, bucatari, macelari, chiar porcari si, intr-o asemenea situatie, mai multi medici ca inainte. As indrazni sa pun diversitatea aceasta de indeletniciri in ecuatie, ca si cand m-as astepta ca Platon sa afirme ca diversitatea e un lux !

Conflictul apare atat ca urmare a multitudinii meseriilor cat si din nevoia de resurse si pamanturi. Iar Socrate intervine prin a sustine ca "este cu neputinta ca un om sa indeplineasca cum trebuie mai multe meserii"

Tot Socrate ii compara pe paznicii cetatii cu cainii de rasa care "se arata cei mai blanzi fata de cei cunoscuti si fata de cei cu care sunt obisnuiti, dar se comporta exact pe dos cu cei pe care nu-i cunosc." (377 d). Iar pozita pe care o ocupa in cetate acesti paznici este una de inalta tinuta morala. Descrierea in detaliu a atitudinii lor este incantator de nuanzata: "Anume ca el e manios pe cel pe care nu il cunoaste chiar daca nu a patit nici un rau din partea acestuia. Dar il priveste cu dragoste pe omul cunoscut, chiar daca n-a avut nici un bine de pe urma lui." (378 a). Se ajunge la concluzia ca trebuie sa i se acorde credit si omului, "daca e bland fata de conationali si cunoscuti, o fire filosofica si iubitoare de invatatura." Educatia devine un deziderat, incepand de la Muze si gimnastica. Miturile sunt partea falsa a artelor, in general o minciuna, dar minciuna ce contine un sambure de adevar. Tocmai de aceea alcatuitorii de mituri trebuie supravegheati, iar dadacele si mamele sa fie convinse sa plamadeasca sufletele copiilor cu ajutorul miturilor acceptate.

Cartea III (386 a – 417 b)

A treia carte incepe cu o pledoarie pentru delimitarea clara dintre barbati si femei. Vorbele poetice spre exemplu, chiar daca sunt placute, "cu atat mai putin trebuie sa fie ascultate de catre copii si barbati ce trebuie sa fie oameni liberi, tematori mai mult de robie decat de moarte." Mai ales inlaturarea bocetelor si jelaniiilor oamenilor de renume. Cand se refera aici la oamenii acestia de isprava se intelege ca se face vorbire despre barbati. Un astfel de om "nu depinde decat de sine pentru a trai bine si, spre deosebire de ceilalti, are foarte putina nevoie de un altul." In cetate sa fie asadar alungate tanguirile barbatilor straluciti, sa fie date femeilor, "si nici macar celor de isprava".

Urmeaza un pasaj care accentueaza diferentele de mai sus, in care celor care se ingrijesc sa devina barbati de isprava nu le va fi ingaduit sa imite "o femeie fie tanara fie batrana, ori pe una suduindu-si barbatul, certandu-se cu zeii si falindu-se in credinta ca ei ii merge bine, ori cazuta in nenorocire, in doliu si jale. Ca sa nu mai vorbim despre imitarea unei femei bolnave, indragostite ori aflate in chinurile facerii." (395 f). Se cere prin urmare mare atentie pentru ca barbatii vrednici sa nu-i imite pe smintiti, ticalosi si .. femei.

Diversitatea ritmurilor si a armoniilor din muzica, a instrumentelor, ba chiar a miscarilor pe care aceasta le inspira se manifesta in vorbire, precum si in deplinatatea sau micimea sufletului. Este unul dintre cele mai reusite fragmente de filosofie a diversitatii. In 399 se prefigureaza armonii pentru omul viteaz, pentru cel care se roaga zeilor de induplecare, pentru cel supus intr-ale invataturii. Dealtfel, si mestesugarii instrumentelelor pot sa nu fie doriti in cetate daca instrumentul lor poate cuprinde toate armoniile, ceea ce nu este de dorit (vezi "harpele triumfulare").

"Nu ne vor face trebuinta deci, in cantare si acompaniament, tonurile prea numeroase si nici trecerea prin toate armoniile." Flautul prinde si el prea multe tonuri, asa ca e de preferat lira, chitara sau naiul – acesta din urma pentru pastorii de pe campuri.

Din nou apare diversitatea ca lux, ca opulenta de care Socrate se bucura ca a fost curatita cetatea. Dar vrea sa curete si ce a mai ramas. "Chestiunea ritmurilor se potriveste cu cea a armoniilor: anume ca oamenii nostri sa nu urmareasca miscari impestritate si variate, ci sa aiba in vedere care sunt ritmurile unei vietii ordonate si viteze. Pe acestea deci, vazandu-le, sa sileasca piciorul si melodia sa dea urmare vorbirii unui atare om; si nu sa sileasca vorbirea sa dea urmare piciorului si melodiei." (400 a) Cea mai frumoasa vorbire, cea mai frumoasa armonie, cel mai frumos ritm urmeaza simplitatii .. Iar daca omul acesta are si o infatisare peotriva sufletului, in armonie cu el, " un astfel de om ar fi cea mai frumoasa priveliste pentru cel ce l-ar putea privi." Este interesanta observatia ca un priceput al artei Muzelor, un specialist in armonie si frumusetate asadar, ar iubi cel mai mult un astfel de om, iar pe altul nu l-ar iubi – "daca omul respectiv ar avea vreun cusur sufletesc. Dar daca ar fi vorba doar despre vreun cusur trupesc, ar starui sa voiasca a-l indrugi." Se intreveade aici tolerarea celor cu defecte trupești, chiar a disabilitatilor. Mai ales ca se continua aceasta parere prin convingerea ca numai un suflet bun poate produce, prin puterea sa, un trup bun si niciodata invers. (404)

Diversitatea ca vatamatoare apare in contextul belsugului si varietatii gastronomice, asemanate cu mai sus dezbatuta armonie daunatoare, cea care trece prin toate tonurile. "Or, acolo au aparut nesabuinta si diversitatea, aici se naste boala." (404). In 408 discutia se abate din nou intr-un spectru al intolerantei, zugravita de medicii care "socoteau ca oamenii bolnaviciosi din fire si nesabuiti nu aduc folos traind, nici lor nici altora, si ca medicina nu este pentru acestia, ce nu trebuie ingrijiti nici daca ar fi bogati ca Midas." In sistemul actual de drepturile omului, respingerea celor ce sufera de o boala cronica necontagioasa este considerat un act grav de discriminare. Medicii vindeca trupul cu ajutorul sufletului, dar judecatorii tamaduiesc sufletul cu ajutorul sufletului. La mare pret pentru aceasta meserie sunt varstnicii, tinerii fiind complet inlaturati

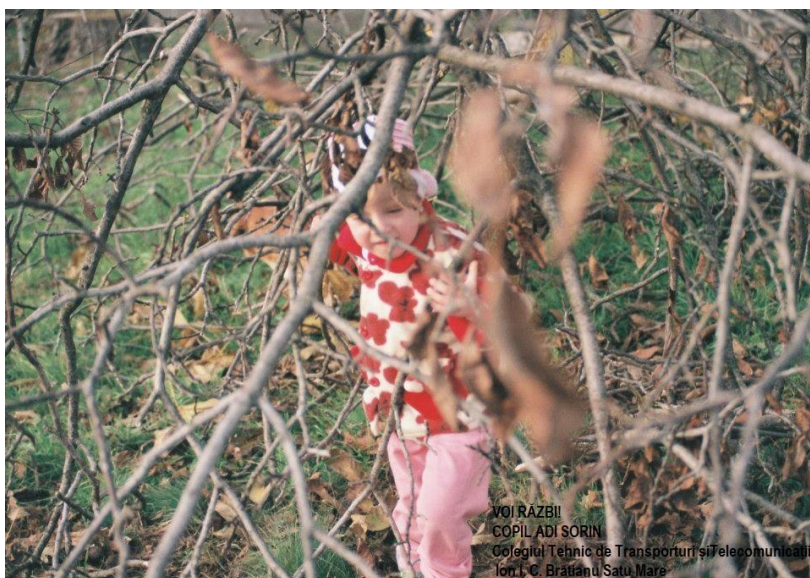
Povestea feniciană de la sfarsitul Cartii III este o aureola a diversitatii. Mitul raselor metalice spune ca zeul ne-a plamadit pe toti ca fiind inruditi, dar in amestec cu aur pe cei in stare sa fie conducatori, cu argint pe cei care-i ajută, iar cu fier si arama pe agricultori si ceilalti meseriasi. Niciodata insa cetatea nu va putea fi condusa sau pastorita de omul de arama sau cel de fier.

Este aceasta o morala a omului potrivit la locul potrivit, fara de care diversitatea poate sfarsi in haos ?

Platon, *Opere complete, volumul 5 (Republica)* îngrijit de Petru Creția și Constantin Noica, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1986

Voi răzbi!

Adi Sorin COPIL, prof. coordonator Raluca Anamaria JURGE, Colegiul Tehnic de Transporturi și Telecomunicații „Ion I. C. Brătianu” Satu Mare

Copac fără pădure

**Diana Maria BOTEZAT, prof. coordonator Mihaela PINTILEI
Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc**

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept, față de persoane și nu numai, din cauza apartenenței lor la un grup social. Ea este prezentă sub cele mai diverse forme, chiar și unde nu ne-am închipui vreodată că ar putea să existe, spre exemplu, într-o pădure de conifere.

Demult, pe vremea când copiii încă mai credeau în Moș Crăciun și în zânele din povești, exista un loc pe lumea asta unde picior de om nu a călcat. Acolo unde puteai să atingi cu mâna luna, să rupi o bucățică din ea seara și să o ascunzi în buzunar, exista o pădure de nepătruns, în care toți copacii trăiau în pace și liniște de sute de ani.

Întâmplarea a făcut ca, într-o primăvară târzie, regina brazilor să rămână grea. Tare fericită a fost, iar când fiul ei a venit pe lume a transmis vorbă pădurarului să vină să-l cunoască. Pădurarul, un om vâinos, ajungând în inima muntelui, pentru a vedea noul puiet, a constatat că este unul special, unic pe acele meleaguri. Primăvara a trecut, la fel și vara, iar când iarna a bătut la geam, în pădure s-a instalat o zarvă de nedescris: toți copacii erau verzi, cu excepția unuia, fiul reginei, care-și pierduse toate frunzele. O stare de alarmare a cuprins ținutul, cu toții erau foarte speriați, neștiind la ce grozăvie a dat naștere regina și s-au îndepărtat de el pentru că era diferit. Mama copăcelului a șovăit puțin, la început, însă, mai apoi a plecat și ea, de teamă să nu-și piardă frumoasa podoabă verde. Sărmanul pui a rămas singur, izolat de toți cei dragi, pierdut și înfrigurat. Tristețea l-a făcut să-și aplece crengile la pământ și să-și aștepte sfârșitul. Știa că va ajunge lemne de foc în casa cuiva.

După câteva zile, pădurarul și nepotul său s-au întors să vadă ce mai face copăcelul. Când l-a văzut, însă, golaș și trist, copilul a izbucnit în lacrimi. În acel moment, bunicul l-a luat în brațe și i-a zis:

- Nu plânge, dragul bunicului, copăcelul tău nu a murit. El nu este un brad, ca toți ceilalți, este un larice, singurul conifer care își pierde frunzele iarna. Lemnul său este apreciat, deoarece este foarte rezistent și de o calitate superioară.

Auzind acestea, brazilii și molizii din prejmă și-au dat seama că l-au judecat greșit pe puiet, că l-au marginalizat doar pentru că era diferit de ei și i-au cerut iertare.

Concluzia: cu cât suntem mai informați cu atât tratamentul defavorabil față de un individ, bazat pe apartenența lui la o anumită clasă sau categorie se diminuează.

Pe scurt: cu cât suntem mai informați, cu atât discriminăm mai puțin.

Culorile fac lumea mai frumoasă

Anita SOMI, prof. coordonator Paula GALOȘ,
Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare

„Culorile fac lumea mai frumoasă”
Somi Anita
Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare

Familia mea într-o țară străină

**Larisa-Timeea VINCZE, profesor coordonator Livia-Simona STĂVARU
Liceul, Școala Generală și Căminul de Elevi Românesc „N. Bălcescu” Gyula**

„Educația este cea mai importantă armă pe care voi o puteți folosi pentru a schimba lumea.”

Nelson Mandela

Consider că, educația este cea mai importantă atunci când vorbim despre discriminare, deoarece fără ea nu am putea discerne între bine și rău. Cu toate că acest lucru este unul firesc, educația este cea care ne ajută să facem alegerea corectă.

Ca prim argument aș exemplifica prin hotărârea de a-mi continua studiile în Ungaria. Părinții mei au aflat doar lucruri frumoase despre școala românească din Gyula, Ungaria, așa că am hotărât de comun acord să mă transfer la această școală. Aici am fost primită cu mare drag de către doamna dirigintă, care mi-a prezentat școala și pe care am plăcut-o din primele clipe. În acele momente m-am simțit străină, cu un fel de teamă în suflet și emoții mari, deoarece nu știam cum voi fi primită și acceptată de către noii colegi. Mă gândeam la faptul că nu vorbesc deloc limba maghiară și acest lucru va fi un impediment, că nu voi reuși să comunic cu ei și să leg prietenii. Dar nu s-a întâmplat așa.

Din primele momente parcă peste tot în școală vedeam scris cu litere mari NU DISCRIMINĂRII. Atât elevii cât și profesorii vorbeau în limba română, în graiul românilor din Ungaria și în limba maghiară. Fără îndoială că, în această școală exista o armonie perfectă între oameni de diferite etnii și confesiuni, ceea ce m-a făcut să mă simt într-un mediu prietenos, primitor.

Aici învață atât elevi de școală primară și gimnazială, cât și liceeni. Mă simt ca într-o mare și frumoasă familie, în care fiecare se ajută și se respectă. De pildă, cei de la liceu îi implică pe cei mici în tot felul de activități, la cantină fiecare își așteaptă frumos rândul la masă, nu există cazuri de violență și aceste lucruri mă fac să mă simt bine și confortabil.

Un al doilea argument este cu siguranță prietenia care am legat-o cu colegii de clasă, cu care mă înțeleg foarte bine și care m-au primit în mijlocul lor cu mare căldură și multă deschidere. Între noi s-au legat relații de prietenie foarte puternice, de pildă uneori după ore mergem la un suc, iar la sfârșit de săptămână la un film sau la o plimbare prin oraș. Când știm că cineva urmează să aibă ziua de naștere, ne strângem toți și îi pregătim o surpriză. Ne-am ajutat mult și în ce privește comunicarea în limba română și în limba maghiară. De când am ajuns în această clasă și colegii mei vorbesc limba română cu mai multă îndrăzneală. Firește și eu fac eforturi în a comunica cu ei în limba maghiară. Cu siguranță acesta este un lucru pozitiv, pentru că ne acceptăm așa cum suntem, facem multe compromisuri, ceea ce ne face să fim foarte uniți.

Concluzionând cele de mai sus, nu regret decizia luată, mediul prietenos și familial din școală asigurând condițiile unei educații adecvate, care ne învață să nu facem discriminări.

Împarte înțelegere, nu critică

Darius BENEDEK, prof. coordonator Olimpia STATE
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare

„Împarte înțelegere, nu critică”
Darius Benedek
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș”, Satu Mare

Obosită de atâta răutate ...

**Adina Murani, prof. coordonator Daniela PRIDEA
Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei**

Mă număr printre acele persoane care suferă în tăcere, fiind parte a discriminării, ce a lăsat o urmă vie în sufletul și amintirile mele. Nu toți ne naștem norocoși, nu toți simțim afecțiunea mamei, atât de necesară în primii ani de viață, nu toți venim pe lume să aducem bucurie în viața părinților noștri.

Mai suntem *NOI*, cei cu sufletele încărcate de durere, suflete nevinovate ce am fost lăsați încă de la naștere să plutim pe valurile sorții în diferite colțuri ale lumii neștiind cine suntem, de cine aparținem sau mai mult, care este soarta noastră în viitor. Nu vreau să retrăiesc acel sentiment pe care-l simțisem așteptând ca cineva să mă ia în brațe, să mă mângâie să-i pot zice mamă. Anii trec rând pe rând, însă nici acum nu pot uita cât de multă răutate poate exista într-un om, într-un copil...

Ani la rând o voce care vibra înlăuntrul meu, mă însoțea pretutindeni: “*nu te vrea nimeni, părinții au renunțat la tine.... cine ești.... ce vrei...singur pe lume*”.

La un moment dat, Dumnezeu mi-a trimis și mie doi îngeri care au încercat să-mi acopere rănilor cu iubire și atenție. Deși nu sunt sânge din sângele lor, deși nu ei mi-au dat naștere, în inima lor curată, a fost loc și pentru mine.

Încercam să fiu un copil model, însă eram mereu respinsă atât de colectivul clasei cât și de copiii de pe stradă ...nimeni nu mă dorea în preajma sa. Nu puține erau zilele când drumul spre școală și înapoi, era presărat cu lacrimile mele amare, lacrimile unui copil care nu știa de unde vine și încotro se îndreaptă, lacrimi de singurătate, de pierdere, poate ...de resemnare. Eram singură, un fir de nisip împins de valuri spre țărm, zile întregi, ani la rând, luptându-mă cu prejudecățile semenilor, dar am obosit.

Am lacrimi în ochi, mă întristează aceasta degradare a lumii. O lume bolnavă de răutate, de ură. Sunt obosită de mine însămi.

Oameni dragi, fiecare copil este o minune, merit să aducă fericirea celor din jur dar, din păcate ei nu, nu vin pe pământ nici cu instrucțiuni de folosire și nici cu perioadă de expirare. Oprți-vă și nu vă lăsați pradă răutăților.

Hai deți să închidem ochii și să ne imaginăm o planetă unde toată lumea ar trăi frumos, ar fi empatic, iertător, ar manifesta respect și armonie față de cei din jur. Să fim toleranți cu noi și să ne acceptăm așa cum suntem, să încetăm să ne mai facem rău. Să ne iubim, să ne redescoperim pe noi înșine și să avem încredere în ceea ce suntem. Să înțelegem că nu suntem perfecți, să ne împăcăm în primul rând cu noi înșine în toată imperfecțiunea noastră, să fim toleranți și să ne iubim necondiționat.

Hai deți să redescoperim împreună liniștea, zâmbetul, să reinvățăm să trăim frumos pe Pământ.

Iubire fără limite

Ștefan DZIȚAC, prof. coordonator Gertrud MISZNYAK
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare

"Iubirea fără limite."
Muzică: "Iubirea fără limite", în
cantarea lui Ștefan
Autor: Ștefan Ștefan
Instituția: Colegiul Economic
„Gheorghe Dragoș”

Încredere și speranță

**Karina CRISTIAN, prof. coordonator Maria ROMAGA,
Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc**

Suntem tineri, visători, ne implicăm în viața socială prin diverse proiecte. Aflăm lucruri, conștientizăm, diseminăm. Pătrundem înțelesul unor termeni, căutăm să fim încrezători și plini de speranță, pentru o societate pe care ne-o imaginăm frumoasă, care să nu facă diferențe între oameni.

În media sau oriunde, auzim adesea cuvântul „discriminare”. El implică orice deosebire, excludere, restricție sau referință pe bază de rasă, naționalitate, etnie, religie, vârstă, handicap, infectare cu HIV etc. și are ca efect restrângerea drepturilor recunoscute prin lege. Diferitele forme prin care discriminarea se răsfârge asupra ființei umane sunt hărțuirea și violența verbală, fizică, morală. Acestea au un rol esențial în viața tinerilor, deoarece în prezent reprezintă o problemă existențială, cu care se confruntă copiii, adolescenții, vârstnicii.

Voi detalia despre rana psihică ce se creează datorită înconștienței umane. A devenit deja un clișeu imaginea copilăriei fericite. Pentru mine și cei trei buni prieteni din școala generală, copilăria s-a înscris în cercul magic al imaginației. Eram mai timizi decât alți colegi, aveam o teamă permanentă de realitate, așa că, ne refugiam într-o lume numai de noi știută și cream jocuri sau povești, ale noastre. Ne simțeam cumva excluși din grupurile mai populare ale școlii, de aceea, ni s-a diminuat încrederea în sine. Mai apoi, în liceu, am meditat asupra acestui lucru și am căutat să-mi schimb atitudinea. A fost greu, fiindcă aveam intenția de a mă retrage adesea, dar colegii mi-au descoperit calitățile literare, m-au apreciat și mi-au redat astfel speranța. Ei m-au făcut să cred în existența potențialului meu, m-au ajutat să ies din carapacea gândurilor, să conștientizez că m-am născut cu unele aptitudini pe care pot să le dezvolt, realizând lucruri pozitive atât pentru mine, cât și pentru cei din jur.

Îmi doresc să fi întors axa timpului mai devreme, când eram vulnerabilă, când nu înțelegeam că distrugerea psihică și sufletească poate crea un zid între oameni. Am devenit însă matură cu ajutorul colegilor mei și acum spun hotărât: NU, discriminării! De ce? Pentru a nu fi predispuși să ne izolăm, să auzim sau să vedem cum unii sunt subestimați fiindcă sunt timizi, obțin note mai mici la unele obiecte, au religie diferită sau fac parte dintr-o altă etnie. Să ignorăm chiar legea divinității care a hotărât un destin amar pentru unii, născuți cu un handicap fizic sau mental. Să-i înțelegem. Nu sunt tot ființe umane? Poate nu gândesc așa ca noi, dar zâmbesc și au așteptări de la viață. Trebuie să fie sprijiniți, fiindcă, în timp, vor reuși. Important este ca noi, ceilalți, să le fim aproape, sau, măcar, să nu facem diferențe.

Să ne tratăm timiditatea sporindu-ne încrederea în sine, prin comunicare! Să deschidem noi orizonturi și să-i ajutăm pe mulți dintre noi să-și schimbe mentalitatea! Să vedem ceva frumos în a ne ajuta semenii! Vom readuce un zâmbet, o nouă șansă la viață.

Presiune

Zsuzsa SÁNDOR, prof. coordonator Annamária SZATMÁRY
Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc

Presiune
Sándor Zsuzsa
Colegiul Național „Márton Áron”

Tirania lui „trebuie”

**Diana DAȘCHIEVICI, prof. coordonator Maria ROMAGA,
Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc**

Deosebire, excludere, restricție, preferință –elementele constitutive ale unui tratament diferit, nedrept față de persoane, din cauza apartenenței la un anumit grup social. Aceasta este terminologia fenomenului ce acaparează lumea, discriminarea. Criteriile ce au o pondere mare sunt vârsta, averea, convingerile politice și/sau religioase, naționalitatea, rasa, sexul, orientarea sexuală.

În primă instanță, consider că suntem psihic lezați de tirania lui „trebuie”. Mediul social – familia, școala, locul de muncă și comunitatea – dezvoltă „norme” culturale ce au la bază anumite convingeri. Potrivit psihanalistei de origine germană, Karen Horney, mediile sociale „toxice” au tendința de a crea în indivizi sisteme de convingeri nesănătoase, iar discriminarea tinde să urce în vârful piramidei acestor certitudini. Așadar, nu ne naștem cu tendința de a discrimina. Ființa umană se naște pură. Însă puritatea înseamnă vulnerabilitate, iar vulnerabilitatea poate duce la discriminare, de cele mai multe ori.

Primul pas în abolirea „dinastiei Discriminare” este ca individul să intre într-o stare de „disonanță cognitivă”. Concret, convingerile puternice pro-discriminare le subminăm cu dovezi în sprijinul contrariului. În acest caz, contrariul tinde la puritatea anterior amintită; contrariul înseamnă reziliență, adică aptitudinea unei persoane de a crește chiar și când se confruntă cu probleme foarte grave. Poate că simțim că dacă ne scapă chiar și un singur „ochi”, viețile noastre se vor deșira. În realitate însă, chiar și un singur ochi dacă rămâne, putem lua totul de la început. Eliminând cel puțin unul din tipurile de discriminare prezente în viața noastră, celelalte tipuri vor dispărea treptat.

Vrem să credem că trăim într-o lume ordonată, sigură și stabilă, unde lucrurile „rele” li se întâmplă doar oamenilor „răi”, iar oamenilor „buni” li se întâmplă doar lucruri „bune”. Oamenii acționează în baza presupunerii că primim ceea ce merităm și merităm ceea ce primim, iar lucrul acesta contribuie foarte mult la sentimentul nostru că e posibil să prevedem, să direcționăm și, practic, să controlăm evenimente. Însă conform lui Melvin Lerner, concepția este greșită și periculoasă, acordând o importanță necuvenită presupuselor trăsături ale persoanelor implicate, nu faptelor efective, aferente unei situații. Dacă cineva suferă sau este pedepsit, ne este mai ușor să credem că a făcut cu siguranță ceva pentru a merita un asemenea tratament. Tocmai acest principiu este pilonul discriminării. Asistăm la exemple ale acestui fenomen zilnic, din media sau din jur. Înțelegem fenomenul și încercăm să-l schimbăm.

Primul pas în eliminarea acestei „maladii” este conștientizarea. Lumea de azi evoluează într-o direcție nouă: învățăm că nu trăim într-un univers al „excluderii”, ci într-unul al „inclusiei”, nu într-o lume a „scindării”, ci într-una a relației simbiotice între interacțiune și interdependență. Cu toții posedăm abilitatea de a urca pe culmile fericirii sau de a cădea în disperare, dar avem cu toții șansa de a încerca.

Spune NU discriminării. Toți suntem oameni

Adam PUSOK, prof. coordonator Maria SALAGEANU Colegiul Economic
„Gheorghe Dragoș” Satu Mare

Discriminarea și lupta pentru libertate

**Cristina NUSZER, prof. coordonator dr. Laura GROZA,
Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Satu Mare**

„Nici un om pe lume nu-i doar un ostrov, stingher și de sine stătător; fiecă om e o parte din marele întreg. Dacă marea îl smulge din brațele vieții, moartea oricărui om mă vatamă pe mine, căci eu mă aflu cuprins în omenire.” (John Donne) Istoria modernă este centrată pe eforturile oamenilor de a se elibera din lanțurile politice, economice, prejudiciale care îi înrobesc. Există o valoare intrinsecă a omului, a ființei care, prin reziliență, a depășit natura care l-a creat: natura zgomotului, a pădurilor sufocate, a tunetelor excesive. Ceea ce s-a născut din întunericul trecutului a gestat în pântecul timpului, eliberând omul prin moralitate. Totuși, calitățile scaldate în lumină: compătimirea, mâna serviabilă, toleranța, singurele mijloace de restaurare a unui echilibru sunt adesea renegate de om. Opera unei societăți care crede într-o lungă scară ierarhică și în deosebirea valorică între un om și altul este, fără echivoc, discriminarea.

În primul rând, omul și limitele lui, sfera experiențelor lăuntrice trăite până în momentul de față, înălțimile și profunzimile acestor experiențe, îl face demn de viață, de libertate, de șanse egale cu toți membrii unei societăți.

Lipsa de înțelegere este motivul principal cauzator al unei atmosfere de animozitate. Apare astfel fundamentul alienării, a politicilor preferențiale, stigmatizarea, discriminarea pe baza diferențelor culturale, religioase, etnice, rasiale și așa mai departe. Apare și factorul primatului grupului asupra individului, contestând individul ca agent autonom. Aceste prejucții, violența, ura distrug viața, zdruncină forțele omului aflat sub puterea acestora. Individualismul aruncă omul într-o viață iluzorie, aparentă și falsă, într-o greșită afirmare de sine.

În al doilea rând, stadiul de societate echilibrată este indisolubil legat de prezența unei justiții sociale reparatorii. Însă acțiunile de recunoaștere a identităților culturale, religioase sau naționale creează adeseori o barieră în omogenizarea socială, întărind etichetele. Este important de subliniat că trebuie să ne străduim a merge dincolo de sine. Ceea ce e minunat în om este faptul că el e un pod și nu un scop. Trebuie să ne recunoaștem prin acțiune, nu prin observare, căci pasivitatea echivalează cu o acțiune în sens negativ, fiecare dintre noi fiind responsabil pentru perpetuarea atitudinilor discriminatorii. Din această cauză, sunt necesare acțiuni de educare a populației din punct de vedere civic și social. A discuta despre drepturile omului, a le aplica și a le respecta sunt condiții necesare pentru a fi oameni într-o lume umană. Nevoia pentru cooperare nu poate decât să întărească omenirea, deoarece ea este premisa exercițiului individual al iubirii și al compasiunii, sentimente ce nu pot lua naștere prin alianțe politice sau economice.

În concluzie, dezvoltarea unor calități dezirabile și abordarea egalității prin prisma dreptății poate rezolva discrepanța dintre grupurile diferite aderente unei societăți. Practicarea compasiunii și a toleranței nu este o utopie, ci calea cea mai eficientă de a beneficia de șanse neîngrădite. Ceea ce ne diferențiază între noi nu este nimic altceva decât morala, care totodată ne și apropie. Paradoxal, nu-i așa? Totuși, suntem cu toții aceiași Adami, fiind ghidați de „cerul înstelat” deasupra noastră și „legea morală” în noi. (Immanuel Kant)

Omenirea dăinuie prin pace, nu prin religie!

Ileana LOGOS, prof. coordonator Cristina Laura MAXIM
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare

Credincioși și atei

Paula CURETEAN, prof. coordonator Monica BULZAN
Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Arad

Pare că trăim într-o societate demnă, în care fiecare are dreptul să se manifeste liber atâta timp cât nu deranjează persoana de alături. Societatea actuală se consideră una evoluată, și totuși discriminarea religioasă, comportament ce produce prejudecii din motive legate de credința în sacru, își face, încă, puternic simțită prezența, chiar în locuri și împrejurări în care nu era de așteptat să apară. Intoleranța religioasă, expresia neacceptării dreptului la diferență, mai include azi comportamente pe care să le putem considera o discriminare a ateiilor?

Opinia pe care o susțin este că în societatea actuală găsim diverse forme și moduri de manifestare a discriminării celor fără religie, pe motive religioase, de la cele arhicunoscute până la cele subtile, mascate.

Ateii și scepticii religioși sunt persecutați în multe locuri ale lumii. Potrivit unui studiu realizat de Uniunea Umanistă și Etica Internațională (IHEU), în țările islamice "necredincioșii" sunt cel mai aspru pedepsiți, fiind tratați cu brutalitate de către adepții religiei oficiale, scrie Reuters, citat de Huffington Post. În cel puțin șapte țări de pe glob aceștia pot fi executați dacă le sunt descoperite credințele religioase.

Alături de exemplele mai sus amintite, putem întâlni comportamente de respingere a ateiilor pe motive legate de credință în țări în care nu ne-am așteptat. Este cazul SUA, unde în Arkansas, cei ce se declară fără nicio religie nu pot să ocupe funcții publice și nici nu pot să depună mărturie. Tot aici, poți primi amendă dacă îți exprimi părerea în legătură cu veridicitatea Bibliei. Este cazul unei artiste care a fost amendată deoarece a declarat că Biblia este o carte plină de povești incredibile. În Elveția, este notoriu cazul unui profesor care, în 2010, a fost dat afară deoarece a scos crucifixele din sălile de clasă ale școlii în care funcționa.

Discriminarea de tip religios o întâlnim, în cazul creștinismului, chiar în biserică, de exemplu, cei de religie ortodoxă se consideră superiori față de neoprotestanți și vice-versa. Copii ortodocși sunt sfătuiți să se ferească de atei și de neoprotestanți. Biserica Ortodoxă Română induce chiar ideea că cine scrie împotriva lui Dumnezeu scrie împotriva poporului român atentând la valorile și identitatea sa. Au existat și situații în care BOR a cerut statului să interzică orice manifestare ce prejudiciază imaginea creștinismului. Nu ne putem aștepta ca discriminarea religioasă să fie diminuată din moment ce ea continuă să fie promovată în biserici.

Această discriminare este prezentă chiar în educație, în majoritatea școlilor din România religiile minoritare fiind excluse de la predare. Părinții care vor să-și retragă copiii de la orele de religie ortodoxă se confruntă deseori cu o atitudine negativă din partea școlii, deși, din punct de vedere legal, nu există impedimente.

Valorile promovate de societatea actuală: toleranță, egalitate de șanse devin reale doar în condițiile unei libertăți depline de credință și conștiință, atât pentru credincioși, cât și pentru atei. Pentru aceasta, este nevoie să evidențiem și să conștientizăm că orice comportament ce cauzează prejudecii, indiferent că afectează persoanele credincioase sau atei este unul discriminatoriu și trebuie să fie evitat.

Looking through your eyes

Robert NAGY, prof. coordonator Kürti Tünde,
Colegiul Național „Kolcsey Ferenc” Satu Mare

Looking through your eyes
Nagy Robert
Colegiul Național Kolcsey Ferenc

Nu mai suntem noi

Amber ZASZLOFFY, prof. coordonator. Lăcrimioara ZIMAN
Liceul Tehnologic „Clisura Dunării” Moldova Nouă

Nu mai suntem noi...

Consider că am devenit atât de preocupați de agasarea persoanelor cu care coexistăm, încât am uitat să ne privim propriul suflet. Începând de la noi, oamenii, triști, reci, seci, activiștii propriei ființe, am secăt și am exploatat fiecare bucățică a conștiinței ce ne lega unii de alții. Am tăiat, am defrișat, am săpat, am mutat sau am construit peste tot ceea ce însemna cândva iubirea pe care o puteam emana pentru semenii noștri. Am ars, am înecat sau am eradicat orice particulă a sentimentului de milă și compasiune pentru a ne transforma în niște mașinării academice.

Problema noastră primordială este că am uitat să iubim, disprețuind cu ardoare orice nu ni se aseamănă. Discriminarea, în mod standard, a reprezentat încă din timpurile ce acum par de mult asuprite de cenușă, una din cele mai mari dileme ale umanității. Încă din acele vremuri am fost îndoctrinați spre a crede că omul în sine este reprezentat de un tipar. Un prototip al omului ideal ce a fost perfecționat pe parcursul veacurilor. Greșit. Un om este, a fost și va fi pentru eternitate, frumos prin unicitatea sa. Culoarea pielii, religia, naționalitatea, iubirea unei persoane de același sex, egalitatea dintre sexe, sunt unele dintre cele mai dezbătute, comercializate sau marcante subiecte, chiar și în zilele noastre.

Este trist că, deși trăim în secolul XXI și întreaga lume se afirmă prin dezvoltarea tehnologiei, încă ne plafonăm ca rasă la concepțiile sociale denaturate. Încă luăm decizii în ceea ce privește o persoană pe baza percepțiilor autoimpuse sau impuse de societate, fără a permite cunoașterea ființei. Ne bazăm pe tratarea coperti, fără a încredința meritele autorului pentru interior.

În al doilea rând, stratul pe care l-am prezentat este dur, deplorabil, probleme cu care lumea dăinuie de secole, dar substratul este unul necuvântător. Am permis acestui termen infirm să prindă rădăcini, discriminarea luând astăzi forme mutante, ajungând nu doar să se rezume la principiile și credințele unui om, ci și la propria sa existență. Criticăm un om după modul în care se îmbracă, criticăm un om după genul de muzică pe care îl ascultă, criticăm un om după concepțiile politice, criticăm un om după dialect, criticăm un om după simplul său fel de a fi. E mult...e prea mult.

De asemenea, unul dintre tragicele exemple ar fi discriminarea de care au dat dovadă românii în zilele ce aveau să vină după 30 octombrie 2015, după dezastruosul incendiu de la Colectiv, când mii de oameni au afirmat că muzica și stilul de viață al tinerilor ce s-au stins le-au adus sfârșitul. Dovada pasivității unor suflete ce au pus mai presus prejudecățile discriminatorii...

Așadar, am devenit stagnanții reci din propriile cuști ale prejudecăților și, din păcate, oricât am încercat, în rădăcina ființei toți suntem la fel...dar acestea sunt doar niște cuvinte calde, venite de la încă unul dintre oamenii reci.

Societate

**Daria PISALTU, prof. coordonator Cornelia Alina VARADI
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Satu Mare**

"SOCIETATE"
DARIA PISALTU
COLEGIUL NAȚIONAL
"MIHAI EMINESCU"
SATU MARE

Granița dintre barierele prejudecății

Andreea JURCA, prof. coordonator Aida LUPULESCU
Colegiul Național Bănățean, Timișoara

„Dacă lumea ar fi fost oarbă, câți oameni ai fi impresionat?”, spunea Boonaa Mohammed. Trăim într-o lume care aplaudă frumusețea ce atrage ochiul. Aruncăm bani în zadar pentru a o cumpăra cu o nouă haină, o nouă pereche de pantofi sau cele mai noi cosmetice apărute. Ne dorim mereu să-i impresionăm pe cei din jur, uitând ceea ce contează cu adevărat: propria identitate. Într-o societate predominantă de prejudecăți, cred că discriminarea este factorul cel mai ușor de înrădăcinat.

În primul rând, trăim într-o societate care ne formează pentru a demonstra celorlalți cine suntem sau ceea ce pretindem că suntem, astfel încât nimeni nu ajunge vreodată să ne cunoască cu adevărat. Teama de a nu fi judecați, de a nu fi incluși într-un anumit grup social sau de a fi excluși din orice fel de activitate este tot un act care prezintă, în fapt, o cauză a discriminării. E foarte egoist din partea noastră, dar și trist, în același timp, faptul că atunci când cineva nu are ochii căprui sau ultimele haine de pe piață sau religia ortodoxă ori cercelul auriu în ureche, tindem să-l excludem, să-l judecăm după aparențe, fără să arătăm un minim de efort de empatie, de toleranță sau afinitate. Nu suntem la fel, tocmai din această cauză suntem unici și speciali. Diferențele dintre noi sunt cele care ar trebui să ne trezească dorința de a-l cunoaște pe celălalt, de a-l înțelege, de a-l descoperi cu defectele și calitățile atribuite și nu de a ne critica precum spune și proverbul: „Nu judeca o carte după a sa copertă!”

În al doilea rând, ceea ce contează cu adevărat pentru fiecare dintre noi este frumusețea. Însă aceasta are o altă definiție de la om la om. Pentru unii, frumusețea reprezintă tot ceea ce se poate cumpăra: mașini, case, bunuri materiale felurite; însă pentru ceilalți, conotația este alta. Pentru ei, frumusețea înseamnă bunătate, iubire, ajutor, afinitate, solidaritate, timpul pe care îl oferim celorlalți, empatia, fără bariere sau stereotipuri, fără criterii bazate pe culoarea părului sau a pielii ori superioritatea socială sau economică. O societate educată, bazată pe principii clar definite și respectate nu va permite niciodată dezvoltarea acestui act de lașitate, discriminarea. Tocmai din această cauză, frumusețea nu poate fi cumpărată, la fel cum și discriminarea nu ar exista dacă toți am putea face un mic exercițiu de înțelegere și cunoaștere la un alt nivel.

În concluzie, cred că noi toți ar trebui să ne întrebăm mai des dacă punem la fel de mult efort în a fi frumoși cu adevărat, în loc să devenim un produs de frumusețe, dacă am fost mereu corecți și nepărtinitori în relațiile noastre interumane, dacă am petrecut la fel de mult timp în încercarea de a îndepărta discriminarea din jurul nostru asemenea cu încercarea de a triumfa mereu, având o gândire fără bariere, mai prielnică, decât una îngustă și pavată cu pietre și prejudecăți.

Discriminare

Iasna PREDĂ, prof. coordonator Tudor PANIȚĂ
Liceul de Arte „Sabin Păuța” Reșița

Eu împotriva discriminării!

**Nuria Georgiana MERMEZE, prof. coordonator Antonia-Mihaela SILAGHI
Liceul Teoretic Constantin Șerban Aleșd**

Libertatea unui om este atunci când acesta poate acționa în conformitate cu dorințele și așteptările sale sau în lipsa constrângerilor din partea cuiva. Dar practic libertatea de care dispune o persoană poate însemna subjugarea alteia, ceea ce nu ar fi deloc corect. Chiar dacă sunt liberi, oamenii ar trebui să aibă un comportament adecvat, sincer, bazat pe încredere și să interacționeze cu cei din jurul lor. Nici un comportament, oricâtă libertate am avea, nu trebuie să provoace răul semenilor noștri.

Toți avem drepturi și libertăți, scopuri și idealuri, dar satisfacerea lor trebuie să se facă în niște reguli morale sau civice, contribuind astfel la realizarea unei societăți civilizate și egală în drepturi. Normele juridice ca și cele morale, ne supun unor interdicții, care uneori par a ne limita libertatea, făcând posibilă manifestarea ei în orice condiții, însă trebuie să ne gândim că deși ele par a ne limita, ne obligă de fapt să respectăm drepturile tuturor categoriilor de oameni care trăiesc într-o societate, fie ele minorități sau majorități de orice fel. Nu putem face uz de libertatea noastră în detrimentul altor persoane pentru că acest lucru ar duce la discriminare. Ori eu sunt împotriva acesteia. Eu iubesc libertatea! Dar acea libertate care mă ajută să fiu echidistantă! Să judec corect și rațional și să respect drepturile și libertățile celor din jurul meu. Mircea Eliade spunea „libertatea absolută se câștigă prin dragoste, căci doar dragostea îl eliberează pe om de natura sa”, iar Bernard Shaw spunea că „libertatea înseamnă răspundere, de aceea majoritatea oamenilor se tem de ea”. Și chiar așa este. Cu dragoste putem fi corecți și imparțiali, putem fi responsabili și atunci nu avem de ce ne teme.

Cei care se tem de libertate, înseamnă că sunt cei care nu țin cont de cei din jurul lor, care discriminează, etichetează, judecă și nu iubesc necondiționat. Sunt unii oameni expuși mereu la discriminare, deoarece fac parte din categorii sau grupuri vulnerabile, precum cei de altă rasă, etnie, religie sau sex. De-a lungul timpului discriminarea îndreptată împotriva acestor grupuri a dus la încălcarea libertăților lor, și mai grav la crime împotriva acestora. Discriminarea este și azi un flagel care continuă să năpăstuiască omenirea și cred eu se datorează naturii imperfecte a omului. Atunci când omul se crede mai presus de lume, de semeni, de compasiune, de înțelegere, el devine inuman și nu mai ține cont de libertățile celuilalt. Discriminarea poate fi directă și indirectă, uneori nerealizând ceea ce facem, însă efectele ei sunt la fel de grave și pot afecta starea psihică și socială a unui om. O societate democratică trebuie să aibă principii fundamentale bazate pe egalitate, pe non-discriminare, pe acceptare și toleranță, pe incluziune. Atâta timp cât nu vom putea conviețui împreună, indiferent de culoarea pielii, de orientările politice sau religioase, de sex și nivel de inteligență, nu putem vorbi despre democrație și libertate. Libertatea e acceptare, e iubire și înțelegere. Așa că eu spun cu tărie nu, discriminării.

Fii tolerant!

Adelin HAMZA, prof. coordonator Mihaela NUNA
Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei

FII
TOLERANT!

Un cuvânt nou

Remus STAN, prof. coordonator Florin-Mihai MERCAS
Școala Gimnazială nr. 1 Tielagd

Bună! Astăzi am pornit în căutarea sensului unui cuvânt pe care l-am auzit dar nu mi-l puteam explica. Am întreat multe persoane și am ajuns la concluzia că acest cuvânt nu are o definiție anume. Ce am înțeles eu astăzi a fost că acest cuvânt este de fapt un sentiment, este ceva ce simți în momentul în care cineva te etichetează într-un anume fel. Dacă mă întrebați pe mine, acest sentiment nici nu are trebui să existe. Sau cel puțin nu ar trebui să existe persoane care să creeze acest sentiment, care să îi marginalizeze pe alții... pentru ce? Pentru a ieși în evidență? Pentru a întrista un suflet? Spuneți-mi voi mie: Care este scopul acestui sentiment? Si cu această întrebare în minte am pornit în căutarea sensului cuvântului meu. Și cum altfel să înțeleg ceva dacă nu prin a experimenta? M-am gândit așa: Cine sunt cei mai marginalizați oameni? Cine sunt cei pe care întreaga societate îi etichetează după aparențe? Persoanele care au un statut social mai scăzut. Este un exemplu banal, știu, dar m-am gândit că îmbrăcându-mă și arătând ca un copil defavorizat, pot surprinde reacția copiilor din jurul meu mult mai bine și așa să trec și eu prin acest sentiment.

Miercuri dimineața. În momentul în care am intrat în școală, m-am simțit ca o vedeta. De ce? Toate privirile celorlalți erau ațintite asupra mea. Prietenii mei s-au apropiat de mine și mi-au pus desigur întrebarea: Ce s-a întâmplat? De ce arăți așa? Iar eu i-am întreat: Așa cum? Am o pereche de pantaloni , o bluză și pantofi. Aaaa...ca nu mai sunt de firmă? Ca nu sunt așa scumpi precum hainele voastre? Ei se uitau la mine cu mirare crezând probabil că am luat-o razna. Pe hol, când să intru în sală, niște colegii din clasele mai mari mi-au aruncat o minge de hârtie din spate. Eu m-am întors, am ridicat-o și aruncat-o la gunoierul de lângă mine. Ei s-au apropiat de mine și atunci a început: am fost etichetat și numit în foarte multe feluri. Eu nu răspundeam la nicio provocare din partea lor, încercam să definesc sentimentul care involuntar se dezvolta în sinea mea. Observam și simțeam cum indiferența mea creștea tensiunea și furia din privirile lor. Hmm...oare asta e? Asta e ceea ce eu am căutat? Bațjocura a continuat întreaga zi, exprimată desigur nu doar prin cuvinte: nimeni nu mă băga în seamă, așa cum o făceau înainte, banca din clasa mea era mutată în capătul clasei în colț... Dar pe mine nu mă interesa, eu am rămas cu o furie și disprețuire în suflet. Știți ce era cel mai grav? Faptul că, prietenii și colegii mei mă cunoșteau ca persoană și totuși doar pentru o schimbare a înfățișării am ajuns să fiu discriminat.

Discriminare: acesta este cuvântul meu de azi. Un cuvânt care mi-a arătat cine este societatea în care trăiesc, un sentiment care nu merită să fie trăit. De aceea vă rog din suflet nu mai răspândiți discriminare. Nu mai judecați după "coperta" o persoană. Cunoașteți-i sufletul, povestea, iar apoi decideți dacă doriți acea persoană în viața voastră. Pentru noi toți există un loc în această lume. Nu trebuie să purtăm etichete și mai presus de toate, la ce scurtă e viața nu merită să o risipim prin momente triste sau prin a-i întrista pe alții.

Acesta am fost eu, un mic suflet curios dar plin de speranță, care dorește să schimbe ceva prin experimentare și împărtășire.

Un colț de discriminare

Daniel VIZITEU, prof. coordonator Liviu GROAPĂ
Colegiul Tehnic Ion I.C. Bratianu

Dincolo de negura urii

**Filip CARDASIM, prof. coordonator Maria ROMAGA,
Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc**

Întuneric, ură, panică, durere... mă uit în jurul meu și văd oameni... mulți oameni ce rostesc cuvinte jignitoare: evreule, țiganule, negrule, hoțule, inaptule... Îmi apare în minte un cuvânt: discriminare. Există în dicționar ca: tratament diferit, nedrept față de persoane, din cauza apartenenței la un anumit grup social, care implică o anumită formă de excludere sau respingere.

Mă urmărește ideea și mă întreb: Cât o să mai dureze discriminarea? Cu ce am greșit noi, oamenii acestei planete pe care ne-o imaginăm și ne-o dorim mereu mai bună? Sunt întrebări la care am căutat răspunsuri și anul trecut, la activitățile proiectului Erasmus+, derulat în colegiu, unde am dezbătut pe larg fenomenul Bullying. Atunci și acum mi-am amintit de un coleg din școala generală. Era de etnie romă, un „vinovat fără vină”. Cei din jur îl evitau, de aceea nu au reușit să-l cunoască suficient. Îmi plăcea să-l ascult când cânta. Era ceva în muzica lui care-mi amintea de filmul „Șatra”. Într-o pauză am vrut să-l ajut la matematică, dar a refuzat categoric. Mi-a părut rău, dar am uitat repede și mi-am văzut de ale mele... Așa se întâmplă și acum, când trecem fără să-i vedem cu adevărat pe cei de lângă noi și ne întrebăm apoi, cu mirare, dacă nu puteam să facem ceva.

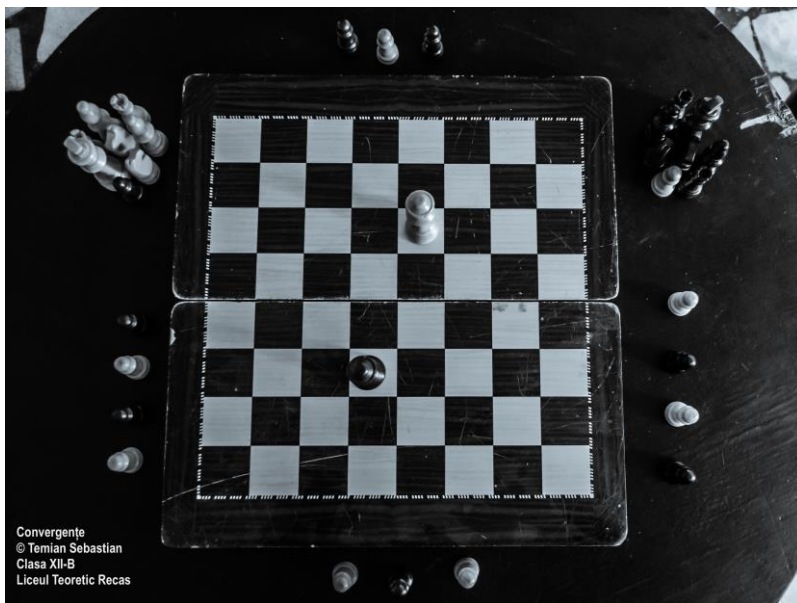
Am reflectat adesea la diferențele existente în lume. Se spune că fiecare om se naște cu drepturi egale, dar nu și cu aceleași șanse. Nimeni nu merită să fie judecat și marginalizat pentru că s-a născut într-o familie care aparține altei etnii sau religii. Mereu rănit, sufletul lor va suferi permanent. Indiferent care ar fi motivele discriminatorii care îi fac pe oameni să se excludă reciproc, aștept momentul în care nu vom mai semăna ură în jurul nostru în societate. Odată supus discriminării, ești urmărit toată viața. Orizonturile ți se îngustează, viața își pierde culoarea... iar tu ești sortit acestui tratament din clipa în care te naști în sânul unui grup discriminat.

Încă de la cele mai fragede vârste se naște discriminarea, iar dacă adulții responsabili nu fac eforturi pentru a nu o lăsa cumva să pericliteze dezvoltarea copiilor, atunci societatea va avea cetățeni care îi vor alunga din mijlocul lor pe cei care nu le sunt asemenea. Diferența se naște din cauza situației financiare, apartenenței la diverse religii sau grupuri etnice, dar și din cauza existenței unor deficiențe fizice sau psihice. Ceea ce se creează în jurul ei nu face decât să dezbină oamenii. Discriminarea naște ură, iar ura naște monștri. Trebuie să luptăm cu acest fenomen și să îl înlăturăm din mijlocul nostru. Viața e frumoasă și trebuie trăită cu aceeași intensitate, de fiecare.

O societate bazată pe înțelegere și fraternitate poate părea utopică, dar schimbarea pornește prin noi. Vrem ca generațiile să-și dea mâna și să lupte împotriva unui inamic comun. Să spunem NU discriminării! Să trecem dincolo de negura urii!

Convergențe

Sebastian TEMIAN, prof. coordonator Valentin DRAGU
Liceul Teoretic Recaș, jud. Timiș

Convergențe
© Temian Sebastian
Clasa XII-B
Liceul Teoretic Recaș

Un viitor mai bun

Milena JURJ, clasa a VII-a, prof. coordonator Diana URECHE
Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara

12 Decembrie. Afară era un viscol cumplit. În salonul unei case din Zürich stăteau la o masă patru femei de diferite vârste și o fetiță care nu putea să aibă mai mult de zece ani. Toate își priveau lung cafelele, respectiv ceaiul, și așteptau cu încredere să audă poveștile celorlalte, și cu emoție să o spună pe a lor. Ele știau că acum sunt în siguranță, dar le era frică și să se gândească măcar la ce au trăit.

Prima a vorbit o japoneză. Avea în jur de șaiszeci de ani:

- Bună ziua, dragi colege! Știu că toate ați suferit la fel de mult ca mine sau chiar mai mult. De aceea cred că acest centru este o idee minunată, pentru a ajuta și alte persoane care au suferit precum noi. Vă voi ruga și pe voi să vă spuneți poveștile, așa cum o voi spune și eu pe a mea. Mă numesc Kurumi Kato și m-am născut la Osaka. Părinții mei au fost doi dintre puținii supraviețuitori ai bombei de la Hiroshima. Tatăl meu a scăpat numai cu un picior amputat, iar mama mea fără urme, fizice cel puțin.... Când aveam cincisprezece ani, tatăl meu a murit din cauza unui cancer datorat substanțelor eminate de bombă. Mama a avut probleme psihice mari în urma bombei și a imaginilor cutremurătoare lăstate de aceasta, iar după moartea tatălui meu a intrat într-o depresie severă. S-a sinucis când eu aveam nouăsprezece ani. Am decis să părăsesc Japonia când aveam douăzeci de ani deoarece nu mai rămăsese nimic acolo pentru mine. Am plecat spre America, tărâmul tuturor posibilităților prin anii '60. Am crezut că voi putea începe o nouă viață, dar m-am înșelat cumplit. Americanii încă aveau resentimente pentru japonezi în urma războiului. Nu am putut să îmi găsesc o slujbă, eram batjocorită, insultată, uneori chiar bătută pe stradă și nimeni nu părea să contrazică asta. Nici măcar autoritățile. Am fost forțată să mă întorc în Japonia când aveam treizeci și unu ani.

Kurumi se așeză. În locul ei se ridică o mexicană tânără, cam de douăzeci de ani, dar semnele oboseală de pe fața ei o făceau să pară mult mai bătrână.

- Eu sunt Rosalinda Valdez. Sunt din New Mexico. Tatăl și mama mea au trecut granița când eu aveam doar trei luni. Am simțit pe pielea noastră greutatea vieții de imigrant. Mama și tatăl meu munceau toată ziua, dar noi tot în mizerie trăiam. Eu am fost obligată de la vârsta de cinci ani să am grijă de cei trei frați mai mici ai mei. La șapte ani trebuia să am grijă de casă doar cu surioara mea mai mică care avea patru ani. Am fost nevoită să renunț la liceu în al doilea an deoarece a trebuit să mă angajez pentru a-mi ajuta părinții. Am suferit foarte mult, țin minte cum mă culcam flămândă deoarece îi dădeam jumătate din porția mea, și așa mică, surioarei mele care era așa de slabă încât mă speria mai mult decât foamea.

S-a așezat și ea. O afro-americană, cam de o vârstă cu japoneza a luat cuvântul:

- Numele meu este Amely Stone. Am crescut în New Orleans. Am mers la o școală pentru copii de culoare. Nu aveam voie să studiez la o școală normală. De fapt nu aveam voie să merg aproape nicăieri: în magazine, la teatru, în parcuri sau grădini publice, abia eram tolerată pe stradă. Cu toate acestea mi-am terminat studiile, am fost o elevă foarte bună... șefă de promoție în școala mea. Am vrut să merg la facultate. Am depus cereri la șaptesprezece facultăți. Toate m-au refuzat... Unele mi-au trimis o scrisoare în care explicau că „ciorile” nu sunt acceptate, altele m-au lăsat să deduc acest lucru de una singură. Astfel, am ajuns să lucrez ca și femeie de serviciu.

A luat loc. Următoarea a vorbit fetița.

- Mă cheamă Hilde Schwartz. M-am trezit cu mami și tati în Egipt când aveam șapte ani. Oamenii acolo erau foarte răi.... Țipau la mami și o făceau pe mami să plângă... Într-o zi, tati a țipat și el la ei... și... și... și I-au... I-au împușcat. Am întrebat-o pe mami de ce și mi-a zis că nu le plăcea cum ne rugam. După câteva zile, mami a plecat și nu s-a mai întors. Buni a venit după mine și m-a adus aici... Vocea i s-a frânt... Ultima femeie a luat-o în brațe și a început să-și spună și ea povestea, mai mult pentru Hilde decât pentru restul ascultătoarelor.

- Sunt Samirah-al Badawi. M-am născut și am crescut în Spania, la Madrid. Nu am fost niciodată binevenită în școala mea, sau cel puțin așa mă simțeam. Eram singura musulmană din școală și toți știau aceasta. Unii râdeau de mine că purtam vălul islamic, mă făceau teroristă și râdeau pe seama faptului că nu mănânc carne de porc. După atentatul de la metrou din 2004, în următoarea zi, am primit o scrisoare de înștiințare asupra faptului că am fost exmatriculată. Nu am primit nicio explicație... Nimic...

Cele patru, cu lacrimi în ochi, și-au strâns mâinile, s-au îmbrățișat și au decis să facă tot ce este posibil ca aceste lucruri să nu se repete asupra altor persoane. Poate nu este suficient, dar este un pas pe care dacă l-am face toți, am ajunge departe. Trebuie să înțelegem că oamenii sunt diferiți, au alte obiceiuri, credințe și culturi, iar răul făcut de unii nu trebuie să se răsfrângă asupra tuturor.

Toți suntem oameni!

Patrick MOLNAR, prof. coordonator Cristian Ilie POP,
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare

Titlu: "Toți suntem oameni", Autor: Molnar Patrick
Instituția: Colegiul Economic Gheorghe Dragoș Satu Mare

“Nu ne naștem oameni, devenim oameni!”¹

Alexandra ARDELEAN, prof. coordonator Adriana VAȘADI
Colegiul Tehnic “Mihai Viteazul”, Oradea, Bihor

Discriminarea reprezintă o atitudine de excludere sau respingere a unei persoane pe criterii de vârstă, de avere, de convingeri politice, de naționalitate, de rasă de sex, de orientare sexuală, etc

O explicație pentru acest fenomen, ar fi că intersectarea dintre culturi, valori, mentalități creează panică și angoasă. Omul crede că-și pierde locul, identitatea, esența. Și astfel, din ființa socială devine „lup pentru om”. Viața devine o competiție, de cele mai multe ori, cu șanse inegale încă de la linia de start a vieții. Această competiție reflectă o bivalență în natura umană. Pe de o parte, omul are nevoie de ceilalți pentru transferul lingvistic ce dă supremație ființei umane, dar și pentru transferul sufletesc ce îl înobilează și-l face mai uman.

Conexiunile umane se bazează, de cele mai multe ori, pe similitudini, pe preocupări și valori comune. Această conexiune creează sentimentul că omul nu e singur, că în proximitatea lui bat inimi ce au același ritm, de parcă ar rezona după aceeași muzică universală, cu versuri ce rimează cu toleranță, respect, prietenie, iubire. Pe de altă parte, nevoia de ceilalți reprezintă doar motivul competiției, omul dorind să demonstreze că este cel mai bun, omițând ideea că podiumul pe care-l ocupă capătă strălucire datorită valorii celorlalți, iar cea mai grea competiție este cu el însuși. O modalitate de acceptare a celuilalt, indiferent din ce categorie face parte, este iubirea. Când omul iubește se sparg toate barierele. Culoarea gri poate deveni un curcubeu. Deși pare o viziune utopică, deoarece acest gen de iubire nu poate fi exprimată față de toți oamenii, prin empatie se poate înțelege valoarea unui om, iar empatia poate fi considerată o formă de dragoste, ca înțelegere a frustrărilor cauzate de nedreptăți sociale manifestate prin gândire și atitudine obtuză față de o natură socială. Aș da ca exemplu o situație povestită de fratele meu mai mare, despre un coleg care, în urma unui accident, a rămas în scaun cu roțile. Venea însoțit la școală de mama lui, iar colegii se simțeau deranjați de prezența ei și nu-și ascundeau iritarea, astfel că în pauză ieșeau toți afară. Într-o zi profesoara de psihologie i-a pus să-și imagineze că n-ar putea umbla și să descrie ce ar simți. Atunci băiatul în cauză a răs(spre surprinderea celorlalți) și a spus: „Este imposibil să-ți imaginezi așa ceva. Eu sunt singurul care poate să-și imagineze că fac ceva ce nu pot să fac (să umblu), pentru că am fost ca ei înainte”. În momentul acela s-au rupt toate barierele. Toți colegii l-au îmbrățișat, iar din acea zi, rând pe rând, colegii s-au oferit să-i fie însoțitor, coleg și prieten. Au înțeles că era ca ei!

Acest exemplu este o dovadă vie că iubirea, sub orice formă a ei, învinge orice obstacol, iar răspunsul dat de elevul respectiv a demonstrat că adevărata valoare, esența omului, este caracterul său, atitudinea față de viață, față de semenii săi, față de ceea ce este important. Important este ceea ce devine omul după ce pierde din calitățile pe care le consideră esențiale în viața sa .

În concluzie, calitatea de a fi om nu este înăscută, ci dobândită. Cele mai frumoase trăsături umane, care definesc ca superioară această specie, sunt dobândite prin atitudini non-discriminative prin care celălalt este reflexia în oglindă a propriului eu, a diferențelor pozitive sau negative, ce reprezintă, de fapt, părți dintr-un întreg, care este omul. Prin eliminarea discriminării, omul își poate depăși condiția devenind Om cu majusculă, ca respect pentru cultivarea umanității. Atitudinea face diferența. Spun Nu discriminării!

¹ Constantin Noica

Excludere sau acceptare

Adrian POPA, prof. coordonator Paula GALOȘ
Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare

"EXCLUDERE SAU ACCEPTARE?"
POPA ADRIAN
COLEGIUL NATIONAL "IOAN SLAVICI" SATU MARE

Nu discriminării !

Iulia PELE, prof. coordonator Maria MOGOE, Școala Gimnazială Cilnic

În opinia mea, discriminarea reprezintă un comportament de excludere, de privare a unor persoane de la anumite resurse doar din cauza unor concepte greșite.

Cuvântul „discriminare” este unul din cele mai des utilizate în ultimul timp. În jurul acestui termen „discriminare” s-au dus lupte crâncene, au apărut multe neînțelegeri, mituri ambiguități.

În primul rând, discriminarea se face în mai toate instituțiile. În școală se manifestă acest comportament de exclude printre colegi. Sunt discuții legate de modul cum se îmbracă colegii sau rasiale. Familia este principala vinovată, deoarece un copil nu știe să judece după culoarea pielii, după haine, după familia din care provine. Există și copiii romi care vor să termine o școală, să-și găsească un loc de muncă, să-și întemeieze o familie și să ducă o viață cât de cât normală, fără a comite nici un fel de infracțiune. De multe ori, oamenii se feresc de copiii de etnie romă, ori de frică, ori din cauza faptului că nu doresc să-și asume responsabilitatea integrării lor în societate. Acest tip de discriminare duce, de multe ori, la izolare și stigmatizare. În ciuda faptului că există o lege care le garantează educația în condiții normale, aceștia au locuri limitate atât în învățământul gimnazial, cât și în învățământul superior, deci li se neagă șansele educaționale

În al doilea rând, presa este și ea vinovată, deoarece atribuie etichete persoanelor de etnie roma, iar mentalitatea oamenilor este greu de schimbat. Cine e interesat de romii care nu fură? Cine este interesat de romii care fac cinste țării noastre peste hotare? Nimeni. Mass-media exploatează interesul populației cu titluri ca un țigan a „furat” și prin aceasta contribuie la continuarea acestui cerc vicios, deoarece majoritatea populației primește informații despre romi din mass-media și nu de la romi. Romii pe care îi văd oamenii nu sunt, în general, reprezentativi: un cerșetor rom sau un copil al străzii este mai ușor de văzut decât un copil rom care se duce la școală. Mulți romi care au un statut social și economic mai ridicat nu spun la toată lumea că sunt romi pentru că prin aceasta nu au nimic de câștigat, ci multe de pierdut.

În concluzie, cred că dacă ne străduim mai mult ,să fim atenți la comportament și să ne punem mereu în locul celui discriminat, pentru că atunci discriminarea ar dispărea.

Aceeași natură, alt aspect

Marlene BUZILĂ, prof. coordonator Monica BULZAN
Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad

Între acceptare și respingere

George Horațiu BONTEA, prof. coordonator: Monica BULZAN
Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Arad

În ultimii doi ani, Europa s-a confruntat cu valuri mari de refugiați, considerate cele mai ample mișcări ale unor mase de oameni de la încheierea celui de Al Doilea Război Mondial. Peste un milion de refugiați și de migranți au sosit în Uniunea Europeană, majoritatea fugind de războiul și de teroarea din Siria. Deși măsura de a-i accepta este una prin care Uniunea Europeană încearcă să ajute acești oameni, după ce numărul de imigranți a început să crească, au apărut îngrijorări și semne de întrebare referitoare la coeziunea societăților europene în viitor.

Având în vedere bunele intenții ce au stat la baza primirii migranților, cum se explică dificultățile conviețuirii dintre cetățenii țărilor gazdă și cei nou veniți, de ce trecerea de la solidaritate la dezamăgire și furie? Opinia pe care o susțin este că Europa nu reușește să respecte în mod real valorile pe care le promovează la nivel principal, că avem de-a face cu o situație în care cetățenii europeni nu pot accepta diferențele culturale fundamentale datorate religiei și mentalității imigranților.

După ce țările europene au intrat în contact cu imigranții, diferențele culturale și cele legate de mentalitate au început să își facă simțită prezența, provocând conflicte între cele două părți. Problemele au apărut, deoarece, comparativ cu noi, în țările din care provin acești refugiați, religia are un impact mult mai puternic asupra societății. Mai exact, fundamentalismul islamic, pe care un număr mare de imigranți îl practică, este perceput de țările europene ca extremist, din cauza unor concepții complet diferite de cele europene, precum inegalitatea dintre femei și bărbați, idee devenită anacronică în Europa de multă vreme.

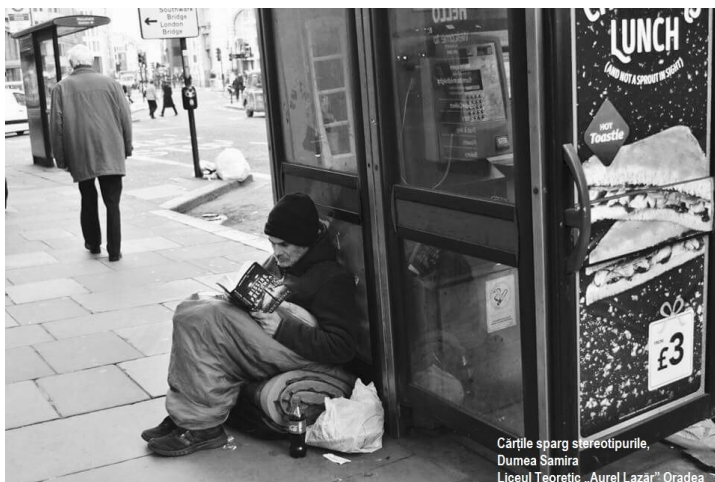
Incidentele au devenit tot mai frecvente. Ca reacție, grupuri politice de extremă dreapta au inițiat o luptă împotriva acceptării valurilor de refugiați, în multe țări promovându-se, chiar, euroscepticismul. De exemplu, Marine Le Pen, care s-a clasat pe locul al doilea la alegerile prezidențiale din Franța în anul 2016, și-a bazat campania pe necesitatea de a părăsi Uniunea Europeană și de a deporta imigranții care au pătruns în Franța. Naționalismul și extrema dreaptă câștigă din ce în ce mai mult teren, în Germania al treilea partid ca număr de voturi a fost „Alternative for Germany”, un partid naționalist, cu o opoziție clară față de imigranți. Sunt preconizate rezultate asemănătoare la următoarele alegeri din Ungaria și Polonia.

Deși deviza Uniunii Europene este „Unitate în diversitate”, când s-a ivit prilejul transunerii acesteia din planul declarativ în cel al conduitei civice, prin acceptarea pluralității culturale, valorile Europei și cele ale Orientului Mijlociu s-au dovedit atât de incompatibile, încât am ales să abandonăm refugiații.

Poate că integrarea migranților nu s-ar dovedi atât de dificilă, dacă eforturile decidenților politici ar viza o schimbare de optică ce presupune necesitatea de a redimensiona conceptul de comunitate pe coordonatele identităților plurale. Așadar, dacă alegem să rămânem consecvenți valorilor asumate ale UE, soluția nu este respingerea, ci multiculturalitatea.

Cărțile sparg stereotipurile

Samira DUMEA, prof. coordonator Anca GABOR
Liceul Teoretic „Aurel Lazăr” Oradea

Cărțile sparg stereotipurile,
Dumea Samira
Liceul Teoretic „Aurel Lazăr” Oradea

Cetățenia activă și nondiscriminarea în secolul al XXI-lea

Mihaela-Alexandra MITROI, prof. coordonator Cosmin-Mircea JULAN
Liceul Tehnologic „Francisc Neuman” Arad

Cetățenia activă exprimă capacitatea unui individ de a contribui la deciziile și activitățile din viața politică, economică, socială și culturală a comunității sale (locală, națională sau globală). Contribuția la viața societății (participarea) se poate face prin structurile democratice oficiale, rețelele sociale, presă, sindicate, spațiul public, ONG-uri. Uneori te simți confortabil doar stând degeaba, fără a face nimic, dar alteori vrei să faci mai multe pentru a schimba ceva în societate. Este dreptul tău să participi, să-ți exerciți influența și să-ți aduci aportul la dezvoltarea societății. Poți să fii un cetățean activ în multe feluri. Motivarea este elementul determinant pentru reușita individuală a fiecărui adult, iar cetățenia activă reprezintă cadrul în care se desfășoară dezvoltarea socială și economică a fiecărui individ.

Cetățenia activă are la bază faptul că tinerii trebuie să fie consultați și informați cu privire la deciziile care îi privesc și îi afectează. Această informare trebuie să plece de la nivel local, apoi regional și se poate extinde la nivel național.

Mulți oameni au probleme sau se simt inhibați în participarea activă în cadrul societății. Există anumite moduri de a-i motiva și de a dezvolta activități: învățarea despre drepturile și obligațiile fiecărui cetățean; valorizarea învățării inițiale și a experiențelor proprii pentru a căpăta mai multă încredere în sine; implicarea în probleme de mediu înconjurător din cadrul comunității și de mai departe; angajarea în învățare continuă despre poziția lor în societate; ajutarea migrantilor de a se integra; angajarea în învățare interculturală; cooptarea mai multor generații pentru a învăța unele de la altele și/sau să lucreze împreună; explorarea unor moduri de sprijinire a învățării pentru oamenii cu dizabilități; automatizarea.

Voluntariatul este activitatea desfășurată din proprie inițiativă, prin care orice persoană fizică își oferă timpul, cunostințele, talentele și energia în sprijinul altora fără a primi în schimb o recompensă de natură financiară. Motivele pentru care cineva poate practica voluntariatul sunt: pentru distracție, pentru a câștiga experiență în vederea obținerii unui serviciu mai bun, pentru a nu pierde vremea acasă, pentru a vă face noi prieteni, pentru a învăța lucruri noi și vă forma deprinderi utile, pentru a vă face contacte utile, care vă pot fi de folos de-a lungul carierei, pentru a vă simți utili, pentru a fi parte a unei organizații prestigioase sau pentru simplu fapt de a face lucruri bune pentru cei nevoiași. Voluntariatul te introduce în culturi noi și îți prezintă oameni noi în timp ce tu câștigi experiență.

Termenul „discriminare” este curent utilizat dincolo de domeniul dreptului, al științelor umane și politice. El a intrat în limbajul comun. Acest fapt demonstrează gradul de conștientizare, astăzi, a existenței unei problematice a discriminării și mobilizarea pe care obiectivul combaterii discriminării este capabil să o asigure. Utilizarea sa extensivă produce deseori confuzii cu noțiuni înrudite.

Combaterea discriminării este expresia idealului egalității între oameni. În majoritatea contextelor „principiul egalității” este definit ca absența a oricărei discriminări directe sau indirecte. Să însemne aceasta oare obligația unui tratament uniform în toate condițiile, în raport cu orice aspect identitar? Răspunsul este negativ, întrucât anumite persoane sau grupuri au nevoie să fie ajutate printr-un tratament care le dă posibilitatea să depășească barierele personale ori sociale.

Lumea în care trăim este diversă, ea impune persoanelor cu identități variabile să interacționeze generând comportamente de cooperare și caritate, alteori competiția și atitudinea exclusivistă. Motivațiile discriminărilor pe criterii identitare sau de opțiune sunt cel mai des sexul, rasa, naționalitatea, etnia, limba, religia, categoria socială, convingerile, orientarea sexuală, vârsta, handicapul, boala cronică necontagioasă, infectarea HIV, apartenența la o categorie defavorizată. Combaterea discriminării are însă în vedere orice alt criteriu ce a determinat tratamentul inechitabil al unei persoane.

Combaterea discriminării este rezultatul evoluției valorilor spre standarde din ce în ce mai nuanțate și mai precise. Aceasta explică de ce judecarea unei situații reale, complexe, de discriminare implică raportarea la valori și drepturi. Există situații de discriminare a copiilor precum: sunt puși să muncească sunt recrutați în forțele armate, familiile lor nu își permit să plătească pentru educație, discriminarea și rasismul le limitează șansa de a primi educație, au parte de violență.

În opinia mea, toți copiii ar trebui să se familiarizeze cu noțiunile de cetățenie activă și nondiscriminare, asta pentru a deveni adulți responsabili. Existența discriminării între colegii mei de clasă ar trebui să nu existe, asta pentru că frecventez o școală în care majoritatea elevilor sunt de etnie romă. Personal, încerc să remediez cazurile de discriminare din școală prin încurajări și dialog, dat fiind faptul că am învățat despre dreptul copilului la nondiscriminare, conform Convenției ONU cu privire la drepturile copilului.

Noi integram, nu discriminăm

Sanda Marian Dan, prof. coordonator Daniela Florica BOLEANȚU
Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara

PROF. COORDONATOR DAN SANDA MARIAN DAN
DAN BOLEANȚU
COORDONATOR DANIELA FLORICA BOLEANȚU
TEHNIC „EMANUIL UNGUREANU” TIMIȘOARA

Un pas important împotriva discriminării

**Szilárd BIRTA, prof. coordonator Géza-Árpád GYÖRGY
Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc**

În anul 2017, în luna septembrie, regele Salman, conducătorul Arabiei Saudite, a dat ordin pentru „a se elibera permise în egală măsură pentru bărbați și femei”. Arabia Saudită era singura țară din lume care le interzicea femeilor să se urce la volan, deci această decizie istorică înseamnă un pas esențial împotriva discriminării. Până în zilele noastre, femeile de pe Peninsula Arabică aveau drepturi limitate. Ele erau considerate obiecte fără suflet de multe veacuri, dar începând cu secolul al XXI-lea, lucrurile s-au schimbat. De exemplu, chiar dacă părea un fapt ridicol pentru cei din alte țări, dar era o mare senzație, atunci când pe 7 martie, în anul 2016, un grup de oameni de știință din Arabia Saudită ajungea la concluzia că femeile sunt mamifere și că drepturile lor sunt aceleași ca ale cânilor și ale caprelor. „Este cea mai fericită zi din viața mea, spunea Julie Cousteau, purtătoare de cuvânt la Amnistie internațional. „Într-un final, femeile vor fi considerate niște mamifere cu aceleași drepturi ca ale animalelor din această specie.

Sunt încă departe de a fi considerate oameni, dar condițiile lor se vor îmbunătăți vizibil odată cu această descoperire”, a completat aceasta.

Femeile în majoritatea cazurilor s-au aflat într-o poziție dezavantajoasă față de bărbați în istorie, iar arabii au un motiv pentru care le interzic femeilor anumite oportunități. Coranul, cartea sacră a tuturor musulmanilor, declară detaliile privind drepturile și îndatoririle femeilor în religia musulmană. În această creație apar evidente idei exagerate despre faptul că ce atitudine trebuie să aibă o femeie și ce fel de tratament merită ele. Cei din țările musulmane nu au avut niciodată îndoeli în privința severității impuse de Coran, fiindcă acesta este considerat Cuvântul lui Dumnezeu, iar cele scrise trebuie să fie respectate de toți cetățenii din statele arabe. În cele din urmă, locuitorii de acolo au început să se gândească dacă femeile chiar merită să fie discriminate, pentru că au observat că în alte părți ale lumii acestea sunt considerate egale cu bărbații, având în vedere drepturile și posibilitățile acestora. Guvernul a declarat că vor continua să investească în talentele și abilitățile femeilor.

În opinia mea, drepturile femeii sunt drepturi ale omului – drepturi care revin femeilor pentru simplul fapt că sunt ființe umane. Consider că este un lucru înfrustător că există discriminare în zilele noastre, dar în același timp mă înveselește faptul că se luptă contra acesteia. Dacă nu ar exista discriminare pe Pământ, toată lumea ar duce o viață mult mai fericită și pașnică.

Așadar, cele prezentate demonstrează că toți oamenii de pe Pământ încep să-și dea seama că nu există nicio diferență între bărbați și femei, privind drepturile acestora și că lumea se îndreaptă spre un viitor mai strălucit.

Discriminarea nu e a noastră, a tinerilor

Sabina MARITESCU, prof. coordonator Laura Andreea PASCU
Școala Gimnazială „Ovidiu Drimba” Lungașu de Jos, jud. Bihor

Un cuvânt oarecare

Iulia-Ioana RADU, prof. coordonator Cornelia Alina VARADI
Colegiul Național „Mihai Eminescu”

La început pare un cuvânt oarecare, o problemă aparent inexistentă; o glumă inocentă; spusă în treacăt, cu atâta ușurință cu cât spui cuiva “Bună Ziua!” sau chiar “Poftă bună!”. Nu o pot vedea, deci nu există, nu? Dar într-o zi, plimbându-te agale sau cu pași repezi; pe o zi ploioasă sau chiar plină de fericirea razelor de soare, o vezi și incontestabil începe să se pisicească în acel loc din viscere care nu-ți dă pace, care te învinovățește mereu, și doare mai tare decât un reproș de mamă. E un fel de întuneric parazit, și-ți rupe o parte din suflet la fiecare întâlnire.

Știi discursul, că iubirea salvează vieți; că iubirea e remediul universal pentru orice epidemie sau incurabilitate. Ai învățat asta ori de câte ori te arunca în brațele părinților și tânjeai după o îmbrățișare. Dar tu crești, partea aceea pură din tine, chintesența ta, se metamorfozează încât nu te mai recunoști în oglindă. Nu mai ești tu, cuvintele pe care le susțineai cu tărie, principiile tale, iubirea, înțelegerea, prietenia, s-au pierdut în acel hău imens în care scapi lucrurile mici dar primordiale. Calci peste cadavre vii pentru o sintagmă de apreciere, și așa clădită pe nesiguranță. Te consolezi că oricum nu contează.

Este copilul-din-intersecție-care-face-de-zori-balonașe-de-săpun, sau copilul-care-zâmbește-mereu-când-aruncă-avioane-de-hârtie, nu neapărat copilul-mereu-tăcut; e peste tot, se pisicește ca o fantasmă necioplită și otrăvește atâtea suflete. Până ți se întâmplă ție. Da. Până atunci. Și ai impresia că universul rău-intenționat a pus rămasăg și a asmuțit Cutia Pandorei. Brusc înțelegi, poate prea târziu; și nu există nimic mai rău. Vezi tu, asemenea lucruri sunt necesare; percepția asta superficială asupra lucrurilor trebuie să se disperseze. Și care înțelegere și învățare este mai bună decât cea prin care te arzi ca să înțelegi că doare?

Cuvintele lor dor mai tare ca orice rană; cum aprecierea lor efemeră a fost atât de primordială pentru tine. Trebuia să spui ce simți și ce gândești cu adevărat; căci acum perdeaua de ignoranță reduce orice strigăt la tăcere și orice mână întinsă pare prea departe ca să fie palpabilă. În capul tău sunt scrijelite cu ură atâtea cuvinte care te-au durut, ai stat și tu pe partea lucrurilor impure și te-ai purtat prin atâtea culori încât ești indigo.

Acum înțelegi ce tot spuneau poeții ăia, toate logomaniile-sofismele lor ce capătă importanță. Ai greșit, da, ai lăsat acel pui de gând rău să crească până nu te-ai mai recunoscut, ai ucis cu sânge rece toată bunătatea care zăcea în sufletul tău și implicit în jurul tău. Totul e străin și rece iar fericirea se scurge printre palme și pictează totul sângieru. Dar spectrul de lumină te orbește, sunetul bruiază gândul iar tu îți deschizi ochii, iei o gură de aer, puțin transpirat dar foarte, foarte, ușurat. A fost un vis. Până la urmă așa începe totul. Ireal. Răsufli ușurat. Nu a fost prea târziu. Și nici degeaba. Înțelegi și automat te înțelegi. Dai fuga pe ușă și-l spui copilului-tăcut-din-colț că nu e singur, că niciodată nu va fi singur.

Spune DA egalității, spune NU discriminării!

Bianca VIDICI, prof. coordonator Alin JITAREL
Colegiul Tehnic „Henri Coandă” Timișoara

Este timpul să punem capăt discriminării!

**Georgia Patricia LĂPUȘAN, prof. coordonator Dorel Nicolae Emilian MOGA
Colegiul Național "Mihai Eminescu" Satu Mare**

Timp de secole, discriminarea a constituit o dilemă imposibil de rezolvat pe care filosofii, avocații, scriitorii, oamenii cu putere, dar și cei obișnuiți au încercat să o abordeze. În secolul al nouăsprezecelea, grupurile profund afectate de această problemă au fost oamenii de culoare și femeile. În secolul al douăzecilea, poporul evreu a suferit cel mai mult. În prezent, se pare că membrii comunității LGBT sunt cei hărțuiți. Cu toate că guvernele de pe întreg globul pământesc au promulgat legi împotriva discriminării, spre exemplu Convenția Privind Dreptul la Egalitate, încă au loc manifestări discriminatorii, iar numărul lor crește într-un mod alarmant. Sunt de părere că adoptarea unor măsuri imediate de combatere a acestei probleme este esențială pentru ca să ne putem bucura de o societate utopică.

Dar de ce o lume fără discriminare este considerată a fi perfectă? Nu există dubii asupra faptului că prejudecățile stau la baza unei societăți corupte și imorale. Egalitatea este singura șansă a omenirii de a repara o lume condusă de lăcomia pentru supremație. Războaie, dezordine, spaimă... Asta creează persoanele care se cred superioare altora. Asta produc cei ce nu pot să accepte diferențele dintre oameni, cei ce nu tolerează o culoare diferită a pielii, etnii sau opinii divergente. Iar rezultatul dușmăniei lor nu definește o națiune prosperă.

Primul pas pe care trebuie să îl facem este să le atragem atenția oamenilor asupra formelor de discriminare și de ce aceasta este, într-adevăr, cumplită. Prin discriminare, nu numai că se minimizează oportunitatea la egalitate, dar se și agresează condiția unei persoane. Indiferent dacă este realizată în mod direct sau indirect, discriminarea limitează diversitatea și subapreciază competențele, abilitățile și talentele membrilor grupurilor minoritare. Îngrădirea cuiva și ignorarea acestuia deoarece este diferit demonstrează incapacitatea de a judeca rațional și de empatiza. În al doilea rând, este de datoria noastră, a tinerilor, să ne asumăm responsabilitatea de a îndeplini această misiune. Generația noastră reprezintă viitorul. Nu îi putem dezamăgi pe înaintașii noștri, deoarece aceștia au luptat și au îndurat momente chinătoare ca să obțină drepturile de care beneficiem noi azi. Apărarea grupurilor sociale discriminate este obligatorie dacă vrem să trăim într-o lume mai bună. Eliminarea tuturor formelor de discriminare se poate îndeplini și prin intermediul copiilor. Oamenii se nasc fără prejudecăți, iar resentimentele față de anumite comunități se formează în timp. De aceea, nu ar fi greu să îi facem pe copii să înțeleagă cât de problematică, inutilă și distructivă este discriminarea.

În concluzie, discriminarea reprezintă o judecată greșită care ne împiedică să vedem adevărul. Ea construiește o lume meschină în care durerea, angoasa și nefericirea formează o "Sfântă Treime". Dar nu trebuie să ne îngrijorăm, deoarece există speranță. Tinerii, în special copiii, pot fi eroii unei întregi națiuni. Cu ajutorul lor, viitorul poate arăta mai bine decât ne-am putea închipui, dar numai dacă reușim să îi facem să vadă realitatea dulce-amară a zilelor noastre.

Nu judeca, acționează!

Ariana ȚIMERMAN, prof. coordonator Anca Nicoleta BLAGA,
Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu” Satu Mare

TINERII SPUN NU DISCRIMINĂRII!

NU JUDECAI ACȚIONEAZĂ!
DON'T JUDGE! ACT!
Țimerman Ariana și Prof. Blaga Anca Nicoleta
Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu"
Satu Mare

O lecție de viață, din care, se ține, pentru toți!
NU JUDECAI ACȚIONEAZĂ!

Discriminarea – o problemă veche dar actuală

Floruț Otniel CURACIUC, prof. coordonator Tudor PANIȚĂ
Liceul de Arte „Sabin Păuța” Reșița

Discriminarea reprezintă diferența făcută între două sau mai multe persoane, neacordarea de șanse egale acestora, pe diferite criterii. De la începutul civilizațiilor primitive, oamenii au fost discriminați în funcție de condiția socială, de rasă, de gen, de religie sau de diversele principii după care și-au ghidat viața.

De ordin patologic, discriminarea a fost manifestată atât în cazuri restrânse (la împărțirea jucăriilor, în familie) cât și în forme masive (caz în care se poate încadra încercarea de a extermina populația evreiască, prin ideologia rasistă a Germaniei naziste). Pentru a preveni discriminarea și pentru a cultiva colegialitatea, cooperarea între cel sau cea care au fost considerați mai buni sau mai puțini buni de către majoritate, copiii trebuie să primească o educație solidă încă din familie, educație care trebuie să fie bazată pe respectarea valorilor, pe toleranță, pe respect și cunoașterea drepturilor. Istoria fiecărei civilizații ne prezintă cadrul familial ca fiind primul responsabil pentru formarea unei baze morale, pentru însușirea unor principii și convingeri. Educația începe din familie unde discriminarea ar trebui să fie tratată ca fiind un subiect de morală, puterea exemplului fiind cea mai lesne metodă de adoptat în acest sens. Pe lângă acest mod de învățare, copilului îi este necesar să cunoască diverse cazuri în care oamenii au fost discriminați iar rezultatul nu a fost unul pozitiv. Exemplu în acest sens sunt cruciadele și djihadul, în care, cum bine știm din cărțile de istorie, mase de oameni au fost ucise în numele religiei, iar rezultatul e un război având mereu ca principii și arme - ura, o intoleranță care ține să perpetueze și să recidiveze iar și iar (cazul Islamiştilor din legea Sharia, care îi mână în altă „luptă sfântă” fiind unul asemănător cu cel al cruciadelor). Nicolae Iorga afirma: „Istoria își bate joc de cei care nu o cunosc, repetându-se.”

În Atena, până la vârsta de 7 ani, copiii primeau educația familiei după care, aceștia începeau pregătirea școlară unde învățau colegialitatea și cutumele acesteia. Consider importantă cultivarea spiritului voluntar, inițiativa de a face lucruri creative și de a cere/de a respecta drepturi și obligații. Acest lucru ar dezvolta o gândire altruistă și ar schimba inclusiv viziunea despre școală, de multe ori privită ca fiind o obligație, nu un loc unde indiferent de culoare, religie, sex, naționalitate, orientare politică, toți tinerii au șansa învățării în echipă, a respectării valorilor și principiilor lumii în care trăiesc.

Consider necesară căutarea, în alte culturi ale lumii de exemple în care oamenii au fost discriminați sau au căutat evitarea discriminării. E necesar să facem acest lucru pentru a privi evoluția sau involuția societății și pentru a ne crea o imagine cu ajutorul căreia să putem întăi clasifica întâmplări în „așa da” sau „așa nu”, iar apoi, să putem asimila părțile bune din ceea ce deja cunoaștem, ca în viitor să știm unde și cum să ne situăm apărând drepturi și evitând discriminarea în cazurile pe care urmează să le întâlnim.

Nevoi diferite, aceeași limită

Alexandra STACHE, prof. coordonator Monica BULZAN
Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad

Să fii născuta femeie nu ar trebui să fie o greutate

**Bianca Antonia FABIAN, prof. coordonator Maria MĂLAI
Colegiul Tehnic nr. 1 Vadu Crișului**

Trăim într-o lume modernă, în care toți avem dreptul să fim tratați în mod egal, indiferent de rasă, etnie, naționalitate, religie, credință etc. Cu toate acestea, auzim foarte des povești care ne frâng inima ale unor oameni care au fost tratați cu răutate doar pentru că aparțin unui grup “diferit”.

Acest comportament se numește discriminare și lovește chiar în inima ființei umane. Ea tratează oamenii într-un mod diferit pur și simplu pentru ceea ce sunt sau pentru lucrurile în care cred. Una dintre cele mai mari probleme recunoscute la nivel mondial este discriminarea sexuală.

Acest tip al discriminării presupune ideea că femeile și bărbații nu sunt egali. Din acest punct de vedere, cele mai afectate sunt femeile, prejudecățile pe baza sexului unei persoane definind rolul pe care aceasta ar trebui să-l aibă în societate. Din păcate aceste prejudecăți persistă de mii de ani, constituind o problemă de care ne lovim și în secolul XXI. Istoria este martora inegalității dintre femei și bărbați. Încă din antichitate, femeile erau considerate inferioare bărbaților. Acestea erau supuse în totalitate bărbaților și erau cu greu considerate “cetățeni” prin faptul că nu aveau drept la vot, nu puteau deține bunuri și nu aveau dreptul la educație. Filosoful iluminist Jean Jacques Rousseau, în lucrarea lui numită „Emil sau despre educație”, acordă o deosebită atenție educației băieților. În cartea lui găsim însă, și câteva aspecte despre educația fetelor. Rousseau recunoaște importanța mamei în creșterea și educarea copiilor, dar încurajează instruirea fetelor spre a fi în totalitate subordonate și dependente de bărbații lor. În ciuda acestor idei preconcepute, odată cu trecerea timpului, femeile încep să capete ușor, ușor tot mai multe drepturi. În secolul XX, tinerele au deja dreptul să fie educate fără a fi etichetate, sunt încurajate să facă tot ceea ce mamele sau bunicile lor nu au putut realiza, decât în mică parte. Astăzi, femeile din Europa au drepturi egale în toate sferile vieții: dreptul la vot, la carieră și dreptul de a se implica în viața politică.

Pentru noi, femeile moderne din secolul XXI, libertatea este ceva dobândit prin naștere, ceva de la sine înțeles. De multe ori însă uităm că nu a fost așa mereu și că pentru unele dintre noi încă nu este. Există și țări în care egalitatea sexelor nu este decât un ideal la care multe femei visează. În Arabia Saudită, cea mai tradiționalistă dintre țările arabe, femeile nu au încă drept de vot; nu au voie să conducă o mașină, dar nici măcar să meargă pe bicicletă iar în autobuze, au locuri rezervate în spate, separat de ceilalți călători.

Femeia de astăzi are voie să aibă carieră, poate să se îmbrace cum își dorește, dar rămâne în continuare etichetată dacă nu este o soție și o mamă bună sau dacă nu are un loc de muncă. Noi, femeile trebuie să fim niște eroine, veșnic frumoase și îngrijite. Să fii născută femeie nu ar trebui să fie o greutate! Să luăm așadar inițiativă și să spunem “stop discriminării”!

În lipsa celor dragi

Patric RAICOV, prof. coordonator Raluca Anamaria JURGE, Colegiul Tehnic de Transporturi și Telecomunicații „Ion I. C. Brătianu” Satu Mare

Fiecare suflet contează!

Lorena Maria PAȘCA, prof. coordonator Anca Nicoleta BLAGA
Școala Gimnazială "Constantin Brâncoveanu" Satu Mare

"Toți oamenii își pot depăși condiția și pot dobândi succesul dacă sunt pasionați și dedicați cauzei lor." (Nelson Mandela)

Consider că aceste cuvinte exprimă puterea ascunsă care există în fiecare dintre noi. Indiferent de rasă, etnie, vârstă, gen sau dizabilități, cu toții suntem egali și capabili să ne depășim condiția, să ne atingem țelurile prin credința în forțele proprii, muncă asiduă și pasiune.

Și atunci de ce să fie impuse niște bariere în fața unora? De ce să fie unii oameni respinși doar pentru că sunt diferiți sau gândesc altfel? ... NOI nu trebuie să mai tolerăm discriminarea! Desigur, acest lucru depinde numai de schimbarea percepției noastre cu privire la esența vieții și a relațiilor cu cei din jur. În loc să discriminăm, să fim toleranți ..., în loc să urâm, să iubim ..., în loc să facem rău, să fim solidari cu cei din jur!

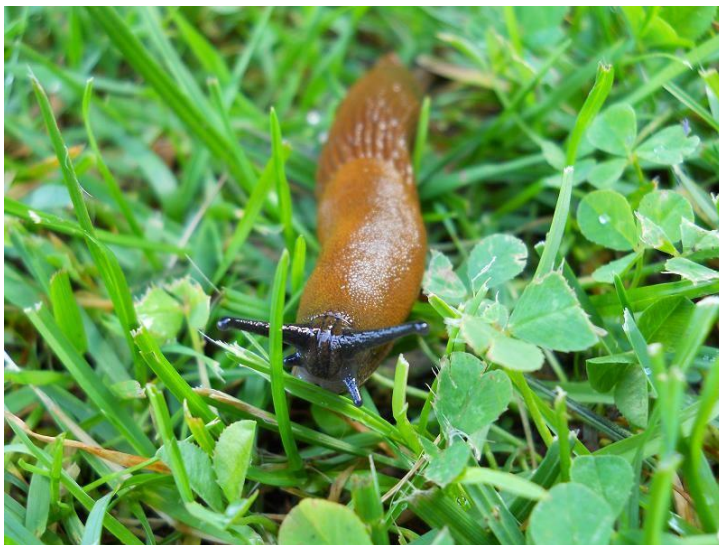
Informându-ne cu privire la problemele prin care trec unii oameni pe care îi considerăm diferiți, aflăm, de fapt, că ei nu sunt cu nimic mai prejos decât ceilalți, că sunt niște suflete care merită toată atenția, grija și dragostea celor din jur. Am observat că societatea îi izolează, îi respinge pe copiii cu sindrom Down ...

Într-o dimineață, mă aflam într-o stație de autobuz de lângă un parc de joacă și îmi aruncam privirea în stânga și-n dreapta pentru a se scurge mai ușor clipele. Dintr-odată mi-a atras atenția o fetiță care se juca cu bunicii ei. Părea sociabilă, plină de bucurie și inocență, care m-au frapat. Însă, am observat că ceilalți copii o evitau, fugeau și râdeau de ea, fiind răutăcioși. Când am ajuns acasă, curioasă fiind, am încercat să aflu cine era acea fetiță. Am aflat că o cheamă Anastasia, că are sindromul Down, că este crescută de bunicii ei, deoarece tatăl a părăsit-o când a aflat de problema ei, iar mama sa lucrează în străinătate.

A doua zi m-am reîntors în parc, unde le-am găsit pe Anastasia și bunica ei din nou singure... M-am apropiat de fetiță și i-am oferit o ciocolată, iar ea m-a privit profund, zâmbind și m-a strâns în brațe. Privirea sa duioasă mi-a încălzit sufletul, iar îmbrățișarea mi-a dăruit putere. Bunica fetiței mi-a spus cu lacrimi în ochi: "Societatea refuză să îi accepte pe copiii precum Anastasia. Îi consideră neînsemnați și diferiți, când, de fapt, ei sunt la fel ca ceilalți. Ei simt dacă sunt sau nu iubiți, iar acest lucru le influențează viața. Îți mulțumim că ai venit din proprie inițiativă la nepoata mea, dându-i ciocolata. Ea te iubește pentru asta, crede-mă!". Așadar, cu toții trebuie să înțelegem că NOI avem o capacitate imensă de a iubi și trebuie doar să-i descoperim pe ceilalți în adevăratul sens al cuvântului, să le oferim șansa de a ne arăta prietenia și dragostea lor. Nimeni nu este perfect, de aceea trebuie să apreciem întotdeauna ceea ce avem și să ne sprijinim unii pe alții. Fiecare suflet contează, iar povestea Anastasiei este o lecție de viață!

Obstacole vorbitoare

Victoria Valentina IGNAT, prof. coordonator Petra BOKENYI,
Colegiul Național „Mihai Eminescu” Satu Mare

Discriminarea la locul de muncă

Andrei Cosmin RĂȘCU, prof. coordonator Olivia Corina FAUR
Colegiul Tehnic Energetic "Regele Ferdinand I" Timișoara

Acum câțiva ani, am întâlnit pe stradă un muncitor cam la 40 de ani, sărac, zdrențuit și murdar, abuzat de un grup de oameni, care îl loveau și jigneau. Și m-am întrebât de ce fac asta, de ce se întâmplă asta în lumea în care trăim. Fiind mic atunci, nu am știut să iau atitudine, nu am putut face nimic, dar am știut că ceea ce se întâmplă este incorect, este nedrept. Nu știam cum se numește acest act, dar azi am aflat. Este vorba de discriminare.

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de alte persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social și care implică o anumită formă de excludere sau respingere. Cele mai cunoscute criterii de discriminare sunt legate de etnie, limbă, religie, categorie socială, vârstă și gen.

Discriminarea pe bază de vârstă este întâlnită mai ales la locul de muncă și se manifestă printr-o preferință a firmelor de a angaja în general proaspăt absolvenții, care acceptă un salariu mic la un volum mare de muncă, pentru că altfel nu pot acumula experiența necesară. De asemenea, există o reticență a firmelor în a angaja persoane cu vârste peste 40 de ani, deoarece se consideră că acestea se adaptează mai greu cerințelor firmei și au așteptări mai mari din punct de vedere salarial sau sunt mai puțin interesate să lucreze ore suplimentare. În acest sens trebuie luate măsuri care urmăresc prevenirea și eliminarea discriminării la locul de muncă pe criterii preferențiale, în funcție de vârstă și avantaje salariale.

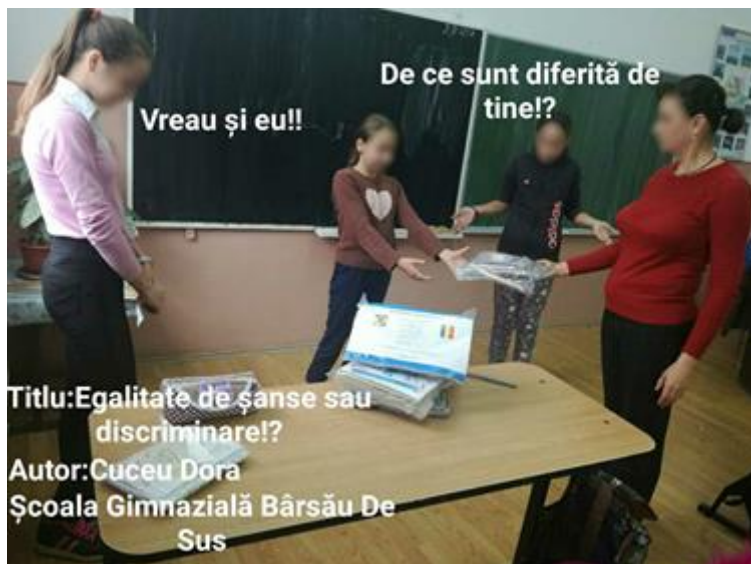
O altă formă de discriminare la locul de muncă este **discriminarea de gen**, întâlnită între femei și bărbați. Bărbații consideră că femeile nu sunt indicate în funcții de conducere sau nu pot primi foarte multe responsabilități la locul de muncă. Dar practica a demonstrat contrariul, și anume, că tocmai femeile sunt cele mai responsabile și pot duce la îndeplinire multe activități, chiar și din categoria celor de conducere. Compensarea dezavantajelor rezultate din atitudini și comportamente diferite la locul de muncă se realizează prin măsuri care presupun asigurarea egalității depline și efective a tuturor angajaților, permițând aprecierea acestora, în baza unor criterii de performanță, și nu în baza unor criterii de discriminare.

Atunci când o prevedere sau o practică aparent neutră dezavantajează anumite persoane la locul de muncă, pe baza criteriilor prevăzute de legislația în vigoare, este indicată analizarea acestor situații și rezolvarea lor de către organele de conducere competente. Totuși ar fi de preferat ca acest comportament activ sau pasiv aplicat asupra unor angajați la locul de muncă să nu favorizeze sau defavorizeze nejustificat acele persoane. Oamenii reacționează la tratamente injuste sau degradante care se aplică asupra unei persoane sau grup de persoane la locul de muncă și în acest context, pot apare conflicte de muncă, revolte sau chiar greve. În opinia mea, oamenii, în mare parte, practică discriminarea, în toate formele ei, în viața de zi cu zi. Consider că nu trebuie să judecăm o persoană după convingerile sale sau după criteriile de vârstă, categorii sociale, etnie, religie sau gen, deoarece toți suntem egali și avem dreptul de a ne alege propriul drum în viață.

Pe lângă aceste considerente, cred că discriminarea nu ne este benefică nouă ca oameni, deoarece atrage multe disfuncționalități, atât pe plan personal, cât și profesional.

Egalitate de șanse sau discriminare

Dora CUCEU, prof. coordonator Cristina Sorina SAVU,
Școala Gimnazială Bârsău de Sus, jud. Satu Mare

Tinerii combat discriminarea

**Maria NAGHI, prof. coordonator Nicolae SĂRAC
Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor**

Discriminarea este acțiunea prin care unele persoane sunt tratate diferit sau lipsite de anumite drepturi în mod nejustificat, pe baza unor considerente neîntemeiate. Discriminarea poate fi exercitată de oricine, cât timp se atinge un tratament neplăcut. În opinia mea, toate persoanele ar trebui să fie tratate într-un mod favorabil deoarece toți ne-am născut cu șanse egale.

În primul rând, discriminarea poate avea un impact negativ semnificativ asupra victimelor din cauza stării economice sau sociale și implică un efect amenințător asupra întregii societăți care nu va mai evolua deoarece oamenii discriminați își pierd încrederea de sine devenind pesimiști.

Din fericire, suntem toți diferiți. Fiecare persoană e specială în felul ei și ar putea aduce o schimbare care să îmbunătățească societatea și tocmai de-asta, în loc să susținem discriminarea, mai bine ne-am uni forțele s-o combatem, creându-ne o societate mai bună în care să conviețuim.

Mai mult de-atât, nu trebuie să discriminăm o persoană pentru religie, culoare sau orientare sexuală, deoarece fiecare om duce-o viață despre care nu știm nimic, iar de multe ori aparențele înșală. De aceea, să lăsăm la o parte prejudecata și să fim înțelegători unii cu alții, întotdeauna.

În al doilea rând, numărul cazurilor de discriminare nu scade, din nefericire, iar multe dintre acestea se manifestă în perioada adolescenței, când încerci să te cunoști însă ești discriminat de persoane fie în mod intenționat sau nu, fie se întâmplă inevitabil din cauza etniei, gusturilor sau dorințelor. Oricine are șansa de-a face ce simte sau ce-i mai bun pentru el, iar acest lucru ar trebui susținut mai ales când există persoane cu aspirații înalte pentru un viitor mai bun, și anume tinerii. Doar gândul că nu mai sunt încurajați sau înțeleși poate cauza probleme majore vizând încrederea în reușita prin propriile lor forțe, deoarece părerea celorlalți are efect asupra lor. Însă comportamentul nostru cu oamenii din jur se bazează, nu numai pe educația primită de la părinți sau pe autoeducare, dar și pe intențiile noastre, deoarece dacă ne impunem să fim persoane de încredere, persoane cu care se poate discuta, așa vom rămâne întotdeauna, indiferent de situații sau de anturaj.

Și nu în ultimul rând, să nu uităm de cel mai important aspect, de cum se simt persoanele discriminate. Atitudinea noastră cu alte persoane e importantă, deoarece vorba aceea, ce ție nu-ți place, altuia nu-i face, iar dacă deținem un comportament adecvat, susținem oamenii, nu numai că ne dezvoltăm ca adevărată persoană, dar vom fi un exemplu pentru ceilalți. Unii nu se gândesc că cel discriminat putea să aibă planuri mărețe pentru un viitor mai bun, și îi distrug speranțele, uitând că toți avem șanse egale.

Așadar hai să fim uniți, să conlucrăm, să combatem discriminarea și să atingem succesul. Chiar dacă cei mai în vârstă nu au reușit, mai există totuși o speranță, tinerii.

Indiferent de cultură suntem toți prieteni!

Rareș STARK, prof. coordonator Adina Daniela STAN
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare

Integrarea oamenilor în societate

**Cristina PRISĂCARU, prof. coordonator Cristina Istrate
Colegiul Tehnic "Mihai Viteazu" Vulcan**

După părerea mea, deși există legi împotriva discriminării, ea continuă să persiste, în special discriminarea sexuală. Oamenii judecă, asta fiind natura lor, astfel discriminarea existând dintotdeauna, de când sunt oamenii pe pământ. Mulți consideră că ei nu judecă și, în niciun caz, nu favorizează sau defavorizează o persoană, în funcție de sexul ei, dar se mint singuri sau, pur și simplu, nu sunt în stare să recunoască ceea ce fac, ca să nu mai zic de ceea ce gândesc.

În primul rând, într-o lume așa dură și o viață nedreaptă, e destul de greu să te realizezi singur, fără vreun ajutor, dar, în momentul în care nici natura ta fizică nu te ajută, în domeniul în care-ți dorești să progresezi și care te atrage, atunci trebuie să fii mult mai puternic, mult mai dedicat și să depășești orice discriminare întâmpini, fără să te lași descurajat de situație sau să cedezi chiar și pentru un moment, gândindu-te că mereu exista o soluție, că orice problemă poate fi depășită și, cu siguranță, viața va merge înainte, cu sau fără voia ta.

În al doilea rând, societatea este obișnuită să pună etichete care susțin felul în care trebuie să se comporte o persoană, în funcție de sex, astfel ambele părți sunt discriminate. Ca și cum o femeie nu poate fi bună la științe exacte, la politică sau nu poate deveni un bun inginer și, în niciun caz, nu poate fi independentă. De asemenea, e greu de acceptat, de societate, ca un bărbat să aibă înclinații artistice, să fie sensibil sau să plângă. Dar, cu toate acestea, exista tot felul de excepții - Hillary Clinton, care s-a implicat direct în luarea multor decizii politice importante, arătând că se poate descurca, sau apariția multor personalități celebre, de sex masculin, care și-au expus partea sensibilă fără teamă, arătând din nou că e posibil.

Pe de o parte, discriminarea este mai accentuată în funcție de domeniu, atât cu privire la relațiile de muncă, cât și la alte aspecte. Fiind femeie, în anumite domenii, vei fi mereu discriminată. De exemplu, procentul diferit de persoane care sunt angajate într-un anumit domeniu, poate fi predominant masculin, iar salariul, fiind de asemenea în favoarea lor, reprezintă o formă de discriminare ilegală. Astfel, ca o femeie să ajungă pe un post de conducere, într-o astfel de situație, reprezintă un fenomen deosebit. În mod asemănător, în defavoarea bărbaților, discriminarea cea mai cunoscută este cea cu privire la încredințarea creșterii copiilor după un divorț. Ea reprezintă urmarea unei idei învechite, aceea că mama este un părinte mai potrivit pentru a crește copiii. În cazul custodiei unice, minorii sunt încredințați în mod majoritar mamei, fiind preferate de instanță.

În concluzie, societatea nu permite ca discriminarea sexuală să înceteze, reprezentând nucleul existențial al discriminării, fiind imposibil de oprit și existând mereu motive.

Ajută, NU judeca!

Irina FLORE, prof. coordonator Maria MĂGUREANU
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare

Ajută ,NU judeca !
Flore Irina
Colegiul Economic "Gheorghe Dragoș", Satu Mare

Tinerii spun nu discriminării

**Albert BIRTA, prof. coordonator Géza-Árpád GYÖRGY
Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc**

În zilele noastre tema discriminării este una dintre cele mai des întâlnite probleme, pe lângă încălzirea globală și imigrația în vestul Europei. Discriminarea este acțiunea sau fenomenul social, în urma căreia o entitate, fie o singură persoană sau un grup, este tratat nedrept pentru motivul că nu aparține aceleiași clase sociale. Poate apărea în mai toate domeniile vieții, astfel se poate afirma că este o problemă generală. Totodată trebuie considerată și problematica discriminării pozitive.

În primul rând, poate fi menționată discriminarea pe criterii de sex, aceasta fiind probabil cea mai comună formă de discriminare. Un exemplu simplu este, diferența dintre salariile obținute de către femei și bărbați. Deși există o tendință crescătoare de a echilibra veniturile acestora, chiar și în 2017 este o problemă gravă faptul că activitatea femeilor este mai puțin apreciată.

Pe lângă aspectul financiar, această formă de discriminare este un obstacol și în evoluția profesională, în carieră. Un alt exemplu, femeile până în mijlocul secolului al XIX-lea, în perioada interbelică, nu aveau dreptul de vot. Această mișcare s-a dezvoltat într-un cadru mai larg la câțiva ani după al Doilea Război Mondial. Dar introducerea femeilor în politică a mai întârziat. Dezavantajul acestei tratări inegale împotriva femeilor nu a adus la nimic folositor. În zilele noastre, această parte a discriminării pare a se calma, ceea ce face viața tuturor mai confortabilă.

O altă formă mai gravă de discriminare sexuală este inacceptarea homosexualilor în societate. Acest fenomen provine datorită diferitelor boli care sunt mai frecvente în rândul lor, traume pe care omenirea ar trebui să le accepte, deoarece și ei sunt oameni cu calități și cu defecte umane.

Nu există om perfect, toți suntem la fel, numai mentalitatea și voința diferă. În majoritatea acestor cazuri, ei nu sunt de vină, deci ei trebuie tratați ca indivizi egali ai societății. Și în acest domeniu sunt câteva mișcări globale, nu mai că până ce gândirea oamenilor nu se schimbă, această formă de discriminare va continua să persiste. Oamenii ar trebui să facă un pas înainte și să uite concepția conservatoare, eliminând astfel forma de discriminare.

Eliminarea discriminării în societate sau cel puțin efortul pentru diminuarea ei poate fi rezultatul unui efort considerabil din partea tuturor oamenilor, mai ales din partea tinerilor. Nu contează culoarea pielii, dacă ești alb sau negru, ce religie ai, ce orientare sexuală, din ce mediu social provii, contează ca idealurile tuturor să fie o lume mai bună, mai frumoasă, liberă și fericită.

În concluzie, discriminarea prin ea însăși este o formă a frustrării, a suferinței umane, a inegalității.

Together has no limits!

**Florin LIBOTEAN, prof. coordonator Adina-Liana CIUPAC
Colegiul Național „Doamna Stanca” Satu Mare**

Arme

**Agnes BERDEI, prof. coordonator Mihaela PINTILEI
Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc**

Cu mult timp în urmă, când Dumnezeu a creat oamenii, a pus câte un strop asemenea unei picături de rouă, din fiecare culoare, în sufletele acestora. Deja semănau prea mult, astfel încât s-a gândit să le acopere corpurile cu diferite nuanțe de praf de stele... Și a tot suflat deasupra lor, pe unii oameni mai mult, pe alții mai puțin, până s-a gândit că sunt perfecți pentru el. Dumnezeu a lăsat oamenilor libertatea de a alege, unii dintre ei înțelegând greșit acest drept, judecându-i pe ceilalți, tratându-i cu inferioritate, dându-le importanță cât unui bob de orez, acestea toate ducând ușor la discriminare și rasism.

Discriminarea este distincția făcută între două sau mai multe idei sau oameni. Astfel, o categorie de cetățeni ai unui stat sunt lipsiți de anumite drepturi pe baza unor considerente etnice, rasiale, sexuale. Aceasta este una dintre cele mai mari probleme ale lumii, făcând oamenii să se înjosească, să se urască și să se stingă ușor din văzul celorlalți, dorind doar libertatea. Stau departe, fug de ei înșiși, fac orice doar pentru a se schimba și a nu fi marginalizați. Simplitatea cu care sunt judecați „oamenii diferiți” face ca totul să pară normal, problema fiind mușamalizată, camuflată. De mici, sunt învățați să îndure suferințele și să creeze în jurul lor un scut ce-i apără de vorbele haine, iar ceilalți, tot de mici, învață să judece o carte după copertă.

În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea de tratament este în general garantată, dar chiar și aceste legi, îi fac pe acei oameni nevinovați să se simtă teribil, conștienți fiind de faptul că există o diferență enormă între ei și restul lumii. Crezându-se superiori, perfecți și inegalabili, oamenii uită de unde au plecat și aruncă vorbe în vânt pentru a se amuza pe seama semenilor lor. Poate că discriminarea apare din propriile complexe sau poate că vine dintr-o parte întunecată a inimii, înnegrită, acolo unde toate necazurile se adună și se revarsă asupra celor neputincioși...Poate că e metoda prin care oamenii își alină suferințele. Dar de unde atâta ură? Prin faptele și vorbele lor, oamenii rănesc mai mult decât au fost ei răniți. Multe persoane nu sunt conștiente de puterea unor cuvinte, dar totuși le folosesc ca pe singurele arme pe care se pot baza, unele care pot fi letale. Un cuvânt este mai dureros decât o palmă, mai ales dacă vine de la o persoană apropiată.

În concluzie, toți suntem discriminați într-o oarecare măsură, dar fiecare este afectat diferit. Suntem răniți și rănim zilnic, dar nu realizăm că unii dintre noi nu pot face față durerii.

Spune „NU!” discriminării! Fii tu cel care schimbă lumea! Încearcă să înțelegi gravitatea situației și pune-te în postura celor discriminați!

O mână întinsă, calea spre o lume mai tolerantă

Damaris SAU, prof. coordonator Victoria ANDRAȘ
Colegiul Național "Diaconovici-Tietz", structură Școala Gimnazială nr.1 Reșița

Că de n-ar fi, nu s-ar povesti...

Daiana VAZAR-TRIPON, prof. coordonator Monica BULZAN
Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Arad

În țara noastră, la nivelul legislației este recunoscută egalitatea dintre bărbați și femei. Cu toate acestea, România se situează pe locul 72 la nivel mondial când vine vorba de egalitatea reală dintre sexe. Inegalitatea se referă la existența unor bariere în afirmarea socială a femeilor la noi în țară. Desființarea acestor bariere este esențială pentru ca femeile să-și câștige locul legitim în societate. Pentru a le depăși, este nevoie să analizăm factorii ce contribuie la persistența lor.

Cum se explică faptul că discriminarea femeii continuă să existe și astăzi în țara noastră? Numeroase probleme din vremea actuală se datorează unor prejudecăți cu privire la rolul principal al femeii în societate, unele fiind însușite în mod absolut inconștient. Aceste concepte eronate legate de rolul femeii sunt adesea susținute de diferiți factori, cel mai des întâlnit fiind promovarea prejudecăților. Pornind de la premisa că educația a reprezentat întotdeauna un aspect emancipator fundamental se poate afirma faptul că din cauza lipsei conștientizării acestor prejudecăți în educație, în România femeile încă sunt tratate diferit față de bărbați. Din momentul în care se nasc copiii, mamele petrec adesea mai mult timp alintând și ținând în brațe fetițele și privindu-și băieții cum se joacă singuri, convingându-le așadar pe fete, că au nevoie mai mare să fie ajutate decât băieții. Mesaje culturale precum "frumoasă ca mami" sau "deștept ca tati" sugerează de asemenea faptul că bărbații vor conduce mereu prin intelect, femeia fiind propulsată doar de trăsăturile fizice proprii. Toți copiii am crescut cu basmul "Frumoasa din pădurea adormită", care ne învață că, dacă fetele îl așteaptă pe prințul lor, acesta le va săruta și le va purta spre o viață pe care o vor trăi "fericiți până la adânci bătrâneți". Stereotipurile legate de gen, introduse în copilărie, se consolidează pe durata întregii noastre vieți și devin profeții autoîmplinite.

În mod tradițional, la noi femeile se ocupă aproape în întregime de muncile gospodărești și de îngrijirea copiilor. Și astăzi multe dintre ele își compromit obiectivele privind cariera cu scopul de a dedica mai mult timp copiilor sau partenerilor de viață, având în principal obligația de a se supune acestora. Aceste idei au fost impuse în societatea de tip patriarhal și transmise din generație în generație, prin socializarea genului fiind atribuite roluri diferite indivizilor de gen diferit. Concepțiile extremiste și discriminarea de gen continuă să afecteze femeile din țara noastră și pe cele din toată lumea, deoarece lumea modernă nu a reușit să valorifice cuceririle epocilor anterioare și să renunțe la balastul reprezentat de ideile ce nu mai concordă cu realitatea prezentă. O țară în care domnește dreptatea ar fi aceea în care atât bărbații cât și femeile ar beneficia de echilibru și egalitate de șanse în privința afirmării sociale, deoarece ambele sexe contribuie la buna desfășurare a vieții sociale și la dezvoltarea comunității din care facem parte. Acesta rămâne încă dezideratul care animă lupta pentru înlăturarea discriminării de gen a femeilor din România.

Unitate, egalitate, fraternitate ... în diversitate

Clasa a VIII-a, prof. coordonator Anita MEZIN,
Colegiul Național "Diaconovici-Tietz", structură Școala Gimnazială nr.1 Reșița

Noi, în relație cu iubirea supremă, Dumnezeu

László MARTYIN, prof. coordonator Sebestyén Corina, Liceul, Școala Generală și Căminul de Elevi Românesc „Nicolae Bălcescu”, Gyula, Ungaria

Deseori, direct sau indirect, în diverse situații în baza rasei, ori a culturii sau etnicității, întâlnim semne ale discriminării cu toate că legea internațională interzice această atitudine. Poți fi discriminat pentru felul în care te îmbraci, pentru etnie sau origine, funcția sau postul pe care îl ocupi, și multe altele. Din păcate oamenii au anumite concepții iar în cazul în care nu te situezi în standardele impuse apare discriminarea.

Chiar dacă sunt etnic român din Ungaria, un tânăr crescut cu credința în Dumnezeu și dragostea față de apartenența la neamul românesc, mă simt liber să îmi vorbesc limba străbună, să trăiesc conform propriilor principii și nu a celor impuse.

În timp ce un ochi se bucură, altul îmi plânge; tinerii din mica noastră comunitate românească a secolului XXI încă mai aduc din familii dragostea și respectul față de semeni dar în același timp, este devastator ceea ce se întâmplă în lumea întreagă existând o mulțime de „insule într-un ocean de instabilitate” atât din punct de vedere al situației economice, etnice cât și culturale.

Ura față de semeni era prezentă și în vremea Mântuitorului Iisus Hristos. Evreii îi numeau pe samarinenii „câini” pentru că nu se închinau la fel ca ei și nici un evreu nu trecea vreodată prin Samaria ca nu cumva să se spurce. La fel se întâmplă și în zilele noastre, dacă o persoană vede un om mai talentat, harnic sau de succes, nici nu se apropie de persoana respectivă. La fel cum Mântuitorul descuraja această atitudine prin modul în care s-a adresat (blândețe și dragoste) femeii samaritene la fântâna lui Iacov (Ioan 4, 4-42) astfel trebuie să procedăm și noi în multe situații de zi cu zi. Prima carte a Bibliei, „Facerea” ne spune: „Și a zis Dumnezeu: Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră...și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu a făcut.” (Facere 1, 26-27). De aici rezultă că există o singură rasă umană, iar indienii, arabii, africanii, asiaticii, etc., sunt etnii din cadrul aceleiași rase. Dumnezeu iubește întreaga lume, fără să facă deosebire între oameni: „Câci Dumnezeu așa a iubit lumea, încât pe Fiul Său Cel Unul-Născut L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). De aici vedem, că Dumnezeu iubește pe toată lumea, indiferent că omul este negru sau alb, african sau european, pentru că El nu face deosebire între oameni. Trebuie să facem și noi, oamenii așa, pentru că fiecare avem defecte și chiar dacă noi credem că suntem mai buni decât ceilalți, înaintea lui Dumnezeu suntem egali. Mai mult decât atât Mântuitorul ne dă poruncă, dar o poruncă cât se poate de firească, de umană: „Poruncă nouă dau vouă: Să vă iubiți unul pe altul. Precum V-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unii pe alții.” (Ioan 13, 34).

Toate aceste versete biblice precum și multe altele, au un mesaj pe care din păcate mulți dintre noi, oamenii, le înțelegem mai greu, însă odată înțelese nu putem să ne îndepărtăm de așteptările Domnului. Nu trebuie să fim perfecți, este de ajuns să fim oameni, să întindem o mână de ajutor acolo unde este nevoie, să fim recunoscători pentru tot ceea ce avem, să fim fericiți. Fericirea însăși trebuie privită ca un atribut palpabil al vieții... ea nu este ceva abstract. Este mai degrabă o stare de mulțumire, de armonie cu cei din jur. Așa să ne ajute Dumnezeu!

We are brothers

Mircea ILENA-SAVULOV, prof. coordonator Ligia PUTNOKY,
Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara

Vina e a noastră

**Nadia POPESCU, prof. coordonator Cornelia EDIȚOIU,
Liceul Teoretic „General Dragalina” Oravița**

În linii mari, discriminarea înseamnă diferența făcută între două sau mai multe persoane. În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, deși egalitatea de tratament este, în general, garantată de Constituție. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există și, în absența unor legi, a eforturilor legislative de combatere a fenomenului, cele mai frecvente fenomene de discriminare sunt: cele pe criterii de vârstă, de avere, de convingeri politice, de naționalitate, de rasă, de sex, de religie, etc.

Toți am trăit, văzut genul acesta de discriminări, dar nu am reacționat. Consider, prin urmare, că toți suntem vinovați de existența fenomenului. Îmi amintesc că în clasele primare am avut un coleg de etnie romă. Într-adevăr, acest băiat nu învăța foarte bine, dar încerca să țină pasul cu noi, era curat, sprinten și vorbăreț. Noi îl apreciam, dar Doamna învățătoare era rezervată.

Într-o zi, pe la începutul clasei a II-a, într-o pauză, am jucat „Ascunsa”. Colegul nostru de etnie romă a fost cel care ”a dormit”, fiindcă așa a ”votat” majoritatea. După câteva momente de căutare a mers în clasă unde l-a găsit pe colegul lui de bancă ascuns sub catedra dascăliței pe care se aflau fișe de lucru și o vază cu flori. Acesta, ieșind din acea ascunzătoare în grabă, a răsturnat vaza cu flori și a umplut de apă fișele de lucru ale doamnei învățătoare. Doamna, fără a mai cerceta, și-a vărsat imediat furia pe elevul român și l-a pedepsit punându-l să scrie o planșă cu ortograme.

Timp de un an bietului român s-a reproșat de către doamna învățătoare că n-a făcut planșa și a fost iertat deși nu merita. Noi tăceam mereu căci era simplu și convenabil să aruncăm vina asupra celui care avea deja o etichetă pusă de societate. Tot ce se făcea rău, era pus automat în cărca acestui coleg, care nici nu mai încerca să protesteze sau să nege acuzațiile.

În clasa a IV-a, învățătoarea de la clasa a II-a a venit la noi în clasă și a aruncat vina furtului unei sume de bani asupra elevului de etnie romă amenințându-l cu scăderea notei la purtare. Am spus colegilor că e momentul pentru o acțiune de solidarizare și pentru adevăr. Am apelat la ajutorul profesorului de religie care ne-a adunat în curte, ne-a spus o pildă frumoasă, ne-a rugat să nu uităm înainte de sărbători să ne spovedim și a plecat convins că vinovatul va mărturisii. Împreună am făcut și o planșă cu ortograme, am scris o scrisoare doamnei învățătoare în care am arătat că noi toți suntem în egală măsură vinovați de furt și de udatul fișelor, iar a doua zi, ne-am așezat toți scut în jurul colegului român. Doamna ne-a înțeles gestul, a recunoscut că l-a judecat greșit și ne-a spus că vinovatul a mărturisit. Furase banii pentru că-i pierduse pe ai lui și se temea de tatăl său.

Discriminare între colegi

**Andrea TODUȚ și Anamaria URȘAN, prof. coordonator Adriana Orhidea
SILAGHI, Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare**

Discriminarea, boală politică?

Irinel URZESCU, prof. îndrumător LENUȚA URZESCU
Școala „Olga Petrov Radisici” - Vârșeț

Colegul meu Sava a fost în excursie, acum doi ani, în 2015 (eram amândoi în clasa a X-a), în Grecia, pe Riviera Olimpului. La întoarcere, s-a îndreptat cu mașina, era cu părinții, spre granița dintre Grecia și Macedonia, cea de la Evzoni-Ghevghelia. Pe drum, pe marginea căii ferate Salonic-Skopje, erau înșirate, din loc în loc, grupuri de persoane, bărbații înfrunte, după ei femei, copii și la urmă bătrâni. Cam asta era ordinea. Bărbații erau îmbrăcați cu haine obișnuite, dar multe femei purtau costum arăbesc, așa numitul jilbab. Erau foarte tăcuți în mersul lor spre graniță.

Impresionat de ciudata întâlnire, Sava mi-a povestit-o acasă. Mi s-apărut extrem de grav când am citit în presă despre ce era vorba: era începutul migrației din Siria și Irak către Vestul Europei. Terorismul ISIS s-a îndreptat FĂRĂ DISCRIMINARE, iată un sens sinistru de nondiscriminare, împotriva populației civile aflată pe teritoriile cucerite de fanaticii islamisti. Cu viețile distruse, fără viitor, sute de mii de locuitori din Orientul Mijlociu au pornit-o către El Dorado-ul vest-european. Au poposit, mai întâi, în tabere din Turcia, au ajuns apoi în Grecia, pe mare. Au luat-o pe jos prin Balcani, spre Europa Centrală. La granițe au așteptat în condiții mizere să poată trece dintr-un stat în altul. Au fost bătuți, unii au reacționat violent. Au trecut mai departe. Televiziunile au prezentat scene terifiante cu oameni care intrau prin sârma ghimpată, ba chiar au arătat până unde poate merge lipsa de omenie: în timpul unei razii anti-migrație făcută la una dintre granițe, o ziaristă care filma momentul a pus piedică unei fetei, smulgând-o din mâna tatălui și făcând-o să cadă la pământ. Cazul fost intens mediatizat, iar individa fără inimă a fost concediată de televiziunea unde era angajată.

Sigur, migranții au ocupat gări, străzi și piețe ale orașelor pe unde au trecut. Au deranjat, fără îndoială. S-au ridicat la granițe garduri de sârmă pentru a opri exodul, trecerea migraților, omenieșiei. Rămâne întrebarea: barierele de sârmă ghimpată, amintind trist de lagărele naziste, pot fi considerate forme ale discriminării? Unii spun că discriminarea este o boală socială. Nu este ea și una politică de care se fac responsabili mai marii omenirii?

Simply everyday

Jennifer ZATIG, prof. coordonator Andrea BITTE
Școala Gimnaziala "Tempfli Jozsef" Urziceni

Copilăria egalității – stagiul nediscriminativ

**Lucian-Daniel JIMON, prof. coordonator György Géza-Árpád
Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc**

În societatea de azi, discriminarea este puternic atacată și încercată de a fi combătută cu ajutorul multor instituții, organizații, precum și a persoanelor care încearcă să aplice drepturile universale ale oamenilor. Din păcate, însă, există în continuare cazuri de comportament diferențiat față de unele persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social. Așadar, lupta împotriva tratamentelor nedrepte continuă. Cum vom putea avea succes complet? Pentru a combate discriminarea, suntem nevoiți mai întâi să înțelegem fenomenul.

O schiță despre inegalitatea și judecarea diferențelor în viața omenerii poate fi creată dacă privim viața unei singure persoane.

După ce ne naștem, necunoscând nu doar lumea, dar nici propriul corp, încă nu suntem în stare să judecăm nicicum. Evoluând și crescând îndeajuns pentru a socializa cu alte persoane, preferabil de aceeași vârstă, putem constata o curiozitate. Copiii mici, neinfluențați încă de părinți, de societate, de ideologii nu fac diferență între copiii pe baza apartenenței lor sociale, etnice sau religioase. Ei se joacă cu orice coleg, necontând ce gândesc părinții despre partenerul lor de joc. Însă, în momentul în care părinții îi interzic să se apropie de anumiți copii din motive diverse, ei încearcă să înțeleagă cauza, iar această înțelegere va da naștere convingerii, care prezice ca în cazul în care un copil este diferit, nu seamănă cu ceilalți, atunci nu este indicat joaca sau comunicarea cu acel copil. De asemenea, nu este nevoie implicarea părinților la fiecare copil. După ce câțiva vor începe să se comporte altfel cu unul dintre ei, ceilalți vor face la fel. Astfel, a evoluat și societatea noastră, devenind din neștiutori inofensivi, deosebitori cu preferințe pripite.

Astfel, singura metodă ar fi reîntoarcerea la stagiul în care nu victimizăm pe cei ce ne înconjoară cu ajutorul viziunii copilărești care ar fi: privirea tuturor în același fel. „Jucându-ne” cu fiecare fără excepție va șterge până și ultima urmă a discriminării unificând întreaga societate în această privință. Deși, pare o idee anarhică, acest țel se poate realiza prin schimbarea viziunii generale despre societate, modificare ce se poate duce la cale mai ales cu integrarea tinerilor, adolescenților în poveste. Încă din răstimpuri, tinerii au fost cei ce au schimbat omenirea și cursul istoriei, fie vorba de revoluții, curente literare, muzică sau ideologii abstracte. Fiind mai deschiși schimbărilor și reformelor, ei sunt în stare de a valorifica noile idei și a se reîntoarce în fazele primare ale societății, la nivelul discriminativ pentru a abate acesta.

În concluzie, abaterea discriminării se poate finaliza doar cu sprijinul și totala includere a tinerilor și a viziunilor născute de la ei, ce ne pot întoarce perspectiva.

Primul pas spre un viitor de succes

Alin PĂCURAR, prof. coordonator Ana Magdalena ROXIN
Liceul „Sever Bocu” Lipova, jud. Arad

În opinia mea, totuși cât mai obiectivă cu putință, consider că interculturalitatea reprezintă conviețuirea mai multor culturi în același spațiu. Acest lucru adesea duce la conflicte, dar de asemenea aduce și o grămadă de beneficii unei comunități: împărtășirea unor perspective diferite, poate chiar antitetice, dar care primate cu o minte deschisă pot să ne pară mai corecte sau potrivite decât cele cunoscute de noi înainte de momentul respectiv, impletirea mai multor tradiții și idei, utilizate în dezvoltarea atât a moralului cât și a traiului întregii comunități.

Un lucru care permite o evoluție atât de rapidă și eficientă are și efecte negative pe măsură, după cum ne-am putea aștepta, din păcate - reversul medaliei. Printre acestea se numără: discriminarea, ascensiunea terorismului, dispute violente între persoane cu idei diferite, dorința de a convinge că ceea ce credem noi e corect prin orice metode și multe altele bazate pe faptul că acceptăm atât de greu sau aproape deloc, schimbarea, noutatea.

Discriminarea e strâns legată de diferit, nu putem accepta nimic ce nu se mulează pe viziunea noastră, ce e în contradicție cu ceea ce credem noi și niciodată nu e îndeajuns să ne susținem viziunea noastră cu argumente raționale, ci cel mai adesea se ajunge la discriminare, la acțiunea de a judeca persoana care se împotrivesc credințelor noastre și încercarea de a-i distruge nădejdea respectivului, pentru a ne asigura că lucrurile vor rămâne exact așa cum ne plac nouă, nefiind capabili să acceptăm pe deplin sau cu ușurință o idee nouă/diferită.

Consider că e de datoria fiecărui cetățean să se implice activ în comunitatea din care face parte, să încerce să promoveze obiectivitatea și lipsa discriminării și să instaureze o ideologie bazată pe o gândire deschisă, pe acceptarea schimbărilor care conduc spre dezvoltare. Acțiunile care să necesite implicarea tuturor culturalităților dintr-o comunitate și munca în echipă a acestora ar putea ajuta la majorarea acceptabilității dintre oameni. Esențial este ca aceste acțiuni să se concentreze pe sublinierea faptului că suntem cu toții oameni, iar diferențele culturale nu reprezintă decât în ce a constat procesul nostru de educație până în acest moment, dar în afara acestor limitări pe care ni le creăm, suntem cu toții frați și surori care împărțim această bucată de pământ sferică și nimic mai mult. Toate aceste categorisiri și perspective subiective materializate nu fac decât să ne despartă mai mult. Nu diferențele ne conduc la situația aceasta ci asemănările, cum ar fi: încăpățânarea, subiectivitatea și alte limitări, alte piedici, bariere pe care ni le punem singuri din teama că poate ceea ce credem noi nu e corect, ideii cum că am fi trăit în van până în acest moment, doar iluzii.

În concluzie, discriminarea nu este productivă, dimpotrivă, distruge ceea ce s-a construit deja, în timp ce conviețuirea multiculturală nondiscriminatorie permite crearea atâtor oportunități, ne-ar permite să construim și să dezvoltăm mai mult ca niciodată, ultimii ani demonstrează acest lucru, având în vedere posibilitatea împărtășirii ideilor, din culturi diferite și rezultatele acestui lucru, ultimele decenii reprezentând un salt incredibil din punct de vedere evolutiv.

Discriminarea la feminin și masculin

Carina CICHI, prof. coordonator Monica BULZAN
Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad

Prea des, discriminarea de gen este văzută ca o problemă care afectează strict femeile, fapt care echivalează cu a crede că rasismul nu afectează decât afro-americanii. Ori, nu este aceasta o problemă care se răsfrânge în ambele sensuri?

Dacă plâng, înseamnă că dau dovadă de slăbiciune – ori, bărbați fiind, trebuie să demonstreze că sunt puternici atât fizic, cât și psihic. Dacă renunță la locul lor de muncă pentru a căuta un altul care îi reprezintă mai bine, vor fi stigmatizați deoarece ei sunt cei care trebuie să asigure stabilitatea financiară a familiei. În contextul unui divorț, în SUA, în numai 10% din cazuri bărbații primesc custodia copilului, ceea ce înseamnă că este foarte probabil să fie nevoiți să trăiască fără copilul căruia i-au oferit afecțiune și iubire doar datorită faptului că sunt bărbați. Cu toate că femeile nu sunt, de multe ori, acceptate în funcții de ingineri datorită faptului că sunt femei, bărbații nu ajung să ocupe posturi ca secretari tocmai datorită sexului lor.

Aceste acțiuni intră sub incidența a ceea ce numim presiune socială. Presiunea socială pusă asupra bărbaților are efecte secundare, iar acestea constau în afecțiuni la nivel psihologic. Ce anume cauzează aceste afecțiuni? Cum se manifestă ele?

În primul rând, bărbații sunt cei asupra cărora se pune presiune nu doar din punct de vedere social, ci și din punct de vedere legal, să ia parte la război indiferent dacă sunt sau nu potriviți și pregătiți pentru asta. Sentințele la închisoare în cazul bărbaților sunt mai lungi decât cele date femeilor în 63% din cazuri cu toate că gravitatea faptei este echivalentă. Mai mult decât atât, societatea arată toleranță cu privire la violența sexuală asupra bărbaților în închisori, tratând acest subiect cu indiferență sau amuzament, cu toate că repercursiunile acestei acțiuni sunt la fel de grave ca și în cazul femeilor.

În al doilea rând, cauzele acestor fapte se reflectă pe diverse paliere: e mai puțin probabil ca bărbații să admită atunci când simt durere sau să ceară sfaturi medicale, iar interiorizarea acestor probleme iese la suprafață prin consumul de alcool excesiv și tendința spre un comportament violent. Aceste fapte se concretizează în creșterea nivelului de stres, al iritabilității bărbaților, și distrugerea încrederii în forțele proprii – toate acestea se datorează faptului că ei nu se comportă în modul în care societatea se așteaptă de la ei să o facă. În 2014, bărbații au fost cei care au comis 76% din cazurile de suicid; rata acestor cazuri în rândul bărbaților fiind de patru ori mai mare decât în rândul femeilor, iar acest fapt ar trebui să reprezinte un semnal de alarmă cu privire la modul în care ne raportăm la discriminarea lor.

În concluzie, stereotipurile tradiționale și presiunea socială nu țin cont de gen – implicațiile lor la nivel psihologic sunt de o gravitate indubitabilă asupra ambelor sexe. Astfel că, nici acțiunile în vederea soluționării problemei nu ar trebui făcute separat, ci împreună, fără a ține cont de gen.

Bibliografie

www.huffingtonpost.com/2012/09/11/men-women-prison-sentence-length-gender-gap_n_1874742.html

www.theguardian.com/society/2015/nov/02/men-account-for-76-of-suicides-in-2014-says-charity

www.theatlantic.com/sexes/archive/2013/05/when-men-experience-sexism/276355/

Discriminarea: a fost sau este?

Andra ROTARU, prof. coordonator Monica BULZAN
Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad

Prăpastia între cele două sexe este o constantă în evoluția societății. Mentalitatea s-a schimbat, oamenii secolului XXI nu mai acceptă discriminarea dintre sexe. Deși nu acceptăm discriminarea, la o analiză mai atentă putem constata că ea încă este prezentă. Chiar de la naștere se formează stereotipuri ce continuă, apoi în educație și în general în socializarea genurilor. Încă de când sunt mici fetelor li se atribuie culoarea roz, iar băieților culoarea albastră. Dacă o singură persoană încalcă această regulă nescrisă este judecată și etichetată ca o persoană care nu cunoaște regulile societății. De ce?

Înainte să vorbim despre discriminare la nivel instituțional trebuie să subliniem faptul că există discriminare în privința stereotipurilor de rol. Când auzim cuvântul "bărbat" îl asociem cu putere, muncă fizică și sprijin, iar cuvântul "femeie" ne duce cu gândul la frumusețe, sensibilitate și finețe.

A dispărut oare discriminarea în Europa de astăzi?

Ca de exemplu și unii europeni, în momentul în care aud despre o anumită meserie, îi atribuie o caracteristică importantă și anume sexul pe care ar trebui să îl aibă persoana care o practică.

Eu, personal nu pot spune cu precizie cum sunt tratate femeile, soțiile musulmanilor, deoarece nu sunt în cunoștință de cauză, dar pot spune cu siguranță că cel puțin în Europa există și astăzi femei care sunt maltratate de soții lor și sunt văzute de către aceștia inferioare prin simplul fapt că sunt femei. Conform acestora, femeile ar trebui să efectueze treburile casnice, să își crească și să își educe copiii, chiar dacă de cele mai multe ori au o slujbă, fără a primi un ajutor din partea lor. Acest lucru dovedește că femeile sunt într-o măsură mai mică sau mai mare privite ca niște slujnice ale sexului masculin.

De asemenea în anumite țări nu se aplică principiul "La muncă egală-salariu egal", deoarece este întipărit în mentalitatea oamenilor faptul că femeile nu pot avea aceeași capacitate de a munci ca și bărbații.

Are discriminarea de gen fundament real?

NU! Istoria reprezintă un bun argument în această situație, deoarece au existat atât femei puternice cu ajutorul cărora un anumit popor a luat amploare cât și bărbați, buni strategii care și-au apărat sau format un popor. Un exemplu din antichitate îl constituie: Cleopatra, regina Egiptului și contemporanul ei Caesar, conducătorul Romei. Inteligența, puterea de caracter și curajul nu sunt elemente definitorii pentru un anumit sex. De asemenea din situația actuală ne sunt evidențiate următoarele concluzii: profesiile considerate specifice sexului masculin sunt îndeplinite cu succes de femei, de exemplu Angela Merkel, cancelara Germaniei.

Dacă spuneam mai devreme că anumite calități nu sunt specifice doar unui anumit sex și în privința defectelor constatăm egalitate. Atât femeile cât și bărbații pot recurge la acte de violență, pot înșela și își pot părăsi familia. Atât femeile cât și bărbații sunt oameni care au fost înzestrați cu calități și defecte, iar acest lucru le oferă egalitate, ca egalitate de șanse.

Interculturalitatea – realitate a vremurilor cotidiene

**Adrian Andrei BARBU, prof. coordonator Cosmin-Mircea JULAN
Liceul Tehnologic „Iuliu Moldovan” Arad**

Termenul de „intercultural” este utilizat atât din cauza sensului bogat al prefixului „inter”, ca și a sensului (antropologic) al cuvântului „cultură”. Astfel, când spunem intercultural, spunem în mod necesar interacțiune, schimb, reciprocitate, interdependență, solidaritate. Spunem, de asemenea: recunoașterea valorilor, a modurilor de viață, a reprezentărilor simbolice la care se raportează ființele umane, individul sau grupurile în relațiile cu semenii și în înțelegerea lumii; recunoașterea interacțiunilor care intervin la un moment dat între multiplele aspecte ale aceleiași culturi și între culturi diferite în timp și în spațiu.

Abordarea interculturală are două dimensiuni. La nivelul realității, al descrierii obiective și științifice, ea invită la a lua act de dinamica interacțiunilor realizate prin comunicare, migrație, mișcări ale populației (regionale sau transcontinentale) și de a recunoaște realitatea interacțiunilor care dau o anumită formă comunităților care, plecând de la ele, se transformă.

Întreaga viață și orice relație este dinamică, orice cultură este hibridă și noi suntem, într-un fel sau altul, imigranți sau hibrizi. Este un paradox, dar nu este ușor nici a lua în considerație aceste schimbări și aceste transformări și nici de a le accepta întotdeauna. Astfel, „intercultural” este în același timp, semn al:

- recunoașterii diversității reprezentărilor, referințelor și valorilor;
- dialogului și schimbului între persoanele și grupurile ale căror referințe sunt diverse, multiple și, adesea, divergente;
- interogației (iată aici încă o nuanță a lui „inter”: interogație) în reciprocitate, prin raport cu viziunea egocentrică (sau socio-, etno-, cultura-, european- etc. centrică) din lume și din relațiile umane;
- unei dinamici și al unei relații dialectice, de schimbări reale și potențiale, în spațiu și timp. Odată cu dezvoltarea comunicării, culturile și identitățile se transformă și fiecare participă la transformarea altor culturi.

Alături de conceptul de educație multietnică mai este folosit și termenul de educație globală în accepțiunea de educație pentru înțelegerea interdependențelor dintre națiuni în lumea contemporană, clarificarea atitudinilor față de alte națiuni și reflectarea personală asupra acestor probleme.

Atitudinea interculturală facilitează apariția unei sinteze de elemente comune, ca fundament al comunicării și înțelegerii reciproce între diferitele grupuri culturale. Școala, acceptând principiul precum toleranța, respectul mutual, egalitatea sau complementaritatea dintre valori, va exploata diferențele spirituale și valorile locale, atașându-le la valorile generale ale umanității. Orice valoare locală autentică trebuie păstrată de cei ce aspiră la apropierea față de cultura mondială. Ele pot funcționa, pentru cultura de origine, ca porți de intrare în perimetrul valorilor generale.

Cred că valorile particulare veritabile comportă o potențialitate și o disponibilitate funciară de deschidere către valorile generale, spre care tind ființele umane.

Educația interculturală îi vizează pe toți elevii, autohtoni sau emigranți, și caută să-i sensibilizeze la respectarea diversității, toleranță, solidaritate. Educația interculturală corespunde unei opțiuni ideologice și politice care, departe de dificultatea unei alegeri clare în sistemele de valori (absență care se reproșează uneori educației actuale), face această pledoarie pentru a pregăti viitorii cetățeni în perspectiva unei vieți armonioase în societățile multiculturale.

Mediul cultural, care ființează la un moment dat, este fundamental și simptomatic pentru crearea unei identități. Suntem ceea ce suntem nu numai prin determinații fizico-materiale, ci și prin asumptiile sau referințele noastre spirituale. Înainte de a fi diferiți din punct de vedere psiho-somatic, ne diferențiem și pornind de la valorile pe care le adorăm sau le întrupăm. Suntem limitați sau determinați de trăsăturile corpului nostru, dar suntem încapsulați și împachetați într-un perimetru spiritual pe care greu îl putem pune între paranteze.

Comunitatea școlară își fixează finalități din ce în ce mai complexe. Printre altele, ea își propune să stabilească un echilibru valoric optim și echitabil între elementele de universalitate ale comunității umane și înrădăcinarea specifică a fiecăruia în valorile specifice comunității din care face parte. Școala este locul de întâlnire a mai multor modele de semnificare a lumii, de valorizare a comportamentelor și de transmitere a experienței specifice. Din ce în ce mai mult școala devine o mare diversitate culturală, un loc al întâlnirii și schimbului de modele sau de referințe valorice.

Diversitatea nu este prea ușor de realizat și gestionat. Ea este o realitate dezirabilă, dar de îndată ce prinde contur apar numeroase probleme de soluționat. Se observă că nu suntem îndeajuns de pregătiți să construim și să perpetuăm diversitatea. Ne împiedecăm adesea de suficiențele, obișnuințele și incertitudinile personale. Dintr-un instinct de securitate, tindem să perpetuăm rezistențe și stereotipuri. Important este să începem dialogul și să avem o doză minimă de motivație și încredere. Desigur, ne pândesc, în această încercare, unele pericole. Se știe că inegalitățile și rasismul pot alimenta sentimentele de frustrare și de insecuritate în plan individual. Excluziunile și marginalizările degenerază în mari conflicte la scară socială. Efortul de prevenire este obligatoriu să înceapă încă din școală.

Consider că, interculturalitatea este o realitate a vremurilor pe care le trăim, toți trebuie să promovăm valorile democrației, fiind ghidați de deviza Uniunii Europene: „Unitate în diversitate”.

BIBLIOGRAFIE:

1. www.creeaza.com/familie/arta-cultura/Interculturalitatea838.php
2. www.intercultural.ro/carti/interculturalitate.pdf
3. www.agentiaimpreuna.ro/uploads/educatia%20interculturala.pdf

Împotriva discriminării

**Maura BULE, prof. coordonator Nicolae SĂRAC
Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor**

Discriminarea este acțiunea prin care unele persoane sunt tratate diferit sau lipsite de anumite drepturi în mod nejustificat pe baza unor considerente neîntemeiate. În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea de tratament este asigurată de Constituție. Cu toate acestea, fenomenele discriminatorii există chiar și în absența unor legi pro-discriminare, și împotriva eforturilor legislative de combatere a fenomenului.

În opinia mea, cele mai întâlnite tipuri de discriminare sunt discriminarea în funcție de: rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, sex, vârstă și limbă.

În primul rând, una dintre cele mai controversate tipuri de discriminare este discriminarea în funcție de etnie. Cu toții suntem conștienți de faptul că în momentul în care ne naștem nu putem alege etnia sau familia din care să facem parte, așadar indiferent că suntem români, rromi sau alte etnii, drepturile și modul în care suntem tratați trebuie să fie același ca și al poporului băștinaș al țării în care trăim. Discriminarea etnică apare de la vârste fragede încă din primul contact al copilului de etnie diferită cu colegii săi în cadrul instituției de învățământ din care face parte, de aceea tratamentul diferențiat ar trebui să dispară mai ales din școli. Discriminarea etnică este întâlnită și în cadrul locului de muncă deoarece o persoană de etnie diferită ar putea obține un job mult mai greu, fiind supusă unui tratament diferențial și nedrept față de restul angajaților. În România, discriminarea etnică este combătută pe an ce trece însă cu numeroase eforturi și greutate. În al doilea rând, o altă formă de discriminare este discriminarea în funcție de categorie socială. După cum am spus noi alegem în ce tip de familie ne naștem, așadar meritul că noi avem și dispunem de tot ce ne dorim nu ni se cuvine nouă ci familiei noastre. În cadrul școlii, dar și în cadrul societății discriminarea pe baza statutului social este întâlnită în situații în care observăm, criticăm și diferențiem persoanele cu un venit mai mic față de al nostru sau cu un stil de trai mai sărăcăcios. Acesta este un mod superficial după care clasificăm persoanele deoarece nu contează lucrurile materiale pe care le deținem ci modul în care gândim și abordăm situațiile, pe lângă educația pe care o avem, deoarece statutul social nu va conta mereu ci cunoștințele pe care le deținem ne vor decide viitorul. Tocmai de aceea orice formă de discriminare în funcție de statut social, etnie sau limbă este strict interzisă în orice unitate de învățământ.

În concluzie, este bine să realizăm că discriminarea este un lucru ofensator la adresa persoanelor în cauză, așadar cei ce pot combate acest fenomen suntem noi, tinerii. Tinerii sunt cei ce trebuie să ia inițiativă și să învețe să spună „NU” discriminării. Lăsând la o parte aceste aspecte discriminatorii vom putea evolua cu adevărat, pornind de la simpla și adevărata idee că toți suntem oameni creați de Dumnezeu care ne-a vrut diferiți. Așadar, dacă pe El nu îl deranjează și El nu discriminează oamenii, noi de ce am face-o ?

Bibliografie :<http://www.antidiscriminare.ro/forme-ale-discriminari>
<http://www.imparte.ro/Ajutor/Reintegrare-sociala/Discriminarea-notiuni-de-baza-154.html>

Spune NU discriminării!

**Andreea CIUPERGER, prof. coordonator Florica SĂRAC
Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor**

Discriminarea, fenomenul ce devine tot mai întâlnit, reprezintă o atitudine pe care unele persoane o adoptă față de anumite grupuri sau de anumiți oameni. De regulă, discriminările apar când e vorba de rasă, naționalitate, religie, sex sau chiar când vine vorba de condiția unei persoane sau de înfățișarea sa.

Din punctul meu de vedere, discriminarea este doar o altă barieră dintre oameni, un zid de prejudecăți ce îi învrăjbește, în loc ca ei să fie uniți pentru binele omenirii. Discriminarea este întâlnită zilnic, în orice mediu ne-am afla, însă observarea acesteia depinde de perceptivitatea fiecăruia. Personal, eu am întâlnit discriminarea cel mai des în mediul școlar, unde suntem determinați, în mod natural, să interacționăm unii cu alții.

În primul rând, cea mai întâlnită formă de discriminare este cea în funcție de etnie. Adeseori, văd persoane de etnie romă, însă nu simt "nevoia" de a le discrimina. Dar, din nefericire, în mediile școlare, chiar de mici, copiii se obișnuiesc "a-i arăta cu degetul" pe cei de altă etnie. Totul începe de la un singur cuvânt sau gest nepotrivit și continuă cu izolarea copilului respectiv. Însă, cel mai groaznic este faptul că acei copii nu pot să se pună în pielea celui respins. Nimeni nu realizează durerea simțită de acesta sau gândurile ce îl pot determina treptat să renunțe la școală și să o apuce pe drumul greșit. În unele cazuri, chiar persoanele menite să inspire și să educe elevul, și anume profesorii, îl discriminează. Astfel, el își pierde încrederea în șansele de a se integra în societate și se promovează astfel involuția societății. Întrucât respingerile devin tot mai dese, se sporește intoleranța, iar dorința oamenilor de a fi uniți scade, ajungându-se la decăderea societății. În al doilea rând, o altă formă de discriminare des întâlnită este cea în funcție de aparență. În această categorie, consider că se individualizează în mod indirect discriminarea religioasă și a condiției sociale a unei persoane. Nu numai în școli ci și în exteriorul instituțiilor publice, adeseori în grupurile de copii, apar prejudecăți datorită înfățișării. De multe ori, oamenii sunt respinși deoarece arată într-un anumit fel, fiind vorba atât de fizic cât și de îmbrăcăminte, iar uneori de la acest fapt derivă discriminarea precum cea în cazul persoanelor de religie musulmană. Astfel, până și ținuta specifică concepțiilor sau valorilor unei religii duce la discriminare. Însă, pe lângă discriminarea religioasă, apare și cea în funcție de condiția de trai. Cel mai des, ea se strecoară în grupurile de copii, care fie săraci, fie bogați sunt marginalizați. Datorită acestor prejudecăți, oamenii nu se apreciază pentru ceea ce sunt, ci privesc doar exteriorul și uită de tot ce înseamnă respect dobândit pentru calitățile unei persoane.

În încheiere, eu concluzionez faptul că aceste forme de discriminări întâlnite zilnic duc la involuția societății, promovând răutatea și conflictul, și faptul că e nevoie de toleranță și de schimbare pentru a face un pas înainte. Eu spun NU intoleranței și spun NU discriminării!

Bibliografie: Osho, Destin, libertate și suflet, Editura Litera, 2014

Webografie: www.errc.org, ro.wikipedia.org

O lume mai bună

Mădălina TEGZEȘ, prof. coordonator. Florica SĂRAC
Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor

Discriminarea este tratamentul inegal acordat unor oameni care se întâmplă să aparțină unui anumit grup sau unei anumite categorii sociale.

În opinia mea discriminarea este un fenomen des întâlnit în viața de zi cu zi, pe care îl folosim de multe ori involuntar și prin care excludem anumite persoane din viața noastră pe baza diferențelor etnice, de sex, de vârstă sau chiar de ordin social. Această modalitate de respingere a unor categorii de oameni are capacitatea de a marca respectivele persoane într-un mod neplăcut.

În primul rând, după părerea mea cel mai răspândit criteriu al discriminării este cel etnic. În acest caz sentimentul de repulsie este îndreptat în spre minorități, care sunt privite drept intruși, astfel multe persoane dezvoltă aversiune față de indivizii care aparțin acestui grup. Discriminarea de acest tip este întâlnită atât în școli, unde copiii pur și simplu elimină orice li se pare diferit sau neobișnuit cât și la locul de muncă, unde adulții îi resping la rândul lor pe cei care aparțin unor etnii diferite cu mai mult tact, dar totuși izolând acele persoane de restul grupului. Discriminarea ce are loc în cadrul școlilor poate fi provocată de părinții care-și sfătuiesc copiii să stea departe de elevii romi sau maghiari, astfel sunt învățați de mici că trebuie să se ferească de acest tip de oameni.

În al doilea rând, un alt mod răspândit de discriminare este cel bazat pe diferențele religioase. Acesta constă în credința că respingând oamenii aparținând altor religii ne disociem de cei ce posedă alte idei sau principii pe care noi le considerăm incorecte. În unele cazuri aceste discriminări au loc deoarece unii se consideră superiori datorită unei religii, care cred ei că este mai pură sau mai potrivită. Din ce în ce mai des încercând să fie foarte credincioși, unii oameni cad în fanatism religios, de acolo înfloresc ostilitatea față de celelalte religii ce duc la tratarea într-un mod diferit a acestora.

În al treilea rând discriminarea se poate baza și pe diferențele sociale. Aceasta prezintă oamenii ce nu au avut norocul de a se naște într-o familie privilegiată, sau cu o condiție materială medie și din această cauză sunt subapreciați deși poate dispun de calități multiple și impresionante. Situația financiară precară îi face pe oameni să-i considere incapabili să își depășească situația prin propriile forțe. Dar și deoarece cred că diferența materială crează o prăpastie atât din punct de vedere al comunicării cât și a intereselor comune.

În concluzie, discriminarea este o acțiune nemiloasă și brutală împotriva căreia ar trebui luate cât mai multe măsuri.

Webografie: <http://www.antidiscriminare.ro/ce-este-discriminarea>
<http://www.cyberhate-watch.ro/ce-este-discriminarea>
<http://discriminare.md/cum-intelegem-notiunea-de-discriminare/>
<http://cncd.org.ro/ce-este-discriminarea>

Discriminarea, un cuvânt, un gust, un sentiment necaracteristic nouă, tinerilor

Sabina MARÎTESCU, prof. coordonator Laura Andreea PASCU
Școala Gimnazială „Ovidiu Drimba” Lugașu de Jos

Conform definiției din dicționar discriminarea înseamnă: „lipsire de drepturi a unui grup social pe baza unor considerente neîntemeiate”.

Pentru noi, tinerii, discriminarea este un cuvânt alcătuit din câteva litere, ce are un impact uriaș. Este un cuvânt ce otrăvește minți și rănește suflete, manipulează judecata și faptele oamenilor făcându-i să aibe un comportament discriminatoriu față de persoanele din jurul lor. Discriminarea are un gust amar deoarece schimbă oamenii în rău, picantă pentru că arde limbile celor ce o consideră corectă, dar și sufletele celor ce o resimt. Totodată, discriminarea este și un sentiment ce îi face pe cei care o practică să se simtă bine, să se creadă superiori celorlalți, însă în cazul celor discriminați sentimentul este unul de amărăciune, de tristețe cuibărită adânc în inimi. Aceste sentimente îi fac pe cei discriminați să se blocheze, să nu mai evolueze și de cele mai multe ori să nu își mai dorească nici măcar să trăiască, simțindu-se marginalizați, inferiori, neimportanți și nefolositori celor din jur.

Discriminarea îmbracă mai multe forme și se manifestă prin respingere cauzată în primul rând de rasism, prin umilință față de cei care nu au același statut social și prin superioritate față de cei sărmani, față de cei a căror mici defecte sunt clasate ca și handicapuri. Ceea ce nu știu mulți dintre cei ce apelează la discriminare este că ei sunt defapt inferiori celorlalți, discriminarea fiind pentru ei o armă, singura cu care pot lupta din punct de vedere intelectual.

Oprindu-ne puțin la rasism, se spune că în lume nu există națiuni și culturi superioare și culturi și națiuni inferioare. În lume există doar națiuni și culturi diferite, fiecare unică în felul său și extrem de valoroasă tocmai prin unicitatea sa. De-a lungul istoriei, fanatismul a orbit indivizii sau popoarele care au vrut să își impună punctul de vedere cu orice preț, chiar cu prețul celor mai odioase violențe. Astăzi, intoleranța mai face încă victime (răniți, uciși) în diverse puncte ale globului. De exemplu, fanatisme religioase împing tinerii iranieni la război împotriva „ereticiiilor”. Se vorbește deci nu de rasism, ci de rasisme, cel mai adesea fructe ale ignoranței și urei. Analizând rasismul, sociologii și psihologii au ajuns la concluzia că aceasta este ultimul grad al unei frici foarte răspândite: frica de celălalt, iar cei încercați de această frică sunt tentați să se afirme prin răutate, ostilitate, xenofobie și discriminare față de ceilalți. Lupta împotriva discriminării presupune practicarea în viața de zi cu zi a principiilor Declarației Universale a Drepturilor Omului ce stipulează că „toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi”.

În concluzie, observăm că discriminarea este un fapt cât se poate de real ce guvernează viața de zi cu zi a oamenilor. Schimbarea poate sta în mine, în tine, în tinerii anilor 2000 întrucât noi avem azi acces la mai multă informație, suntem deschiși față de nou și putem accepta mai ușor oamenii diferiți de noi. Noi acceptăm că toți suntem imperfecti, diferiți și unici în felul nostru, iar acest lucru ne face fericiți.

Bibliografie:

Ecaterina Nicolescu, (2005), *Dicționarul explicativ școlar*, Editura Steaua Nordului, Constanța
Elena Nedelcu, Ecaterina Morar, (2003), *Manual de Cultură Civică pentru clasa a VII-a*, Editura All, București

Diferiți, dar egali

Liviu-Timotei HAȘAȘ, prof. coordonator Maria MĂLAI
Colegiul Tehnic nr.1 Vadu-Crisului

Trăim într-o lume în care parcă mai mult ca oricând ura și discriminarea semenilor noștri este tot mai prezentă, judecăm după înfățișare, îi stigmatizăm pe cei care gândesc altfel decât noi, confundăm patriotismul cu șovinismul, nu putem accepta puncte de vedere diferite, ne comportăm de parcă noi suntem centrul universului și toți ar trebui să fie sau să facă ceea ce spunem noi.

În opinia mea, discriminarea reprezintă marginalizarea unei persoane deoarece aceasta este diferită față de cele aflate în majoritate, fie că este din cauza rasei, sexului, religiei, vârstei, limbii etc. Discriminarea poate să fie la un nivel înalt, având consecințe grave, de exemplu holocaustul care prezintă forma discriminării numită antisemitism, o formă a rasismului, sau la un nivel mai puțin semnificativ, fără consecințe grave. O formă a discriminării frecvent întâlnită în societatea de astăzi, care în trecut a fost și mai evidentă, este discriminarea față de rasă sau rasismul. Rasismul este o teorie social-politică care susține inegalitatea biologică și intelectuală a raselor umane. Aceasta a fost prezentă pe întreg parcursul istoriei, spre exemplu Războiul Civil American, numit și Războiul dintre Nord și Sud în care partea de nord voia să renunțe la sclavia negrilor, iar sudul dorea să o mențină. Au mai fost numeroase astfel de cazuri, însă cel mai important lucru este să învățăm din ele pentru a nu le mai repeta. Mulți oameni s-au luptat împotriva rasismului, oameni demni de urmat. Unul dintre aceștia fiind Martin Luther King. El a fost un pastor Baptist nord-american, activist politic, cunoscut mai ales ca luptător pentru drepturile civile ale persoanelor de culoare din Statele Unite ale Americii. Acesta a organizat marșuri pentru drepturile civile și drepturile de vot ale persoanelor de culoare din Statele Unite, în timpul unui marș al său de libertate ținând un discurs în care a pronunțat faimosul său citat "I have a dream" (Eu am un vis).

Combaterea rasismului pe plan mondial nu este un țel ușor de atins, însă totul are un început și de ce acest început nu poate să fie de la noi? Dacă fiecare persoană nu ar ține cont de aparențe și ar privi fiecare om egal, fără idei preconcepute, lumea ar putea fi alta. Dacă o persoană are altă culoare de piele față de a ta, nu înseamnă că aceasta îți vrea răul, ci dimpotrivă, s-ar putea ca ea să aibă intenții pure pe care tu nu le poți observa datorită felului în care această lume ti-a modelat concepția. Dacă fiecare om ar renunța la aceste concepții și ar allege să cunoască persoana așa cum este ea cu adevărat, toate aceste discriminări rasiale ar fi într-un număr mult mai redus.

Înconcluzie, rolul nostru nu este unul greu. Tot ce trebuie să facem este să privim cu egalitate fiecare om, indiferent de culoare, etnie sau alte diferențe și prin acest simplu fapt pe care oricine poate să-l facă, impactul ar fi unul puternic asupra lumii în care trăim în fiecare zi. Fiecare om este egal, spune NU rasismului!

Bibliografie:

- <https://www.wikipedia.org>
- <https://dexonline.ro>

Spune nu discriminării

**Carla Fernanda MAIER, prof. coordonator Maria MĂLAI
Colegiul Tehnic nr.1 Vadu-Crișului**

Discriminarea este una dintre cele mai folosite și cele mai comune forme de izolare și de respingere a unor persoane de altă rasă, altă religie, altă naționalitate, alt sex, altă vârstă, sau care prezintă anumite dizabilități, atât la nivel fizic, cât și la nivel psihic, fiind considerate diferite. Dar, chiar dacă unii consideră aceste persoane ca fiind „diferite”, asta nu înseamnă că nu sunt oameni, exact ca și noi, și nu merită să fie tratate diferit datorită diferențelor pe care le dețin. Această formă de respingere și de izolare este interzisă prin lege în anumite state.

În primul rând, discriminarea, care în ciuda faptului că este interzisă prin lege, este foarte des întâlnită, atât în România, cât și în alte state. Fiind atât de des întâlnită chiar și în anul curent, se încearcă diminuarea actelor de discriminare prin toate formele posibile. Putem să contribuim la diminuarea discriminării prin acceptarea în colectivitate a persoanelor care sunt diferite, sau prin ajutorarea acestor persoane de a se integra ușor în societate. Ele beneficiază de drepturi, de exact aceleași drepturi de care beneficiem și noi, astfel că persoanele diferite nu trebuie să aibă parte de un tratament diferit în viața de zi cu zi. În opinia mea, cea mai importantă măsură care poate fi luată pentru a diminua discriminarea, este aceea de a trata persoanele din jurul nostru la fel, fără a face diferențe și fără a ne bate joc de persoanele care nu sunt la fel ca și noi, care sunt diferite. Ele au nevoie să fie acceptate de către societate, deoarece sunt ființe umane, și merită să fie tratate ca atare.

În al doilea rând, având în vedere faptul că toate persoanele sunt egale în fața legii, persoanele care sunt diferite, sunt egale cu noi. Astfel că discriminarea este interzisă din absolut toate punctele de vedere. Discriminarea poate fi confruntată prin lege, dar și prin acțiunile noastre de zi cu zi, prin voința proprie de a lua inițiativă într-o lume în care discriminare a devenit un act normal, prin voința noastră de a face o lume mai bună, începând prin eliminarea acestei forme de a condamna unele persoane la un tratament diferit, pentru simplul motiv că sunt diferite. Un exemplu concret este: când o persoană se află într-un mijloc de transport în comun și observă că singurul loc liber este lângă o persoană diferită, evită să se așeze lângă aceasta. Pentru a împiedica ca astfel de întâmplări să mai aibă loc, trebuie să procedăm exact invers, și chiar să comunicăm cu persoana considerată diferită de către alții.

În concluzie, discriminarea, care este printre cele mai folosite forme de a izola, de a respinge și de a evita persoanele de altă vârstă, altă rasă, care au o naționalitate diferită față de a noastră, alt sex, de o altă religie, etc., poate fi diminuată, și poate chiar eliminată complet în viitorul apropiat prin lege, și prin faptele săvârșite de către noi în fiecare zi.

Nu judecați o carte după coperti!

**Cristina CIORBA, prof. coordonator Oana Sorina RAPOTAN
Colegiul Național „Teodor Neș” Salonta**

Trăiesc cu încredere... dar... în fiecare dimineață, când deschid ușa clasei și îmi văd banca goală, îmi spun în gând: „Nici astăzi niciunul dintre colegii mei nu se va așeza lângă mine!” Încerc, dar nu reușesc să înțeleg! Sunt prins într-o închisoare și strig cu disperare după ajutor. Mă aud mama, tata, sora, diriginta, profesorii, dar... colegii mei n-au cum să înțeleagă ce este în sufletul meu, nu știu cum e să privești de după gratii. Da! Gratii! Ridicate de oameni din dispreț, indiferență.

Nu reușesc să înțeleg societatea în care trăim, care, deși aclamă integrarea persoanelor cu dizabilități, are o lege privind combaterea discriminării, are Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, are articolul 369 din Codul Penal („incitarea publicului, prin orice mijloace, la ură sau discriminare împotriva unei categorii de persoane se pedepsește cu închisoarea de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă”), nu reușește să-i învețe pe oamenii normali cum să reacționeze, cum să se comporte și cum să dialogheze cu persoanele ca mine, ca noi, ca alte mii din România, ca alte milioane din întreaga lume. Aproape că nu are rost să vorbim de cadrul legislativ, care asigură (teoretic) egalitatea de șanse și de tratament între bărbați și femei încă din 19 aprilie 2002, pentru că reacția colegilor și chiar a unor profesori este elocventă: sunt diferită (a se citi „inferioară”), incapabilă să discut de la egal la egal doar pentru că am o „deficiență”! Nu înțelegeți greșit! Nu acuz pe nimeni! Vreau doar să trag un semnal de alarmă! Cred că persoanele cu dizabilități trebuie investite cu mai multă încredere. Deficiența nu este o barieră, nu este o piedică insurmontabilă, care să ne oprească să ducem o viață normală sau facem lucruri extraordinare. Fiecare om are calități și defecte care îl fac să fie UNIC. Fiecare om are ceva de oferit celorlalți. Eu nu cer decât să mi se ofere șansa de a oferi și de împărtăși cu ceilalți oameni ceea ce am eu de oferit. Nu judecați o carte după coperti. Fiecare om are propria frumusețe, care vrea să fie descoperită. Din păcate, însă, mulți oameni tind să „eticheteze” persoanele cu dizabilități în funcție de ceea ce văd în exterior. Puțini îndrăznesc să vadă dincolo de aparențe și astfel își dau seama că în spatele unui „defect” fizic este un om extraordinar, care merită descoperit. Afirmția atribuită lui Thomas Alva Edison, un om care nu era „conform” cu tiparele epocii sale, dar, să fim sinceri, nici cu cele ale celei prezente, vine ca o concluzie pentru felul cum ne simțim noi, cei puțini, minoritari, dar unici, frumoși, capabili de iubire necondiționată, cu aptitudini speciale care așteaptă să fie descoperite de ceilalți, de cei normali: „non-violența conduce la cea mai înaltă moralitate care reprezintă ținta evoluției; până nu ne oprim din rănirea tuturor ființelor vii, suntem încă sălbatici”.

Eu sunt o carte care așteaptă să fie deschisă. Este oare posibil? Sper...

Bibliografie

1. Legea nr. 202/19.04.2002
2. H.G. nr. 1194/2001
3. www.cncd.org.ro
4. Codul Penal, în vigoare din 01.02.2014, modificat în 19 iulie 2017
5. www.scientia.ro – sursa citatului – autor Răzvan Mihai Moldoveanu

Tinerii spun NU discriminării!

**Romina Mariana CUC, prof. coordonator Simona HANGA
Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd**

"Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși!"(Matei 22;39) Și spune NU discriminării! O poruncă pe care nimeni din secolul XXI nu o respectă. Ne grăbim să etichetăm o persoană doar pentru simplul fapt că nu este ca și noi. Chiar dacă nu ne dăm seama, o înlăturăm ușor din societate înainte de a-i observa calitățile. Asta se întâmplă cu persoanele de altă naționalitate, cu un oarecare handicap, dizabilități, vârstă, orientare sexuală, boală cronică, chiar dacă e necontagioasă, sau cultură.

În România, potrivit legii 324 din 14 iulie 2006, prin cuvântul "discriminare" se înțelege orice excludere, restricție,sau preferință a unor persoane dintr-un mediu social, unde condițiile de egalitate sunt în vigoare. Excluderea și etichetarea în România se manifestă în general cu precădere asupra etniei rome, care determină ca eforturile depuse de către statul român și Organizațiile Antidiscriminare din țară pentru a se îmbunătății situația romilor la nivel național este zadarnică. Sunt expuși frecvent discriminării în domenii precum: educația, ocuparea locurilor de muncă, primirea unui adăpost, dar mai ales în priviința asistenței medicale .

Pornind de la excluderea socială a romilor din întreaga țară, ajungem treptat la unitățile de învățământ, locul unde discriminarea se regăsește cel mai frecvent, între grupurile etnice. Statistic vorbind, această cauză se regăsește în fiecare sală de curs, unde există cel puțin un copil provenit dintr-o familie de naționalitate romă, care este exclus din colectivitate. O altă formă de discriminare este rasismul, realitatea pe care o trăiesc majoritatea romilor în România. Datorită apartenenței la clasele sociale de jos, romii refuză să fie educați. Foarte greu acceptă să fie integrați în societate. Deși ar trebui ca de la o vârstă fragedă să fie scoși din acel mediu nesănătos de creștere, copiii nu doresc să plece de lângă părinții lor care nu le pot oferi strictul necesar de creștere normală. Având în vedere acest aspect, ei sunt prinși într-un cerc al sărăciei, ceea ce afirmă forma de discriminare rasială din țară.

Privind puțin discriminarea în sănătatea publică, accesul romilor este redus. Cauzele au la bază principala problemă a romilor, adică lipsa actelor de identitate la mai mult de jumătate dintre rome, care duce la rândul ei la lipsa unui loc de muncă, a asigurării medicale și nu în ultimul rând, a dobândirii serviciilor de asistență medicală.

Revenind la drepturile omului și libertățile fundamentale recunoscute de lege, ele sunt încălcate frecvent în defavoarea societății rome pe plan politic și economic. Această abordare are drept rezultat respingerea socială.

În final, din argumentele menționate mai sus, reiese strategia foarte des utilizată de discriminare a romilor în ceea ce privește societatea și mediul sănătos de viață pe care fiecare om ar trebui să îl aibă deoarece Deuteronomul (24:14) spune: "să nu nedreptățești pe simbriașul sărac și nevoiaș, fie că este unul din frații tăi, fie că este unul din străinii care locuiesc în țara ta, în cetățile tale." Acest aspect ar trebui să definească România, dar din păcate nu este deloc așa cum pare, iar discriminarea continuă să se facă.

Bibliografie: Wikipedia.com, Qvorum.ro , Adolescentuldeazi.blogspot.ro

Tinerii spun NU discriminării !

**Andrei Maris CAZAN, prof. coordonator Simona HANGA
Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd**

Discriminarea, este o situație prin care un grup sau o singură persoană este tratată diferit față de celelalte. Astăzi, profit de acest prilej, să îmi exprim părerea. Am câteva exemple prin care pot să argumentez faptul că și eu am experimentat discriminarea și știu foarte bine ce înseamnă. De exemplu un copil de etnie romă și un copil de etnie română vor să meargă la aceeași școală. Copilului de etnie romă nu-i este acceptată înscrierea, deoarece acea școală are niște reguli stricte, reguli care încalcă, după părerea mea, drepturile copilului, unul dintre acestea fiind dreptul la educație indiferent de rasă.

Și eu am fost implicat într-o astfel de situație discriminatoare și chiar vreau să o împărtășesc aici. Copil fiind, de zece sau unsprezece ani, educat, dornic de cunoaștere, sociabil, pasionat de chitară, având părul lung, unii profesori mă discriminau pentru simplul fapt că aveam părul mai lung. S-a întâmplat odată ca la ora de matematică doamna profesoară să mă scoată afară din clasă, deoarece cu o zi înainte mi-a spus să vin tuns. Acest lucru nu mi s-a părut normal, venind mai ales din partea unui profesor, care ar trebui să se preocupe de cunoștințele elevilor și nu de aspectul lor fizic, atât timp cât acesta nu este compromițător. Inima unui biet copil poate fi astfel rănită de aceste semne de discriminare. Cu toții suntem diferiți, dar ar trebui să avem drepturi egale, să învățăm să ne acceptăm unii pe ceilalți, să existe unitate în diversitate. „Dacă ne gândim mai profund la acest aspect, al discriminării, cred că putem afirma faptul că aceasta a existat din cele mai vechi timpuri. Un exemplu grăitor cred că ar fi cel al lui Hitler, care prin anii 1933-1945, pe vremea când deținea puterea supremă, s-a folosit de această putere pentru a crea o rasă de oameni superioară, cu ochii albaștri, blonzi și înalți care după teoria sa erau superiori celorlalți, iar Hitler îi voia morți pe restul. El credea că această rasă este mult superioară. De altfel își dorea o astfel de armată ca să lupte în războaie. Acesta este un alt exemplu de discriminare, fiind una mai agresivă.

Sper ca prin aceste exemple și păreri am putut să scot la suprafață ce înseamnă de fapt cuvântul discriminare, din perspectiva unui copil de treisprezece ani. Eu sper ca mai devreme sau mai târziu, această lume să renunțe la orice formă de discriminare, oamenii să se respecte unii pe alții.

Bibliografie: <https://ro.wikipedia>, <http://m.adevarul.ro/locale/targu-jiu>

Tinerii spun NU discriminării

Medeea Diana BALAJ GRIGORIU, prof. Coordonator Anca SACADATI
Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd

În ziua de azi ne confruntăm tot mai mult cu fenomenul de "discriminare".

Când spunem discriminare, ne referim la o acțiune care presupune un tratat diferit, nedrept față de persoane și poate fi directă sau indirectă. Orice excludere, orice deosebire sau interzicere având la bază rasa, etnia, naționalitatea, limba, cultura, religia, convingerile -de orice natura ar fi-, categoria socială, dizabilitățile (sănătatea), vârsta, sexul, poate fi considerată drept discriminare. Acceptarea acestor factori devine tot mai greu de tolerat într-un mediu concurențial. Discriminarea este întâlnită sub toate formele și în toate clasele sociale: în școli, în spitale, la locul de muncă, pe stradă, etc. În toate mediile întâlnim un grad relativ ridicat de discriminare, îndeosebi în rândul copiilor și al tinerilor. Acceptarea oamenilor de etnie diferită, a grupurilor de imigranți, a persoanelor cu dizabilități, diferența dintre culturi, religii devine tot mai greu de tolerat în mediul actual. În încercarea combaterii acestui fenomen, au fost și sunt necesare o serie de măsuri, cea mai eficientă, din punctul meu de vedere, fiind educația populației atât în școli primare, licee, cât și prin campanii de informare organizate de către ONG-urile speciale în acest sens, cursuri de informare, proiecte și programe la nivel local, regional, național și de ce nu, chiar dialoguri între partenerii sociali și organizațiile nonguvernamentale.

Majoritatea țărilor au regulamente, legi împotriva discriminării. În România, însăși 'Constituția' garantează o egalitate de tratament prin articolul 16 privind 'Egalitatea în drepturi' : '(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări', '(2) Nimeni nu este mai presus de lege'. Pe lângă articolul 16 sunt și alte dispoziții constituționale care implică acest principiu: articolul 4 privind 'Unitatea poporului și egalitatea între cetățeni': (2)România este patria comună și individuală a tuturor cetățenilor săi, fără deosebire de rasă, de naționalitate, de origine etnică, de limbă, de religie, de sex , de opinie, de apartenență politică, de avere sau de originea socială', articolul 6 având în vedere, "Dreptul de identitate": "(1) Statul recunoaște și garantează persoanelor aparținând minorităților naționale, dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase ", articolul 41 privind "Munca și protecția socială a muncii": "(1)Dreptul la muncă nu poate fi îngrădit. Alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă", "(3) Durata normală a unei zile este, în medie, de cel mult 8 ore". Din păcate în România articolul 41 nu este totdeauna respectat. Sunt unele firme care nu respectă orele menționate în articol, care nu respecta contractul de munca, echipamentul, tehnologia. Din toate acestea reiese că discriminarea persoanelor contravine legii.

După părerea mea, bunul simț și educația au un procentaj major în acceptarea aproapelui nostru, așa cum este. Nu trebuie să ne lăsăm influențați de cei din jur în a judeca lucrurile, în a răni, a discrimina pentru ca acestea ne afectează pe noi înșine. Este important să avem cunoaștere despre acest fenomen, pentru că oricare dintre noi ne-am putea confrunța sau am putea asista la un asemenea moment, cu o asemenea situație și trebuie să cunoaștem ce măsuri putem lua pentru a aborda problema și a o îndrepta.

Personal, sunt adepta toleranței și a bunei conviețuirii, a păcii și libertății: toate ființele umane au dreptul de a trăi demn!

Webgrafie: www.wikipedia.com , www.gvorum.ro , www.adolescentuldeazi.blogspot.ro

Spune NU discriminării

Denisa PEȘEL, prof. coordonator Anca SACADATI
Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd

Noi, oamenii, ar trebui să observăm că am fost creați cu o varietate uimitoare de tonuri de piele, de ochi incredibil de frumos colorați: albaștri ca cerul senin, verzi ca smaraldul sau căprui, plini de sclipiri. Toți suntem frumoși în felul nostru, nimeni nu e la fel. Suntem speciali fiecare dintre noi, cu calități și defecte. Însă nu ar trebui să facem nici măcar un pas spre a ne compara... Discriminarea ne împiedică adevărata existență!

Asta s-a întâmplat și în cazul Daianei, o adolescentă de vreo treisprezece ani, incredibil de isteasă și frumoasă, cu multe vise în buzunare și cu o dizabilitate cu care se confruntă de când era mică, pierzându-și mâna dreaptă și rămânând paralizată în urma unui accident grav de masină. Ea visa să devină profesoară de educație fizică, fiind olimpică la handball...

Toți o discriminau dând-o la o parte din orice activitate școlară sau extrașcolară, rămânând de cele mai multe ori singură, lipsa de comunicare o întristând-o foarte tare. Prefera să rămână singură decât să fie umilită de toți datorită neputinței cauzate de handicapul avut. Pe lângă toate acestea, mai era marginalizată și din cauza religiei sale, fiind catolică, dar și din cauza naționalității sale, fiind slovacă.

Până când într-o zi, o doamnă cu suflet mare a rămas impresionată de situația ei și a pornit o campanie, numită "Spune NU discriminării".

Astfel, Daiana a fost ajutată și a recăpătat încrederea în sine. Reușind tot ceea ce și-a propus, știind că din acel moment nimeni și nimic nu o poate opri. A învățat să îi respecte pe cei ce o respectă și să nu tolereze lipsa de respect. A înțeles că a fost o alegere greșită să fugă de toți pe care îi iubește și de toate lucrurile dragi ce i se potrivesc, doar pentru a nu fi discriminată.

Tolerând putem aduna durerea...nu vom ști niciodată ce e în inimile celor care tolerează! Daiana nu îi va uita niciodată pe cei care au ignorat-o când le-a cerut ajutorul, dar nici pe cei care i-au oferit ajutorul înainte de a-l cere. Tolerează... dar cu măsură; totuși suntem copiii lui Dumnezeu având o capacitate infinită. De aceea, dorește-le vindecare, fiind conștient că nimeni nu este destinat să cadă.

Daiana nu s-a schimbat niciodată, pur și simplu a devenit mai mult de când s-a oprit din a tolera nimicuri.

Cei care acceptă și merg mai departe cu un spirit fericit, vor face lucrurile să funcționeze întotdeauna.

De ce să spunem NU rasismului?

Alexandra BURTIC, prof. coordonator Ramona IȘTOC
Liceul Teologic Baptist „Emanuel” Oradea

Rasismul e o alegere mai mult sau mai puțin conștientă, în esență este un proces de discriminare a oamenilor datorită aspectului fizic, a credințelor, ideologiilor și diferențelor sociale sau culturale. Rasismul se bazează pe conceptul rasial care împarte oamenii în entități biologice numite „rase” diferențiate prin caracteristici fizice, aptitudini intelectuale, etc. Această abordare duce la conturarea conceptului conform căruia anumite „rase” sunt superioare. Acest mod de gândire a provocat de-a lungul timpului neînțelegeri atât sociale, cât și politice. Un exemplu nefericit, dar concludent a fost politica rasistă dezlănțuită de naziști împotriva evreilor. În anul 1925 Adolf Hitler, publică cartea Mein Kampf (Lupta mea), în care dezvoltă și susține pledoaria pentru rasa ariană, considerată a fi net superioară, formată din oameni de talie înaltă, cu păr blond, ochi albaștri, extrem de inteligenți, harnici și talentați. Deja este istorie faptul că această gândire a generat Holocaust-ul.

În anul 1934, în satul Porț din județul Sălaj, în casa familiei Mozes se nasc două gemene: Eva și Miriam. Fetele au avut o copilărie normală și fericită, până când la vârsta de 10 ani, adică în anul 1944, au fost luate împreună cu întreaga familie și duse la Auschwitz. Acolo, au descoperit lagărul construit în baza ideologiei promovate de Hitler. Torturi și chinuri inimaginabile erau aplicate tuturor celor care au fost aduși acolo. Prima lovitură primită de către cele două gemene la vârsta de numai 10 ani, a fost separarea de părinți și de ceilalți frați care au fost duși la camera de exterminare prin gaze. Medicul Iosif Mengele le-a selectat pe cele două gemene din grupul de nefericiți, datorită faptului că se încadrau tiparului arian: ochi albaștri și păr blond, pentru a fi subiecți în experimentele pe care le făcea asupra gemenilor. Fetele au supraviețuit până în anul 1945, când lagărul a fost eliberat, dar atrocitățile trăite acolo și consecințele experimentelor genetice la care au fost supuse, le-au marcat viața. După ce au ieșit din lagăr, cele două gemene au spus NU rasismului, în așa fel încât mesajul lor a ajuns la miliarde de oameni. Analizând într-o notă personală această nefericită experiență, mă gândesc care ar fi fost viața noastră, dacă am fi trăit în acea perioadă. Având și eu o soră care este în aceeași clasă cu mine, mă pun și eu în locul celor două surori, care rămase singure, au luptat împreună, susținându-se și încurajându-se reciproc, au reușit în cele din urmă să fie între cei 100 de supraviețuitori ai Holocaustului din cele 1500 de perechi de gemeni. Privind cu recunoștință faptul că nu am trăit experiența lor negativă, dar înțelegând această mare durere, doresc și prin acest eseu să îmi unesc vocea ca a lor, spunând NU rasismului și sperând totodată ca mesajul meu să ajungă la cât mai mulți oameni.

În concluzie, de ce să spunem NU rasismului? Pentru că oricui i se poate întâmpla. Dar cum putem opri acest pericol? Spunând NU rasismului, luând atitudine! Eu am spus NU! Dar tu?

Bibliografie:

1. <https://www.agerpres.ro/social/2014/07/07/salaj-eva-mozes-supravietuitoare-a-experimentelor-lui-mengele-a-revenit-in-satul-natal-dupa-70-de-ani-de-la-deportarea-sa-16-21-57>, accesat la 30 octombrie 2017.
2. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Rasism>, accesat la 30 octombrie 2017.
3. <http://www.cyberhate-watch.ro/ce-este-rasismul>, accesat la 30 octombrie 2017

Diferiți, dar totuși, la fel

Irina-Oana SABĂU, prof coordonator Diana Medeia, URZICEANU
Școala Gimnazială nr.1 Balc

Mircea, colegul meu de clasă, era un băiat obișnuit. Fizic. Rezultatele la educație fizică dovedeau asta. Aici excela. Dar, cam atât. La celelalte discipline era aproape de limita corigenței. Fapt care-l făcea ținta răutăților tuturor copiilor. Era etichetat ca prost, leneș, neastâmpărat și, în cel mai bun caz, mai puțin isteț. Nimeni nu voia să fie prieten cu el și era dat ca model negativ de unii profesori. Și niciunul dintre acei „nimeni” nu a încercat să vadă dincolo de fațadă. De ce un copil aparent normal nu poate scrie și citi conform vârstei și nivelului de clasă în care se află? Ce factori interni sau externi îi îngreșesc acest drept? Nu are și el dreptul la educație, la fel ca noi, toți? Mi-am pus aceste întrebări, și, evident, am căutat răspunsurile. Încercând să mă apropiez de el, am fost primită cu indiferență și, abia simțită, o doză de neîncredere, de parcă ar fi spus...”Tu, eminenta clasei, te interesează viața mea?”. La toate încercările mele de a-l aborda dincolo de chip, mă izbeam de zidul pe care-l ridicase împrejurul lui. Nimeni nu știa mare lucru despre el. Și, mi-am dat seama mai târziu, tocmai asta era problema. Pe nimeni nu interesa soarta lui, nimeni nu era să-i întindă o mână, nimeni să-i ofere un sprijin, un sfat, un simplu sandwich. De ce se întâmplă asta într-un secol care este peste cel al vitezei? Când automatica și automatizările scriu și citesc mai repede decât orice om. Cui îi pasă de un biet copil, când suntem atât de absorbiți de problemele noastre, încât suntem orbi și surzi la nevoile altora? Dacă ne-am opri o clipă din tumultul vieții noastre și am coborî privirea printre semenii noștri aflați la nevoie, am vedea o lume diferită de cea în care trăim, mulți dintre noi. Am afla, de exemplu, că Mircea, are o problemă de sănătate mintală, nedagnosticată de niciun doctor, pentru că nimeni nu l-a dus la vreunul, decât, poate, pentru o banală răceală. Problema lui este una de învățare. Dacă aș fi doctor, i-aș pune un nume. Dar cum nu sunt, o voi numi problemă de învățare, pentru că așa este, el nu poate învăța. Mi-am dat seama de asta, când, după ore, am rămas cu el în clasă și l-am rugat, motivând că am rămas în urmă, să-mi dicteze ultimele rânduri de pe tablă. S-a bălbăit, s-a înroșit, și, în final mi-a spus că pentru el cuvintele sunt o înșiruire fără niciun înțeles și nu găsește în mintea lui modalitatea de a le așeza în ordine pentru a fi înțelese. Atunci am avut o revelație. Nu mintea lui este de vină, ci sistemul de învățământ care trebuie să-l integreze în clasă cu copii normali, pe el care ar avea nevoie de metode diferite de educație sau, în cel mai bun caz, să beneficieze de ajutorul unui specialist. De ce este nevoie de asta? Tocmai datorită faptului că Mircea este privit în mod diferit de ceilalți colegi, precum și de unii profesori, este ignorat și neglijat. De suferit va avea el, în primul rând, dezvoltarea lui intelectuală și emoțională, nu-și va atinge nici măcar potențialul, nefiind vorba de a-l depăși, va avea o stimă de sine scăzută care îl va împiedica să se dezvolte normal, iar, în al doilea rând, noi toți, societatea, care nu va putea valorifica nimic din atât cât este puținul lui, ci, din contră, va trebui să-l susțină financiar, cu acel ajutor social, care, poate, va pune semnul egalității între el și neadaptații societății, deși ar fi putut să fie un frizer, un pantofar, un croitor sau un terapeut pentru copiii cu nevoi speciale. Sunt sigură că dacă cei mari se apleacă puțin peste grijile celor mici, ar găsi o rezolvare, niște legi date pentru acești copii, un ajutor pentru cei care îl așteaptă și, peste ani, am putea să ne tundem, să ne reparăm pantofii sau să ne coasem o haină la un Mircea cu care să povestim despre anii de școală, decât să privim la un Mircea decăzut, care întinde o mână, mahmur, și de care să nu ne amintim nicicum că a fost colegul nostru de clasă. Câți ca Mircea, fără viitor...

Doar gânduri...

Ramona ILLEȘ, prof. coordonator Anita MEZIN
Școala Gimnazială nr.1 - Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița

Dumnezeu este Creatorul oamenilor, al TUTUROR oamenilor , și în ochii Lui toți suntem egali. Însă noi, oamenii, singurele ființe înzestrate cu capacitate de a gândi, de a diferenția binele de rău, frumosul de urât, suntem experți în a ne găsi unii altora defecte. Discriminarea este una dintre atitudinile care rănesc profund, ucigând vise, spulberând speranțe, frângând aripi sau chiar, în unele cazuri (persoane infectate cu HIV), provoacă moarte.

Fenomenul discriminării este, din păcate, unul actual, și de o amploare tot mai mare în zilele în care trăim. Discriminarea, pe care aș putea-o descrie în acest moment prin expresia „ cancer atitudinal”, ne „macină” sufletele încă de la cele mai fragede vârste, începând cu primele „complimente” de care avem parte, precum: piticanie, ochelaristule, tociarule, graso, țiganco și multe altele, cărora ne străduim toți cei în cauză să le facem față cum ne pricepem mai bine. Amalgamul de sentimente care îți inundă ființa în acele momente delicate te îndeamnă să stigi cât te țin plămâni: „Sunt om, ca și tine! O ființă perfectă din Dumnezeu!” Însă puterea furiei și a frustrării își pierde aproape imediat din intensitate la impactul cu zidul de ignorare, ignoranță, răutate și nepăsare, zămislior de „complimente” dureroase.

Eu... sunt o romnie, elevă în clasa a VIII-a și dacă ar fi să mă descriu prin ochii părinților mei, aș spune că sunt copilul perfect: cuminte, silitoare, ascultătoare; din punctul de vedere al prietenilor mei sunt deșteapta grupului, veselă și „sufletul petrecerilor” , în vreme ce eu doar mă străduiesc să nu dezamăgesc prea mult pe nimeni. La frageda-mi vârstă, din păcate, mă pot mândri cu un palmares al săgeților discriminatorii al căror destinatară am fost, destul de bogat.

Poate dacă am avea cu toții un ten rozaluu, cu cascadă de bucle aurii revărsându-ni-se de pe umeri, precum lulia, buna mea prietenă și colegă, măcar parte din lume nu ne-ar mai considera o paria a omenirii; însă, aceste lucruri nu le hotărâm noi...și iarăși ajungem la Dumnezeu, cel care ne-a creat PERFECȚI, „ după chipul și asemănarea Lui”. Acest adevăr mi se confirmă ori de câte ori privesc în oglindă și...îmi place ce văd. Constat cu plăcere că furia, durerea, tristețea care și-au făcut lăcaș în sufletul meu de atâtea ori, nu mi-au șters încă strălucirea blândă a ochilor sau seninătatea zâmbetului care îmi împodobește chipul atunci când realizez că este loc pentru fiecare sub soare și cu siguranță că îl voi găsi și eu pe al meu.

Întotdeauna există un mâine în care pot sădi mulțime de vise de nemurire care să-mi reamintească faptul că fiecare om are un rol, o misiune pe acest pământ.

Cred că rolul meu pe acest pământ este ca, alături de alți tineri ca și mine, să îmbrăcăm armura războiului și să ucidem răutatea și ignoranța care stau la rădăcina oricărui sâmbure de discriminare, aducând iubire, înțelegere, toleranță, empatie și încredere în lumea aceasta însetată și înfometată de bine.

O mână întinsă – calea spre o lume mai tolerantă

Damaris SAU, prof. coordonator Victoria ANDRAȘ
Școala Gimnazială nr.1 - Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița

Tema discriminării prezintă interes pentru mine deoarece sunt de etnie romă și studiez la o școală cu elevi atât români, cât și romi. Avem și ore în limba noastră, romani, și participăm la serbări unde putem prezenta tradițiile, limba, costumele și obiceiurile noastre, reprezentând cu mândrie școala NOASTRĂ, A TUTUROR.

Aș vrea să îmi exprim părerea legat de discriminarea rasială. În clasa mea sunt și elevi români. Ei nu participă la orele de romani, dar vorbim în limba română și ne înțelegem bine. Din partea lor nu am simțit niciodată vreă ezitare, respingere sau reticență la adresa mea sau a celorlalți colegi romi. Însă, am citit pe internet despre cazuri de elevi romi care au învățat bine și au reușit în viață, au ajuns să meargă la facultate și să fie o mândrie pentru comunitatea noastră și totuși au fost discriminați de colegi și de alți oameni din jurul lor. Mi-a părut rău, pentru că știu că se poate comunica frumos și respectuos dacă avem puțină bunăvoință - de ambele părți.

Din păcate, sunt multe exemple negative în societate - și de români care discriminează, și de romi care fac fapte rele. Personal mi se pare că nu se promovează suficient de mult comunicarea civilizată și acceptarea celorlalți așa cum sunt. Se insistă prea mult pe elementele negative și de exemplele pozitive nu se spune mai nimic. Cred că e incorect să scoți în evidență doar ce e rău, perpetuând discriminarea și părerea proastă față de o etnie, și să nu promovezi și ce e bine, ce poate fi un model de urmat.

Convingerea mea fermă este că dacă am întinde o mână și ceilalți ar avea ocazia să ne vadă cu adevărat, așa cum suntem, nu cum ne zugrăvesc alții prin unele articole rasiste și defăimătoare, și-ar schimba părerea față de noi. Copiii nu au probleme de rasă – ei se împrietenesc sincer de cum se întâlnesc, indiferent de culoarea pielii, și se joacă veseli împreună. Și noi putem să facem parte din aceeași societate și să fim fericiți unii pentru ceilalți, să ne bucurăm sincer ÎMPREUNĂ.

Îmi pare bine că astăzi oamenii sunt mai toleranți și mai deschiși la minte, că îi acceptă mai ușor pe cei care sunt diferiți de ei în orice fel. Mi se pare că a NU discrimina este o libertate extraordinară, pentru că înseamnă că te-ai eliberat de ură, de sentimente negative, de prejudecăți... Acest lucru mi se pare foarte important, cred că dacă de ambele părți pornesc oameni din două direcții diferite spre aceeași destinație și se întâlnesc la mijloc pe puntea comunicării... este ceva unic, care merită celebrat, care dă sens vieții și face lumea în care trăim MAI BUNĂ.

În concluzie, dacă e să lăsăm ceva în urma noastră, sper ca noi, copiii de astăzi, să lăsăm pentru copiii din viitor o moștenire de toleranță, acceptare, prietenie, comunicare, bucurie, într-un cuvânt, FERICIRE.

Bibliografie: *Dicționarul Explicativ al Limbii Române*

Deosebiri – Pete de culoare în monotonie

**Gabriela MARIUȚAC, prof. coordonator Malvine SOCACI
Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” Vulcan**

Suntem cu toții deosebiți. Suntem diferiți prin felul în care arătam/prin felul în care ne comportăm, dar ce ne face cu adevărat diferiți este ADN-ul împreună cu a lui misterioasă structură și funcție. Diferențele ne fac speciali, unici, ele sunt superputerile noastre la care visam atunci când eram copii. Un lucru important, despre care uităm des cu toții, este acela că suntem oameni. Avem un corp, un suflet, atât de multe sentimente pulsate de către inimă și vibrații în fiecare frecvență. Avem nevoie de conexiune și de interacțiune teimeinică.

Din nefericire, lucrurile sunt diferite. Mulți dintre noi văd aceste diferențe ca pe ceva rău, ceva care ne separă/ne distruge, nu ceva care ne unește/ne întărește. De ce? Noncomunicarea/interpretarea greșită/lipsa de discernământ, acestea trei duc la o percepție greșită a binelui. Crescând îmbrățișând necunoscutul este unul dintre cele mai periculoase lucruri pentru un copil. Părinții trebuie să își susțină copiii în fiecare domeniu, sa îi ajute să își crească frumos aripile.

În plus, normalitatea este plictisitoare. Avem nevoie de ea, bineînțeles, este sursa echilibrului, dar în proporții mari ne încetinește pe noi și procesul nostru de creștere. Chiar și așa, dragostea nu este totul. Cel puțin, nu acum. Ne trebuie curaj să schimbăm ceva cât mai repede posibil.

Această subapreciere a deosebirilor duce la discriminare. Acest cuvânt este în strânsă legătură cu înțelesurile sale. Discriminarea este o problemă care implică națiuni, oameni, fiind o "crimă" a oamenilor lipsiți de grație. ADN-ul este responsabil pentru sănătatea noastră fizică și mentală. Cine ar vrea să se nască nesănătos? Totuși, sunt astfel de persoane. Mai mult, cine ar vrea să se aleagă cu leziuni în urma unui accident?

Așadar, pentru a opri discriminarea, trebuie să reducem rata sporadică a oamenilor cu dizabilități. Vom face cu siguranță o schimbare, dar când problema este mai mare decât acum. Putem salva resurse importante acționând acum. Clasa săracă a societății este discriminată, de asemenea. Totuși, ce contează cu adevărat este sufletul curat și iubitor, nu hainele scumpe.

Rădăcinile nu se schimbă niciodată. Odată crescute, le porți cu tine oriunde. Tânăr sau bătrân, adolescent sau vârstnic, trebuie să avem aceleași șanse, trebuie să conectăm spiritul inovativ al tinerilor cu experiența vârstnicilor.

Aceste diferențe cauzează o altă formă de violență/intimidare numită bullying. Nimeni nu ar trebui să fie înjosit. Ce înseamnă bullying-ul cu adevărat? Bullying-ul este un conflict între două părți. Agresorul este cel care vorbește fără să gândească, iar cel atacat gândește fără să vorbească. Partea pasivă trebuie să înfrunte problema. În contrast, multe astfel de incidente sunt povestite de către agresor. Aceia care au nevoie de consiliere psihologică sunt cei care discriminează. Ei reprezintă problema pentru că ei înșiși au o problemă care trebuie rezolvată.

În concluzie, chiar nu putem înlocui "corupția" cu "afecțiunea", "indiferența" cu "grija" sau nu ne putem spune lucruri ca "Ador felul tău de a fi!"? Este chiar atât de greu?!

Peste tot și... întotdeauna?!

**Camelia-Ioana CÎRCIUMARU, prof. coordonator Maria Daniela KOS
Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” Vulcan**

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de unele persoane. Ea apare în diferite medii: la școală, la locul de muncă, la spital.

În primul rând, discriminarea poate să apară oricând și nu te întreabă dacă o primești sau nu, ea este prezentă acolo. Cum ar fi să intri cu prietenii într-un restaurant și chelnerul să-ți spună: "Îmi pare rău, aici nu servim țigani!" sau un profesor să scoată la tablă doar elevii neromi, pentru că nu suportă romii. În acel moment te-ai simți dat la o parte și, în același timp, rușinat. Alți oameni sunt discriminați pentru felul în care se îmbracă, se machiază, vorbesc etc. Alții sunt discriminați pentru faptul că învață la școală și sunt considerați "tocilari", ceea ce nu este "cool" sau "la modă" acum. Unii oameni se leagă de tine și de felul tău de a fi, fără a băga de seamă că ai probleme fizice sau psihice. Dacă un copil nu este la fel de bogat precum ceilalți, el este considerat "copilul străzii" și fără educație. Să ajungi într-un club cu prietenii tăi și să vezi pancarde pe care scrie: "Accesul interzis persoanelor care poartă fuste lungi!", mie mi se pare o chestie ciudată, deoarece fiecare om are dreptul să se îmbrace cum vrea, de a face ce vrea.

În al doilea rând, oricine poate discrimina, fie angajatori, primari, jurnaliști, vecini, profesori, proprietari ai restaurantelor, medici etc. Ești discriminat din orice punct de vedere. Ești victimizat atunci când iei măsuri pentru că ai fost discriminat, iar persoana care te-a discriminat continuă să îți cauzeze probleme, răzbunându-se pentru că ai reclamat fapta de discriminare. De exemplu, cineva depune o plângere angajatorului, ținând cont de faptul că a fost discriminat la locul de muncă. Ulterior, angajatorul concediază persoană, pentru că a înaintat acea plângere. Criteriile și practicile sunt neutre uneori, totuși se produce un dezavantaj unei persoane sau unui grup de persoane. Înainte de angajarea unui funcționar public, se menționează faptul că angajatul va urma un curs de formare, cu excepția celor care au satisfăcut serviciul militar. Aparent, nu există niciun criteriu de discriminare. În realitate, femeile sunt dezavantajate din anumite puncte de vedere.

În concluzie, toată lumea ar trebui să țină cont de faptul că nimeni nu este perfect. Toți avem defecte, unii avem mai multe, iar alții mai puține. Cred, cu fermitate, că nici un om nu ar trebui să fie discriminat. Dacă o persoană spune că a fost nedreptățită de o altă persoană, aceasta trebuie să menționeze modul în care a fost discriminată, iar dacă nu există o explicație, atunci situația nu este discriminare, ci o nedreptate. Astfel, orice om are defecte și le consideră "mișto", pentru că atunci când Dumnezeu a creat lumea, nu a întrebat pe nimeni dacă vrea să fie sărac, rom, orb, țigan etc.

www.cyberhate-watch.ro

Suntem toti oameni!!!

**Alexandra BERCHI, prof. coordonator Filofteia Vasilica CIUNGAN
Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” Vulcan**

Orice persoană se poate confrunta, pe parcursul vieții, cu situații de discriminare. Astfel, discriminarea se poate manifesta în diferite contexte: la locul de muncă, la școală, la spital, la restaurant etc.

În primul rând, cele mai întâlnite discriminări, din punctul meu de vedere, sunt cele ale romii și ale persoanelor din comunitatea LGBT. Nu am înțeles niciodată de ce romii nu sunt considerați oameni, ci sub-oameni, adică noi toți ar trebui să avem aceleași drepturi și să fim tratați la fel, indiferent de etnia pe care o avem. Eu nu sunt de acord cu rasismul, consider că trebuie să ai o minte extrem de încuiată și o inimă rece pentru a fi "rasist", iar în legătură cu persoanele din comunitatea LGBT sunt de acord. Însă, până acum ceva timp nu eram de acord, dar, odată cu trecerea anilor și cu maturizarea mea treptată, mi-am dat seama că am greșit, fiecare are dreptul să aleagă cum să își trăiască viața. Dacă ar fi să facem o comparație, persoanele LGBT sunt mai puțin protejate de discriminare, decât romii, în România.

În al doilea rând, discriminările la angajare și în relațiile de muncă sunt des întâlnite în România. Discriminarea în relațiile de muncă poate apărea la recrutare și la angajare, la stabilirea salariului, la stabilirea condițiilor de muncă, la oportunitățile de promovare, precum și la concediere. De exemplu, în Europa, femeile câștigă în medie cu aproximativ 18% mai puțin decât bărbații și, în unele țări, diferența de remunerare între femei și bărbați se accentuează. Cel mai adesea, femeile primesc mai puțin decât bărbații pentru o muncă de valoare egală. Una dintre principalele cauze este modul în care sunt evaluate competențele femeilor, în comparație cu cele ale bărbaților. În al treilea rând, discriminările religioase sunt și ele întâlnite în România. Consider că nu e importantă religia pe care o ai, ci credința pe care pretinzi a o avea față de Dumnezeu. Fără această toleranță deosebită și acceptare a diversității religilor, ne-am pierde umanitatea, am deveni răutăcioși cu persoanele care au ales să se roage în alt mod la Dumnezeu. Trecând peste toate acestea, mă bucur că România beneficiază de o instituție care luptă împotriva oricărei forme de discriminare.

Concluzionand, chiar cred în schimbare și sper că, peste câțiva ani, nu va mai exista urmă de discriminare în țara în care trăiesc.

Surse : ultrapsihologie.ro, femeiactive.ro, cyberhate-watch.ro

Discriminarea în clasa mea

Andrada-Maria TROCAN, prof. coordonator Ramona-Nicoleta GRECU
Școala Gimnazială Cîlnic, județul Gorj

Discriminarea este acțiunea prin care unele persoane sunt tratate diferit sau sunt lipsite de anumite drepturi în mod nejustificat, pe baza unor considerente neîntemeiate. În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea este în general garantată de Constituție. Printre cele mai frecvente fenomene de discriminare se află:

-discriminarea pe bază de vârstă:se manifestă printr-o preferință a firmelor de a angaja cu predilecție proaspăt absolvenți, care acceptă cu ușurință un salariu mic în pofida volumului de muncă, pentru că altfel nu pot acumula experiență în domeniu;

-discriminarea rasială sau degen:discriminarea între indivizi pe bază de rasă,fiind politică oficială în mai multe țari precum Africa de Sud și Statele Unite ale Americii.

- discriminare religioasă: tratarea unei persoane sau a unui grup diferit datorită credinței lor.

Un exemplu concret ar fi școala mea. Aici există elevi și de alte religii decât cea afișată pe holurile acesteia, dar profesorii ne-au învățat că acest lucru nu trebuie privit altfel sau colegii tratați ca făcând parte din altă lume;discriminarea nu trebuie făcută, elevii au nevoie să se simtă liberi și confortabil în mediul școlar.

O altă discriminare întâlnită de mine este cea față de persoanele cu dizabilități; cred că nimănui nu trebuie să i se adreseze vorbe jignitoare,deoarece trebuie să îi respectăm demnitatea umană.Consider că dizabilitatea este doar o chestiune de percepție. Fiecare om poate face anumite lucruri pe care alții nu le pot face.Datoria noastră este de a-i ajuta să se integreze în societate, cu scopul de a-și crea un viitor si de a-și întemeia o familie pe care să o poată susține financiar.

În clasa mea sunt colegi cu astfel de probleme; am învățat să îi respect și, într-un fel, să îi înțeleg pentru că noi, școlarii de azi, suntem adulții de mâine și în noi stă puterea să schimbăm societatea așa cum ne-o dorim, așa cum visăm.

Până la urmă, ne gândim că lucrurile ar trebui să fie normale pentru toți indivizii societății și totul începe de la un sistem de învățământ în spiritul non-discriminării; școala este instituția în care copii își petrec mare parte din viață, de la copilărie și până la sfârșitul adolescenței, având șansa să își formeze propria viziune despre lucruri și societate.

Bibliografie:

- <http://www.antidiscriminare.ro/>
- <https://dexonline.ro/>
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare>

Tinerii în fața discriminării

**Norbert BALÁZS, prof. coordonator Géza-Árpád GYÖRGY
Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc**

Discriminarea a existat, există și va exista până când vor fi naționalități, rase, genuri. În zilele noastre, discriminarea nu reprezintă o problemă atât de gravă ca în trecut, dar noi, tinerii, trebuie să înțelegem că acest mod de gândire aduce doar neazuri și în situații mai grele, chiar și războaie. De exemplu, recent s-a întâmplat în Spania că Parlamentul Catalan a proclamat independența, dar Guvernul Spaniol nu a acceptat acest lucru. În țara noastră trăiesc 12 naționalități din care ungerii alcătuiesc cea mai mare minoritate. Oamenii care au altă naționalitate nu sunt diferiți, au aceleași drepturi civile.

Dacă vorbim despre noi, fiecare om este egal și nu este problema lui că s-a născut altfel, pentru că, dacă nu acceptăm suntem ca și animalele și cădem în greșeala strămoșilor. Discriminarea pentru mine înseamnă că nu accepți alteritatea din motiv că omul acela are calități mai bune sau slabe, sau pielea lui are altă culoare. Alteritatea face ca lumea să fie mai deosebită și dacă distrugem „corola de minuni a lumii”, aceasta va deveni un câmp de luptă.

Discriminarea nu există doar între rase, e prezentă în orice fel de activitate, relație. Acest fenomen poate fi urmărit și, de exemplu, și în relația dintre profesor și tineri. În unele situații, tinerii nu primesc nota pe care o merită din cauza că nu sunt simpatici profesorului. Și aceasta poate fi considerată ca un act de discriminare care nu poate fi rezolvată doar dacă generația noastră evoluează și face un pas înainte pe drumul cel bun care ar spune nu discriminării.

În concluzie, sunt de părere că, putem rezolva discriminarea dacă ne unim forțele și acest lucru poate fi făcut doar atunci când toată lumea acceptă că dacă nu muncim, va fi mai rău în viitor.

Bibliografie: <http://www.digi24.ro/stiri/externe/ue/independenta-cataloniei-prima-declaratie-a-lui-puigdemont-818615>

Interculturalitate

**Elena Cristina SAIZU, prof. coordonator Marilena CROITORU
Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”**

Interculturalismul implică înțelegerea, aprecierea și valorizarea culturii proprii la care se adaugă respectul bazat pe o informare autentică și pe construirea curiozității față de cultura etnică a celuilalt. Interculturalitatea este un proces ce se produce la intersecția dintre culturi, nefiind un scop în sine, dar care poate deveni o finalitate atunci când sunt sesizate transformările nefirești sau comportamentele nefaste la acest nivel de intersecție a culturilor.

Nivelurile de educație interculturală identificate de specialiști sunt în număr de cinci, în ordine fiind:

- Educația monoculturală- este punctul de plecare în politicile educaționale, curricula și materialul didactic fiind reprezentative doar pentru cultura dominantă.
- Starea de toleranță- în care diferențele sunt suportate, trecute cu vederea.
- Starea de acceptare- în care diferențele sunt cunoscute și recunoscute nemaifiind negate sau respinse fără apel.
- Respectul-reprezintă admirație față de diversitate.
- Solidaritatea și afirmarea- este nivelul la care este evidentă preocuparea față de echitate și justiție socială.
- Pluralismul dezvoltă un spațiu social care afirmă predispoziția pentru recunoaștere reciprocă, bazându-se pe faptul că în spațiul public, ceea ce contează pentru indivizi e calitatea de cetățeni, responsabili, conștienți de diferențele de ordin social, cultural, dar radical independenți față de orice grup de apartenență culturală.

Astăzi relațiile dintre țări și culturi se dezvoltă fără încetare. Călătoriile, schimburile comerciale, turismul, congresele științifice sau profesionale multiplică ocaziile de contact între culturi.

Persoana care pătrunde într-un alt orizont cultural se va vedea confruntată cu un alt sistem de percepție a realului, cu un ansamblu de viziuni culturale specifice asupra timpului și spațiului, cu un mod diferit de relaționare cu altă persoană în situația creată. În consecință trebuie să se exploateze simbolurile comune, elementele culturale.

Diversitatea etnică și culturală este un aspect tipic al organizațiilor, ceea ce, dacă este exploatat în mod conștient și eficient, reprezintă un adaos valoric la profilul unei societăți. În același timp diferențele de cultură a muncii existente în interiorul unei organizații pot genera o serie de probleme în comunicare. Diferențele în moralul muncii și ierarhia valorilor pot afecta negativ colegii obișnuiți cu o altă cultură. Astfel se impune cooperarea inter-culturală în supraviețuirea organizațiilor.

Cea mai simplă problemă inter-culturală apare între un străin și mediul cultural local, nou pentru el.

El trebuie să facă un efort să învețe câteva dintre simbolurile și ritualurile noului mediu (spre exemplu: ce cuvinte trebuie să utilizeze, cum să felicite pe cineva, cum să facă un cadou etc.), dar este improbabil ca el să poată recunoaște de unul singur valorile implicite. Într-un fel, vizitatorul dintr-o cultură străină devine stingher, deoarece trebuie să învețe anumite lucruri simple, din nou. Aceasta creează de obicei un sentiment de disconfort, de neajutorare, de ostilitate față de noul mediu.

Bibliografie:

<http://www.qreferat.com/referate/psihologie/Educatia-interculturala611.php>

<http://www.creeaza.com/familie/arta-cultura/Interculturalitatea838.php>

Discriminarea- piedică în evoluția umanității

**Martina JIBOC, prof. coordonator Tunde ANITAS
Colegiul Național „Doamna Stanca”- Satu Mare**

Una dintre cele mai discutate probleme, la ora actuală, este discriminarea. Aceasta reprezintă un obstacol cu care se confruntă frecvent tânăra generație. Din păcate, trăim într-o societate în care discriminarea este prezentă în fiecare zi, chiar dacă suntem sau nu conștienți de acest lucru. Pe stradă, la locul de munca, la școală, oamenii, și în special tinerii, sunt diferențiați în funcție de vârstă, sex, naționalitate și apartenența la un cult religios. Aceste mici detalii, care par neînsemnate, devin adevărate instrumente de diferențiere. Trăim într-o lume democratică, conform căreia, toți avem aceleași drepturi, așadar, suntem egali. Acest aspect este bine conceput în teorie, însă în lumea reală, întâmpinăm mari greutăți în respectarea și punerea în aplicare a acestui detaliu.

În opinia mea a arăta cu degetul spre un om și a-i aduce jigniri, nu este un aspect de bun augur. A nu purta o conversație cu o persoană doar pentru că nu are aceeași culoare a pielii, nu are aceeași religie, nu se îmbracă conform noilor tendințe, reprezintă o lipsă de respect și educație.

În primul rând, cei care suferă cel mai mult de pe urma discriminării, din păcate, sunt copiii. Noi, ca adulți, oameni ajunși la o maturitate intelectuală, suportăm mai ușor aceste tratamente urâte, deși nu este drept. Însă copiii, tinerii, suflete pline de puritate, nu merită să îndure această suferință. Dacă noi am înghițit, în sec, toate diferențierile și urâtele cuvinte adresate, ei nu trebuie să o facă. Ei nu trebuie să simtă fiorul rece, sumbru al acestei nedreptăți. Merită să vadă doar partea plină a paharului. Ei preiau de la “cei mari” comportamentul, ideile, învățăturile; sunt adevărate mașinării de copiat. Ei reprezintă oglinda societății, a ceea ce le transmitem. Și ce reflectă faptele noastre mai bine decât oglinda?

În al doilea rând, indiferent de naționalitatea pe care o avem toți suntem oameni, umanitatea este cea care ne unește, ne adună. Toate lucrurile materiale și prejudecățile pe care le deținem, pălesc în fața acestei calități. Dacă ești de altă culoare, nu trebuie să te simți prost, pentru că înainte de toate, suntem OAMENI. Nu contează dacă vârsta ta este mai mică sau mai mare decât a celui de lângă tine. Este important faptul că ești o persoană ca toate celelalte.

Valorile care ne diferențiază sunt sufletul și rațiunea. Cu o gândire întunecată, acoperită de idei preconcepute, se stinge farmecul acestor valori. Da! suntem diferiți! este normal să fim așa, dar nu este normal să ne discriminăm! Ocupăm locuri diferite în ierarhia socială, dar treptele care ne unesc sunt toleranța și umanitatea.

Așadar, discriminarea nu își are locul printre noi; trebuie eliminată; trebuie să îi spunem: „Adio!”. Este nevoie să revenim pe făgașul obișnuit al lucrurilor. De ce să discriminăm, când putem să tolerăm? De ce să ne arătăm cu degetul, când putem să ne respectăm? Respectul și toleranța combat discriminarea. la atitudine în fața acestei nedreptăți! Împreună îi putem face față! Spune nu discriminării!

Bibliografie: <http://referat.clopotel.ro/>

Discriminarea ucide diversitatea

**Roland Boni CUCICEA, prof. coordonator Adina BĂRBUȘ
Colegiul Național „Doamna Stanca” Satu Mare**

Omul este o ființă cu capacitate de gândire, judecată, înțelegere și inteligență superioară. Acesta a învățat să trăiască în societate, să contribuie la dezvoltarea ei, să respecte regulile impuse de aceasta pentru a avea o relație de simbioză optimă. Societatea se definește în primul rând prin diversitate, elementul care stă la baza naturii umane. Neacceptarea diversității și mândria excesivă duc la discriminare, fenomenul care creează ură în rândul semenilor noștri.

Pentru a diminua fenomenul de discriminare este necesar să eliminăm prejudecățile și stereotipurile. Istoria a demonstrat că orice concept bazat pe aceste două elemente este greșit și imoral. Timp de mulți ani, femeile au fost considerate inferioare bărbaților, nu au avut drept de vot iar vasta majoritate a lumii a acceptat stereotipul care în ultimii 200 de ani s-a dovedit ca fiind greșit și anume că singurele attribute ale unei femei constă în nașterea și educarea copiilor și ținerea unei gospodării (nu financiar) . În prezent, femeile au drepturi egale cu bărbații.

Eu cred în diversitate și consider discriminarea un comportament care se învață și nu se moștenește. Omul este o ființă vastă, modelată de mediul în care trăiește și nu se identifică cu stereotipurile promovate în social-media. Oamenii care trăiesc în medii discriminatorii vor discrimina. Inițial, se recurge la acest comportament greșit pentru a face parte din comunitatea în care viitorul discriminator trăiește. Cu timpul, însă, acest viciu se va integra în felul lui de a fi și își va învăța copiii să judece alți oameni pe baza unor aspecte irelevante precum: culoarea pielii, religie, stare socială sau sex.

Un om trebuie să nu fie judecat după felul în care arată, credințele sale și nici după starea materială. Un om poate fi judecat după deciziile pe care le ia, însă chiar și în acest caz doar dacă se cunosc toate detaliile despre situația judecată. Spre exemplu, dacă un om recurge la furt pentru a-și hrăni copiii, lumea îl va judeca pentru furt și nu va acorda importanță complexității subiectului, va ignora că individul nu are venit suficient pentru subzistență, deoarece societatea de astăzi vrea să aibă o opinie despre orice în cât mai scurt timp. Aceasta nu mai caută informații complete, ci unele deja procesate pe care le va considera adevărate fără a face cercetare.

Lumea nu va fi niciodată un loc perfect, deoarece oricât de mult ar evolua omul, egoismul care există în fiecare dintre noi declanșează în rândul unora o mândrie excesivă care îi va determina să desconsidere alți oameni. Trebuie să fim deschiși la minte. Să acceptăm faptul că există oameni diferiți nouă, și că toți avem drepturi egale. Astfel putem face lumea un loc mai bun. Diversitatea conferă frumusețe societății. Fără diversitate, lumea ar fi monotună.

Obstacole vorbitoare

Victoria IGNAT, prof. coordonator Petra BOKENYI
Școala Gimnazială „Grigore Moisiu” Satu Mare

Putem combate discriminarea? E o întrebare bună! Dar mai înainte de toate, ce este discriminarea și de ce este un subiect din ce în ce mai popular? Discriminarea este o formă a deosebirii între două ființe sau obiecte. În cazul oamenilor, discriminarea poate fi bazată pe considerente rasiale, religioase, statut socioeconomic sau pe aspect fizic, gândire, sistem de valori, trăsături de personalitate, hobby-uri, norme de viață. Personal, cred că pe parcursul dezvoltării noastre, de la simplu copil și până la adultul care poate decide, trecem prin niște evenimente care ne învață pe noi ce este acel „bine” și acel „rău”. Să ne gândim puțin, nimeni nu se naște cu concepte de discriminare, rasism, etichetări, prejudecăți, exact cum eu nu am văzut bebeluși care să se simtă jenați pentru că au căzut a mia oară, pentru că încă se târăsc în patru labe în timp ce alții de vârsta lor s-au ridicat deja în picioare și merg singuri sau pentru că stâlcesc cuvintele în perioada de asimilare a lor. Totul vine de afară, din mediul social, din dorința de a fi frumos, faimos, extraordinar, lăudat, bine văzut. Învățarea socială, dorința de a fi cel mai bun și un strop de indiferență, sunt cauzele principale discriminării. Dar ce putem noi face? Ne considerăm cetățeni activi, implicați mereu în tot ceea ce înseamnă caritabil, dar dacă tragem cortina deoparte nu vedem altceva decât un interes al nostru: de a da bine în fața lumii. Ce ar fi dacă am fi activi în adevăratul sens al cuvântului? Ce ar fi dacă nu ne-am uita la culoarea pielii, ochilor, la înălțime, greutate, haine, averi, ci am considera omul bogat pentru că zâmbește, gândește, simte, trăiește. Fiecare popor, are ceva bun. Dacă am accepta diferențele și am trece de bariera „sunt cel mai bun” am putea valorifica fiecare aspect din cultura noastră și a celorlalți dezvoltându-ne într-un sens al acceptării necondiționate. Interculturalitatea ar putea deveni un termen ce ar schimba perspectiva actuală. Din păcate nu simt că în țara mea se face ceva referitor la interculturalitate, văd și aud doar rivalități între maghiari și români, între rromi și români, între pușinii șvabi rămași și români, în loc să preluăm și să valorificăm ceva din fiecare cultură. Nondiscriminarea ar putea salva sufletele oamenilor. Ce am putea noi face? E simplu. Nu jigni! Pune-te în pielea celuilalt! Mass-media nu ar mai trebui să ofere tipare cu „ești frumos dacă ești slab, blond, cu ochi albaștri”, ci modele prin care să exersăm nondiscriminarea. Astfel, noi trebuie să fim mai toleranți, solidari și respectuoși cu oamenii, fiindcă sistemul uman de înțelegere a fost creat mai delicat, iar o jignire, o părere urâtă, chiar și o privire va rămâne întipărită în minte mai bine decât un moment fericit.

Melcul fără cochilie, pe care tu îl consideri cu pielea lipicioasă ce îți dă o senzație de scârbă, lent și singuratic, ar putea fi văzut ca un luptător!

Sfat: perspectiva din care privești lucrurile schimbă totul!

Bibliografie: <https://dexonline.ro/>

„Abuzul asupra copiilor”

Claudia TARȚIU, prof. coordonator ing Mihaela NUNA
Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei

Abuzul asupra copiilor este reprezentat de orice formă de violență fizică sau emoțională la care sunt supuși sau expuși copii. În România, Legea 272/2004 privind protecția copiilor, cu modificările și completările ulterioare încearcă să clarifice aceste aspecte și să ofere suportul legal pentru a identifica cazurile de abuz. O dezvoltare a legii ar trebui să permită evoluția de la acțiuni reactive în caz de abuz către acțiuni preventive care să evite apariția abuzurilor asupra copiilor. Conform acestei legi instituțiile statului sunt obligate să prevină și să protejeze copiii de orice act de violență, abuz fizic, psihic sau sexual împotriva lor. Legea interzice orice fel de pedeapsă fizică sau umilitoare, acasă sau într-o instituție care ar trebui să se ocupe de protejarea sau educația copiilor. Plângerile și sesizările cu privire la abuzuri împotriva copiilor pot fi depuse atât de către copil cât și de către oricare persoană din apropierea copilului care observă semnele unor abuzuri asupra acestora. Săvârșirea abuzului implică acțiunea voluntară a abuzatorului, care periclitează existența și dezvoltarea copilului, indiferent de existența unui posibil consimțământ al copilului. Există diverse tipuri de abuz: fizic (orice formă de pedeapsă corporală, imobilizarea fizică, reducerea alimentației), emoțional (intimidarea verbală prin diverse amenințări, abuzul verbal prin adresarea unor injurii sau cuvinte umilitoare, izolarea, interzicerea contactului cu propria familie etc.), sexual (act sexual cu copii, implicarea copiilor în producția, răspândirea, distribuirea unor materiale pornografice, expunerea organelor sexuale ale copiilor în scopuri sexuale, prezentarea unor materiale pornografice copiilor, realizarea unor acte sexuale în prezența copiilor). Aceste forme de abuz pot fi asociate și cu neglijarea copilului sau cu diverse forme de exploatare a acestuia. Abuzul se referă la orice formă de violență intenționată împotriva copilului sau orice tratament dăunător care nu implică întotdeauna violență. Studiile în domeniu au relevat consecințele pe termen lung ale abuzului asupra copiilor, concretizate în manifestări violente sau antisociale ale acestora în perioada vieții de adult și riscul reproducerii acestor comportamente violente.

Dictionarul enciclopedic roman definește violenta ca fiind „un viciu de consimțământ, care constă în constrângerea exercitată pe cale psihică asupra unei persoane spre a o determina să facă un anumit act juridic. Discriminarea trebuie să aducă atingere unui drept. Discriminarea nu există de sine-stătătoare. Nu poți spune că ai fost discriminat, și atât, fără a menționa și dreptul care ți-a fost atins, prin discriminare. Discriminarea poate aduce atingere oricărui drept recunoscut de o lege națională sau de o prevedere internațională: dreptul la viață, dreptul la demnitate umană, dreptul la muncă, dreptul la educație.

Sursa: <http://www2.cji.ro/userfiles/file/AMP/qhid%20rasism.pdf> ;

Non-violenta este arma celor puternici

Adelin TRIFAN prof. coordonator ing Mihaela NUNA
Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei

Discriminarea reprezintă orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, orientare sexuală, vârstă, boli precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege.

Adevărul este că discriminarea face parte din viața noastră de zi cu zi și oricine, la un moment dat, poate să fie o victimă a discriminării, după cum, în aceeași măsură, poate să discrimineze. Problema e că o facem fără să ne dam seama că o facem.

Hărțuirea: este o formă de discriminare manifestată printr-un comportament pe baza unui criteriu prevăzut de lege, care duce la crearea unui cadru ostil, degradant ori ofensiv. Victimizarea: este orice tratament advers, venit ca reacție la o plângere sau acțiune în instanță sau la instituțiile competente, cu privire la încălcarea principiului tratamentului egal și al nediscriminării.

Rasismul este în esență credința conștientă sau inconștientă în superioritatea unei rase față de alta/altele, și astfel în dreptul acelei rase de a domina. El presupune convingerea că de la natură anumite rase sunt superioare sau inferioare altora. Este credința conform căreia anumiți oameni sunt superiori deoarece ei aparțin unei anumite rase. Ei îi consideră inferiori pe cei cu caracteristici fizice diferite, cum ar fi culoarea pielii și a ochilor, textura părului, forma feței, etc. Nu se manifestă, însă, doar prin acte de discriminare, și anume printr-un tratament diferențiat aplicat pe criteriul rasei, rasismul se manifestă și prin acțiuni din sfera penală, precum violențe, uneori chiar cauzatoare de moarte. Rasismul nu este ceva cu care să te naști. Este o alegere pe care o persoană o face, mai mult sau mai puțin sub influența factorilor externi, precum familia, prietenii, mass-media, societatea în ansamblul ei.

Violența este o problemă actuală a societății noastre, având impact asupra actului educațional desfășurat într-un cadru instituționalizat. Violența școlară este doar una dintre manifestările violenței cotidiene și o problema globală. În cazul violenței între elevi, constatăm că această manifestare este specifică îndeosebi vârstei adolescente. Principalele cauze ale acestei forme de violență sunt reprezentate de mediul familial, unde pot avea loc astfel de incidente, societatea în ansamblu agresivă, strada și grupurile stradale, mass-media. Foarte important după cum am mai spus, în combaterea violenței este dialogul între elevi și profesori, elevi și părinți, profesori și părinți; numai o bună comunicare între părți pot depista anumite probleme din viața acestora.

Pentru ca lucrurile să se schimbe trebuie să fim informați despre discriminările din sistem, conștienți de consecințele lor și dornici să ne manageriem mai bine propriile prejudecăți față de „alții” și să prevenim sau combatem orice astfel de manifestări discriminatorii. În acest mod vom putea să fim, fiecare în parte, picătura din sistem care poate produce „valul” schimbării.

Sursa: <http://www.antidiscriminare.ro/ce-este-discriminarea>
<http://www.scritub.com/sociologie/Violenta-in-mediul-scolar91151521.php>
<http://www2.cj.ro/userfiles/file/AMP/ghid%20rasism.pdf>
<http://www.cyberhate-watch.ro/ce-este-rasismul>

Tinerii spun NU discriminării

**Adelin HAMZA, prof. coordonator ing Mihaela NUNA
Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei**

Discriminarea este un subiect în vogă în zilele de azi, atât la noi în țară, cât și peste granițe. Există mai multe tipuri de discriminare atât de rasă, naționalitate cât și de religie, tot mai des vedem la televizor câte discriminări se fac zilnic dar nu facem nimic pentru a le remedia. Noi tinerii învățăm des la orele de istorie cum bunicii și părinții noștri au luptat pentru libertate, pentru o țară fără discriminare. Discriminarea este și va fi în continuare, este un lucru ce nu poate fi oprit decât prin toleranță, toleranță aproapelei tău. Fiecare persoană o dată în viața lui s-a confruntat cu o situație de discriminare, fiind el/ea cel discriminat sau fiind el/ea cel care discrimină ea/el alte persoane, într-o societate democratică ca România discriminările sunt interzise de către OUG 137/2000 cu completările și modificările ulterioare, privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. Noi, ca societate, încă ne luptăm cu unele fapte de discriminare fie ele la locul de muncă sau la școală, de multe ori auzim pe la restaurante sau în alte părți „Nu servim țiganilor”, această insultă adusă la un om (fie el țigan sau nu) ține și de bunul simț al fiecărui om, mai sus vorbeam de toleranță în acest exemplu, toleranța face diferența, deoarece doar prin toleranță putem să ne învățăm să îl acceptăm pe cel de lângă noi. Ei bine fiecare putem să discriminăm, însă doar cei cu bun simț și puțină înțelegere nu o vor face, până la urmă aici contează și „cei 7 ani de acasă”, deoarece atunci când ești mic și auzi în jurul tău că cineva își bate joc/discriminează/injosește o persoană și tu la rândul tău o vei face, toleranța, educația și bunul simț pot face și aici diferența. Există și o discriminare pozitivă ea este de obicei definită ca un ansamblu de măsuri menite de a favoriza grupuri sociale discriminate în trecut. Pentru a stopa discriminarea în toate domeniile de activitate este nevoie de o campanie de informare, de conștientizare, privind drepturile omului, proiecte și programe la nivel local și național. Am citit de curând o știre „Ce nu au voie să facă femeile din Arabia Saudită” scrisă de LIBERTATEA, femeile din aceea țară nu aveau dreptul de a conduce o mașină, până de curând, regele saudit a dat un decret prin care a permis femeilor din Arabia Saudită să obțină un permis de conducere. În țările arabe de exemplu, unde modernismul nu a distrus gândirea arhetipală, femeile încă se confruntă cu discriminarea și cu diferite restricții ale drepturilor. Majoritatea problemelor acestora nu au originea în religie așa cum se crede și acest factor joacă un rol important, ci mai mult provin din tradiții. În final aș dori să adaug, nu putem opri discriminarea doar prin înțelegere și acceptare deoarece “Când oamenii sunt hotărâți, pot obține orice!”-Nelson Mandela.

Discriminarea- prejudecăți, etichete, suferință...

**Ioana ARDELEAN, prof. coordonator ing Paula GALOȘ
Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare**

Privesc uneori în jurul meu și văd tristețea ascunsă de pe fața unor oameni. Oameni etichetați, arătați cu degetul, săgetați de priviri nemiloase, oboșiți de a avea curajul să-și ridice fruntea, în speranța că vor fi acceptați de semenii lor. Sunt acei oameni discriminați, puși de multe ori la zidul societății.

În primul rând consider că discriminarea este o acțiune de respingere și excludere a unor persoane pentru că refuzăm uneori să privim dincolo de aparențe. Ea poate provoca, însă, răni adânci, ale căror cicatrici rămân pe suflet întreaga viață. Constat, deseori, cu dezamăgire, că o asemenea nedreptate încă mai există în lume, iar șirul victimelor sale continuă. Gândind profund asupra acestui fapt sensibil, realizez că, oricât de mult m-aș strădui, nu pot înlătura prezența sa și, adesea, ajung să mă simt neputincioasă în fața acestor circumstanțe.

În al doilea rând, analizând câteva dintre modalitățile de discriminare: vârstă, gen, religie, avere, naționalitate, etnie, culoare, consider că ar trebui să ne aplecăm mai profund asupra a ceea ce este evident. Felul în care percepem anumiți oameni cred că se naște din prejudecățile noastre și din concluziile pripite pe care suntem tentați să le luăm. Sunt mulți în lume care ar vrea să înlătore acest fenomen. Totuși, ca să înlături ceva, trebuie să cunoști cauza apariției acelui fenomen. Și dacă am fi nevoiți să răspundem la întrebarea „De unde apare discriminarea?”, ce am răspunde oare?... Această nu se naște din mintea umană? Noi, oamenii, nu avem oare instinctul de a eticheta și de a judeca după aparențe? Poate că discriminarea se trage dintr-o nebanuită inconștientă de-a noastră de a respinge uneori ceva ce este diferit.

În al treilea rând, să nu uităm cât de vizibilă este discriminarea de orice fel. Se întâmplă sub ochii noștri, iar noi privim nepăsători spre ea. Ne forțează câteodată gândirea într-o zonă umbră și dominată de tipare negative. Referindu-ne doar la aspectul fizic, vedem în jurul nostru oameni înalți, scunzi, slabi, grași, cu ochii și părul de nuanțe diferite. Divinitatea ne-a creat diferiți. De ce nu putem respecta mersul firesc al lucrurilor? În loc să-i acceptăm pe unii semeni de-ai noștri, îi excludem și le limităm posibilitățile. Este chiar revoltător modul în care se fac diferențe între copii, doar pentru că sunt de altă culoare, naționalitate, etnie, religie, mai săraci sau mai bogați, sau care au poate un handicap. Astfel, se reușește cu atât de multă ușurință distrugerea încrederii, a curajului și a imaginii copilului despre sine, iar deseori îi este limitat chiar și accesul la studiu. Mă întreb, adesea, de ce suflute nevinovate trebuie să fie mereu în suferință? Fiecare dintre noi avem drepturi egale, iar eu văd discriminarea ca fiind și o lipsă de respect și atașament față de aproapele nostru. Ceea ce consider dureros este faptul că majoritatea semenilor nu se obosesc să observe măcar tristețea care brăzdează chipul unor oameni. De ce aceștia nu pot privi cu seninătate frumusețea care îi înconjoară în fiecare zi?

Ca o concluzie, cred cu tărie că discriminarea poate avea un efect distrugător asupra lumii, în general. Ea poate răni profund, punând un lacăt pe cutia suferinței și a durerii unor suflete nevinovate, iar lumii parcă îi este pusă în față o piedică uriașă: marea piedică spre evoluție.

Bibliografie: (www.cido.org.md), (www.antidiscriminare.ro), (<https://ro.wikipedia.org>), (www.cyberhate-watch.ro)

O lume diferită, cu oameni mai buni...

**Mara Antonia RUBA, prof. coordonator ing Paula GALOȘ
Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare**

Fiecare om are dreptul la o viață cotidiană normală, zămislită din împliniri și bucurii, din reușite și vise atinse, din priviri aprobatoare și zâmbete încurajatoare.

În primul rând consider că dreptul la egalitatea de șanse este un dar primit de noi, oamenii, odată cu intrarea pe scena vieții. Acest dar ar trebui să ne ajute să ocolim mereu gustul amar al sentimentului de inferioritate față de alți semeni; să fim convingși că aparținem aceleiași lumi, în care parcurgem deseori un drum plin de prăpăștii adânci, pe care încercăm să le depășim datorită puterii de biruință pe care o deținem. Mulțimea de actori prezentă pe scena uriașă a lumii, sunt de fapt oamenii de diferite vârste, culori, religii sau naționalități, oameni care ar trebui să se respecte reciproc, să tolereze, să accepte și să nu-i facă pe cei din jur să se simtă niciodată altfel, pentru că acest lucru poate copleși un suflet firav atât în plan emoțional, dar și în planul gândirii, îl poate arunca în prăpastia adâncă și umbrită a vieții: rătăcirea idealului personal și imposibilitatea de a se mai regăsi pe sine. Diferențele, inegalitățile, nedreptățile, atitudinile respingătoare față de o persoană, reprezintă, de fapt, adevărata discriminare, o problemă a societății, în ansamblu.

În al doilea rând, remarc că o formă răspândită de discriminare este rasismul, iar persoanele astfel discriminate sunt tratate diferit, în special din pricina reputației de „oameni agresivi”, căpătată, mai ales, datorită culorii pielii. Agresivitatea care le este asociată s-a născut din dorința de autoapărare în fața atacurilor primite, iar ceea ce au acumulat în interiorul sufletului lor iese la iveală prin atitudini și reacții venite ca răspuns la modul în care au fost tratați de-a lungul vremii. Vina le aparține tuturor celor care nu înțeleg că dreptul la viață este acel dar primit de la Dumnezeu, indiferent de nuanțele cu care divinitatea a hotărât să creioneze lumea aceasta minunată. Pentru că lumea și viața sunt cu atât mai frumoase, cu cât sunt mai pline de culoare. Cei care discriminează persoanele în acest fel nu se gândesc cu profunzimea minții lor la ceea ce ar putea fi într-un suflet sensibil atunci când e străpuns de ghimpii țepoși ai societății. Pentru că noi, toți, suntem parte a unei societăți care ar trebui să ne fie leagăn și alinare sufletească. Altfel, orice atitudine irațională poate afecta dezvoltarea armonioasă a omului, poate descuraja, dar poate naște chiar și nesiguranță, anxietate și dezechilibru. Trebuie să învățăm să acceptăm diversitatea din jurul nostru, fără să conteze felul în care arată o persoană și să facem eforturi de a-i schimba comportamentul și de a-i oferi echilibrul de care are nevoie. Trebuie să trăim cu speranța că putem contribui la starea de bine și că o persoană diferită poate fi ajutată prin intermediul implicării noastre. Orice om merită să fie înțeles, acceptat și sprijinit, astfel încât să își echilibreze cumpăna sufletului și a vieții. Femeile și bărbații ar trebui să aibă drepturi egale. Persoanelor de etnii diferite trebuie acceptate cu obiceiurile și tradițiile încârcate de o frumusețe neobișnuită. Imigranților ar trebui să li se ofere șansa la o viață mai bună.

În concluzie, pentru a diminua fenomenul discriminării, ar trebui să facem eforturi să ne acceptăm semenii, pentru că fiecare om este valoros pe acest pământ prin simplul fapt că există, să acceptăm „diversitatea”, pentru că o întâlnim pe întreaga suprafață a multului rotund, unde cu toții respirăm același aer și urmărăm aceleași idealuri.

Bibliografie: (www.dexonline.ro), (www.wikipedia.org)

Tinerii spun NU discriminării!

Dayana Darina BĂBȚAN, prof. coordonator Corina CHINDRIȘ
Școala Gimnazială „Octavian Goga” Satu Mare

Discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de persoane din cauza apartenenței la un anumit grup social. Există mai multe forme de comportament discriminator, dar toate au în comun faptul că implică o anumită formă de excludere sau respingere. Discriminarea este de mai multe feluri, dar cele mai întâlnite sunt discriminarea directă, respectiv cea indirectă. Discriminarea directă apare atunci când tratamentul diferit este generat intenționat. Cea indirectă apare când acest tratament are la bază o decizie inechitabilă luată anterior.

Și fără să ne dăm seama, noi facem discriminari în viața de zi cu zi. Chiar când mergem pe stradă și ne facem o părere proastă despre o persoană necunoscută doar datorită culorii pielii. Discriminarea are loc la școală, serviciu, în mijloacele comune de transport sau în parcuri când ne ferim să stăm lângă anumiți oameni deoarece sunt de etnie diferită, de alta rasă sau aparțin altui cult.

Chiar și în rândul copiilor discriminarea este evidentă, aceștia ferindu-se de anumiți colegi doar pentru că au culoarea pielii mai închisă, sunt de alt cult sau au alte obiceiuri. În opinia mea, educația primită este foarte importantă, părinții având responsabilitatea de a le explica copiilor de ce nu e bine să faci discriminări cu alți oameni. În schimb, copiii cresc cu expresia "Dacă nu ești cuminte te dau la țigani!" ceea ce le indică automat că oamenii diferiți de ei nu sunt la fel de buni și că ar trebui să se ferească de aceștia.

Părerea mea este că discriminarea față de copii e cea mai gravă, nu poți trata într-un mod urât o ființă nevinovată doar pentru că s-a născut într-o familie cu mentalitatea diferită. Poate, de mai multe ori, copiii născuți în grupuri defavorizate se comportă mai frumos și au mai mult respect față de persoanele care fac parte din alte grupuri sociale. Cu siguranță toți am fost martori cel puțin o dată la un act de discriminare. Eu am fost marcată de comportamentul unei asistente dintr-un spital care a tot refuzat să ajute un om, deși pentru asta era plătită, doar pentru că avea pielea mai închisă și probabil nu și-ar fi permis să îi dea un bacșiș. Săracul om nu a fost băgat în seamă o perioadă destul de lungă de timp, chiar dacă avea dureri foarte mari. Sunt sigură că lucrul acesta se întâmplă destul de des în spitalele din România, chiar dacă este o discriminare foarte gravă, viața oamenilor fiind în joc.

Mi-ar plăcea foarte mult dacă am ajunge să ne înțelegem unul pe altul, la urma urmei toți suntem oameni și avem același drepturi. Nu mai vreau ca atunci când intră un țigan în magazine primul lucru ce îl zic vânzătoarele să fie „Ai bani să cumperi ceva, sau ce faci aici?”. Mă pun câteodată în locul lor și mă gândesc cât de prost se simt când văd cât de diferit sunt tratați și cum sunt priviți de toți cu milă sau chiar scârbă.

Știu că oamenii nu își schimbă părerea prea ușor, dar noi suntem viitorul, așa că de noi depine cum vor fi tratate în viitor grupurile sociale defavorizate și discriminate în prezent. Noi suntem schimbarea! Tinerii spun Nu discriminării!

Bibliografie: www.Wikipedia.org, www.împarte.ro

Eu, spun NU discriminării!

**Marco BOTA, prof. coordonator Dorina Paula Dărăban,
Școala Gimnazială „Octavian Goga” Satu Mare**

Din păcate discriminarea face parte din viața de zi cu zi și de multe ori se întâmplă să o folosești fără să vrei. Acum, depinde foarte mult de educația primită și de ceea ce-și dorește fiecare ca persoană. Pe părinți trebuie să-i respectăm și să îi acceptăm așa cum sunt. Nimeni nu este perfect, un copil nu are cum să stabilească familia în care se naște, nu poate să-și schimbe părinții sau mentalitatea lor, însă copilul poate să devină oricând un om cu bun simț, respectuos și altruist, atâta timp cât el își dorește aceste lucruri. De multe ori faptele noastre ne reflectă personalitatea și ar trebui să ne gândim de două ori înainte să rănim pe cineva ... oare de ce facem asta ? Poate educația, trăirile noastre, copilăria, dramele , anturajul din viața de zi cu zi ne împing să recurgem la discriminări. Doar că , în momentul în care rănim o persoană ne rănim pe noi de fapt și asta nu e bine. Trebuie să fim sinceri, dar respectuoși, să nu lăsăm lumea să ne influențeze și să judecăm lucrurile "cu cap". Etnia, religia, reprezintă doar câteva cauze prin care elevii în școli se discriminează între ei. Majoritatea copiilor judecă doar după aparențe, dacă un coleg este de etnie romă este aspru judecat și marginalizat și făcut să creadă că niciodată nu o să reușească în viață. Fiecare copil are dreptul să se exprime și să fie ascultat. Din păcate copiii de alte etnii nu sunt ascultați, neputând să-și exprime punctul de vedere. De multe ori copiii romi se dovedesc a fi mai răi, mai neatenteți, impertinenți și obraznici, dar nu putem generaliza. Sunt și mulți copii care nu sunt romi și nu se comportă cum se cuvine. În toate etniile sunt și oameni buni și oameni răi deopotrivă. Consider că nu contează de ce etnie sau religie ești, în viață trebuie să fii în primul rând om. Sunt în România dascăli, medici de etnie romă, oameni care au reșit în viață, indiferent de părerile celorlalți au mers mai departe și au ajuns oameni de care societatea poate fi mândră. Eu nu sunt de acord cu discriminarea celor mai săracuți, mai loviți de soartă. Unii sunt copii abandonati care merită un sprijin, o mână care ar trebui să fie un mare ajutor pentru orfani. Copiii sunt suflete nevinovate care nu merită teroare, jignire sau abandonare, ci iubire și mult sprijin din partea părinților și a celor din jur. Unii sunt mai instăriți, alții mai necăjiți, unii sunt mai inteligenți, alții mai puțin inteligenți. Cu toate acestea trebuie să fim uniți. Nu contează aspectul nostru fizic, ci contează sufletul bun pe care îl avem fiecare dintre noi. Nu trebuie să râdem de cei din jurul nostru deoarece nu toți au posibilități. Trebuie să îi încurajăm să meargă înainte și să le fim aproape la bine și la greu. Aș aminti un caz concret din viața mea. Este vorba de un copil din echipa mea , cu posibilități financiare mai reduse, cu mai mulți frați, cu mama de etnie romă, tatăl i-a părăsit. Mama lui încearcă să câștige pâinea de fiecare zi angajându –se când încoace, când încolo, făcând curățenie prin scările de bloc. Imi aduc aminte că eram mai mic, aveam în jur de 6-7 ani și am observat că părinții mei alături de părinții celorlalți colegi strângeau bani și le cumpărau produse alimentare odată cu venirea sărbătorilor. De asemenea când plecam în turnee domnul antrenor care este și unchiul meu, de fiecare dată a reușit să strângă suma de bani necesară deplasării și pentru acest copil, mai ales că era un copil talentat și cu bun simț. Eu nu-l șicanam niciodată din cauză că era sărac, am fost colegi buni, prieteni, însă situația nu era aceeași cu toți coechipierii. Unii mai avuți, deși nu cred că părinții așa i-au învățat, se mai legau de el și îl mai vedeam așa mai retras, supărat. Eu atunci îl luam deoparte și –i spuneam să nu-i bage în seamă că o fac nu din răutate ci din lipsă de ocupație. Am încercat să discut și cu ceilalți colegi să termine cu discriminarea și să se pună în situația aceluia coleg.

În concluzie discriminarea orice formă ar îmbrăca nu își are rostul, nu are efecte benefice pentru nimeni, ci dimpotrivă, iscă certuri și discuții neplăcute. Discriminarea este doar o formă prin care oamenii fără un scop în viață vor să iasă în evidență, din păcate într-un fel urât

Bibliografie: 1. www.wikipedia.org, 2. Eugen Gălățeanu, *Rasismul și discriminarea pozitivă-eseu*, 3. Compuneri ZEP- Zone de educație prioritară

Egalitatea – un drept în pericol

Krisztina Henrietta KONDICS, prof. coordonator Geanina PETROVICI-BREBAN
Școala Gimnazială „Octavian Goga, Satu Mare

Discriminarea se manifestă de mult timp, deși ar trebui să fim egali, cu șanse identice. Nu ar trebui să fie o problemă: rasa, religia, etnia, sexul, vârsta, orientarea sexuală și altele.

Noi, tinerii, suntem schimbarea! O mentalitate corectă și toleranța sunt soluția pentru a preveni inegalitatea între oameni. Discriminarea aduce un impact emoțional major, care afectează mare parte a populației. De exemplu, diferența dintre sexe este una dintre cele mai frecvente și grave forme de inegalitate. Din cele mai vechi timpuri, femeia este persoana care are rolul de a sta acasă, de a găti și de a crește copiii. Bărbatul scapă de aceste responsabilități, asumându-și, în schimb, susținerea financiară. De ce sunt condamnate femeile să îndeplinească aceste sarcini și nevoite să renunțe la viața socială și carieră? În multe cazuri, posturile sunt slab plătite din cauza sexului. Angajatorii nu investesc în formarea profesională a femeilor, dacă acestea își propun, în viitorul apropiat, să devină mame. Este o formă mascată de discriminare, care limitează, în continuare, accesul egal al femeii la posturi bine plătite, la funcții importante într-o companie.

Vrem nu vrem, discriminăm! Cu sau fără intenție! Este mai ușor să faci diferențe, decât să susții, tolerezi și înțelegi oamenii altfel decât tine. În viața de zi cu zi, spunem lucruri pe care, probabil, nu le recunoaștem drept fapte discriminatorii, deși sunt. Remarcile inocente care par a fi o simplă glumă la adresa cuiva pot afecta iremediabil imaginea de sine și cea socială a persoanei în cauză.

Pot spune că știu cum e să fii discriminată, din cauza naționalității, eu fiind de naționalitate maghiară. În general, colegii îmi adresează câte-o remarcă subtilă, descurajându-mă total. Am înghițit un timp, comportamentul lor nedrept față de mine, până când am izbucnit. Am reușit să mă adun și să dovedesc că pot mai mult. Nu îmi este frică să îmi asum naționalitatea.

De ce ar trebui să fim discriminați pentru aceste lucruri mărunte și absolut normale? Putem accepta cu ușurință: rasa, religia, sexul, vârsta, etnia, orientarea sexuală. Îmi doresc ca fiecare persoană care a resimțit vreun act de discriminare să își găsească puterea să treacă peste acest obstacol, sau să fie capabil să ceară ajutor instituțiilor abilitate sau oamenilor de bunăcredință.

Surse de informare: *<https://www.avocatnet.ro/Discriminarea-femeilor-la-locul-de-munca>,
<http://www.antidiscriminare.ro>, *<https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare>

Străin în propria lume

Larisa PARGEA, prof. coordonator Ivana-Iohana ROMANIUC
Liceul Teoretic German „Johann Ettinger” Satu Mare

Trăim într-o lume liberă, diversificată, o lume sigură și tolerantă... sau cel puțin astfel ne este înfățișată. Însă dacă săpăm adânc în spatele măștilor societății, rămânem devastați de ceea ce stă la baza relațiilor interumane. Egalitatea ce tindea odinioară să unească umanitatea, să formeze un grup unitar care să iasă învingător din orice confruntare, s-a metamorfozat într-o catastrofă socio-umană, iar noi, membrii societății, suntem victimele acestui război psihologic: discriminarea.

Dar ce este discriminarea cu adevărat? Aceasta nu reprezintă doar o simplă idee, o denumire a unei infracțiuni de actualitate, ci este în sine un concept adoptat de un strat al societății pentru a-și demonstra superioritatea. Însă ceea ce a reușit să facă discriminarea, nu a fost decât să distrugă armonia și principiul fundamental al societății. Astfel, oamenii devin victimele propriului război și oricine a intrat solitar în această luptă, nu mai are scăpare.

Această abordare a temei îmi aduce aminte de un exemplu elocvent, un puști de zece ani cu o poveste care merită să fie auzită. Obişnuiam să ne întâlnim în drum spre școală la marginea parcului în apropierea blocului în care locuiam și mereu mă întrebam de ce acest băiat ocolește în fiecare zi strada principală. De fiecare dată când mă zărea, își întorcea privirea spre mine și îmi zâmbea timid, dar într-o clipă înfățișarea sa se schimba radical. Acest comportament neobișnuit mi-a stârnit curiozitatea, așa că m-am decis să aflu povestea din spatele aparențelor.

Într-o zi însorită de toamnă m-am oprit pe banca din spatele parcului înainte de a ajunge acasă și l-am așteptat pe așa-zisul meu prieten să își facă apariția. Cu o scurtă întârziere față de zilele obișnuite acesta apare grăbit prin ploaia de frunze aurii. Așteptam veșnicul salut, însă băiatul a trecut pe lângă mine fără să își întoarcă privirea, continuându-și drumul. Dezamăgită, voiam să mă pornesc spre casă, însă am remarcat că micul individ s-a așezat pe următoarea bancă și a început să plângă în hohote. În acea clipă m-am îndreptat spre el, i-am luat mâinile de la față și i-am șters lacrimile. Spre surprinderea mea acesta avea toată fața învinețită. Doream să cer o explicație, însă nu știam cum să abordez situația. Din fericire, micuțul mi-a înțeles nedumerirea și cu o voce tremurândă a început să povestească: Cred că nimeni nu poate înțelege prin ce trec, ce mă macină... mă trezesc în fiecare dimineață cu frica de a mai exista. Știi cum e să privești în jurul tău, să vezi că toți o duc mai bine decât tine, iar tu nu ești decât bufonul lor? Totul a început în urmă cu 3 ani când părinții mei au murit într-un tragic accident de mașină, iar de atunci trăiesc împreună cu sora mea într-o casă părăsită care stă să se dărâme. Mereu sunt marginalizat și nu îmi doresc nimic mai mult decât să mă pot integra, dar știu că nu este posibil...

Mi-au dat lacrimile. Chiar și în prezent mă emoționez aducându-mi aminte de cuvintele atât de sincere și nevinovate ale bietului copil. Nimic nu este mai tragic decât să te simți străin în propria ta lume, iar aceasta este urmarea discriminării.

Tinerii spun nu discriminării! Fără discriminare și multă acceptare!

**Claudia BUD, prof. coordonator Delia SABOU
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare**

Discriminarea, un mod de a respinge omul fără un motiv exact, pornit din concepții diferite și dorința de a se integra. Discriminarea este cel mai răspândit fenomen și se produce din motive cum ar fi: vârsta, sex, orientare sexuală, politică, rasă, religie, etc...

În mod corect discriminarea se combate în toate țările, legal fiind interzisă însă motivele menționate mai sus duc la continuarea acestui fenomen, încălcând astfel legi și făcând oamenii să se simtă jigniți, nedoriți, ajungându-se chiar și la sute de cazuri unde s-au produs sinucideri.

Omul este o ființă unică, care se naște, crește și moare..., toți suntem la fel. Însă mintea, rangul, popularitatea, toate acestea ne fac să credem că suntem diferiți. Nu suntem mai presus decât alții, nu avem cu nimic mai mult decât alții, suntem orbiți de bani și de dorința de a ne integra.

Toți dorim până la urmă să fim acceptați în grupuri, dar dacă ne gândim bine, necesitatea de a ne schimba pentru a fi acceptați e un lucru rău, să ne punem întrebarea: “Cum adică, noi putem să îi acceptăm, fiind nevoiți să ne schimbăm pentru ei?” Nu pare a fi un lucru corect.

Zilnic vedem oameni triști și nu știm de ce, motivul lor e adesea faptul că sunt discriminați, eu cred că am putea să schimbăm acest lucru, căci se spune “schimbarea începe cu noi”, putem să vorbim deschis cu cei din jurul nostru, să nu mai fim atât de nonconformiști și să uităm diferențele, să ne iubim așa cum suntem și să transformăm defectele în calități. Să vedem partea plină a paharului și să uităm de cea goală căci totul depinde de schimbarea pe care o fac cei din generația nouă. Noi am învățat să discriminăm încă de mici, dar putem să înlocuim acest lucru, să omitem diferențele și să facem din această lume, o lume mai bună. Un mod de a combate discriminarea ar fi să mergem pe stradă și să spunem oamenilor cât de frumoși și speciali sunt ei ca ființă, să arătăm tuturor că nu există diferențe, să oferim fiecăruia câte o floare și o felicitare pentru a demonstra cât de bine e să fi iubit.

Noi ca tineri spunem NU discriminării, în schimb dorim unitate între oameni.

Bibliografie: https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare#Dispozi.C8.9Bia_de_a_discrimina

Rasismul din America

**Sergiu TIMIȘ, prof. coordonator Ioana Florentina CHIȘ
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare**

Rasismul reprezintă un grup de atitudini, practici și acțiuni care își au sursa în convingerea că diferențele sociale și culturale se explică prin diferențe biologice și ereditare dintre rasele umane. De fapt, noi ne considerăm diferiți unii de alții, fiindcă suntem de o etnie diferită sau fiindcă culoarea pielii ne diferă.

Din păcate, rasismul în America a luat naștere acum multe secole, negrii neavând drepturi și fiind considerați sclavi, de fapt sclavia și comerțul cu sclavi a fost cel mai dureros și rușinos capitol în istoria Americii. Oamenii care susțineau că sunt persoane creștine și morale, considerau sclavia un lucru normal și negrii o rasă inferioară, iar unele legi precum "Black Codes" și "Slave Codes" propuneau pedepsirea populației de culoare. Abolirea sclaviei a fost principala cauză a divizării Americii de Nord și de Sud, care a divizat partide, instituții, familii și chiar biserici (baptiștii, de exemplu). La fel ca și acum, în trecut mass-media a avut un rol important în a forma și influența opinia publică. Abolitioniștii, în frunte cu președintele republican, Abraham Lincoln – erau zugrăviți și caricaturizați în publicațiile Sudului ca niște anticriști ce voiau să dea drumul la milioane de sclavi ca să ucidă, să violeze, să ardă și să distrugă proprietățile albilor din statele sudice.

În Nord, ziarele vremii îi caracterizau pe cei din Sud ca pe niște persoane care biciuiau și torturau sclavii, despărțind fără milă părinții de copii. Exagerări și ficțiuni de acest fel – cel mai semnificativ exemplu fiind romanul Coliba Unchiului Tom – au avut darul de a atâta și grăbi declanșarea războiului. Din păcate, și în prezent în unele orașe conduse de democrați, precum Detroit, Chicago, Baltimore și multe altele urmările sunt evidente: familiile populației de culoare sunt dezmembrate, copiii se nasc fără tată în familie, apartamentele în care locuiesc, subvenționate de stat, sunt neingrijite etc. E interesant faptul că mass - media progresistă nu consideră că problemele din comunitățile de culoare au ceva de-a face cu democrații, ci de vină este rasismul: polițai albi care arestează doar tineri de culoare, business-uri care nu vor să-i angajeze etc. Că încă mai există rasism în America, nu încapă vreo îndoială, chiar și fostul președinte Barack Obama a spus Rasismul - nu suntem vindecați de el, dar sigur e ca persoanele "negre" nu le sunt inferioare celor albe, unele exemple ar putea fi 2Pac (artist american renumit pentru stilul lui de rap), Mikey Tyson (fost pugilist profesionist american, fost campion mondial necontestat, deținător a recordul pentru cel mai tânăr boxer) sau Will Smith (actor, nominalizat la premiile Oscar și Globul de aur, câștigător al multor premii Grammy).

Rasismul din SUA revine în atenție. ALBII sunt discriminați! Potrivit documentului citat, sunt căutați Ministerul Justiției din SUA intenționează să ancheteze și posibil să acționeze în avocați în Divizia pentru drepturi civile din cadrul Ministerului Justiției care să fie interesați să lucreze la un nou proiect privind "investigații și posibile litigii legate de discriminarea pe bază de rasă la concursurile de admitere în universități și colegii", notează publicația citată. Curtea Supremă din SUA a decis că universitățile pot folosi politici afirmative în cadrul procesului de admitere, care sunt destinate să ofere solicitanților minoritari un avantaj la intrarea la colegiu. Instanța a respins cotele rasiale, dar a afirmat că rasa poate fi folosită ca factor între alții în evaluarea unui candidat. Criticii acțiunii afirmative susțin că în unele cazuri se merge prea departe în ceea ce privește discriminarea împotriva candidaților albi și asiatici. Barack Obama, despre rasismul din America: "Nu suntem vindecați de el". Președintele american Barack Obama a folosit termenul peiorativ "nigger" într-o discuție despre rasismul din America. Obama a vorbit în cadrul unui interviu cu actorul Marc Maron despre relațiile dintre rase și controlul armelor de foc. "Le spun mereu, mai ales tinerilor, nu spune că în America nu s-a schimbat nimic în privința rasei, dacă nu ai trăit ca afro-american în anii '50, '60 sau '70.

Este indiscutabil faptul că relațiile dintre rase s-au îmbunătățit în mod semnificativ în timpul vieții mele și a tale", a declarat președintele american. Ce s-a întâmplat sâmbătă în Virginia este fructul amar și inevitabil al obiceiului nostru de necinste intelectuală, în ce privește rasa", notează autorul, care trimite și un mesaj către "concetățenii mei albi" "Vă invit să analizați această scena de la revolta de sâmbătă din Charlottesville, Virginia", scrie Pitts, american de culoare. Acesta acuză că prea mulți oameni "au urmarit cu tăcere complice și teroare tacută, pe măsura ce drepturile electorale au fost îngrădite, polițiștii ucigași au rămas liberi, iar Fox 'News' a transformat indignarea voastră în rating și politicienii au transformat ranchiunea în putere. "Rezultatul acestora a erupt sâmbătă și toată lumea a putut vedea", mai scrie autorul. De asemenea, Politico titrează că "ceea ce s-a întâmplat în Charlottesville este prea american", într-un articol scris de Joshua Zeitz, care este și comentator politic pentru CNBC și CNN, televiziuni care sunt critice la adresa președintelui american Donald Trump. "A afirma că violența rasistă nu este ceea ce noi suntem înseamnă să ștergem propriul nostru trecut colectiv recent", mai notează autorul. Acesta adaugă că "violența cu scopul de a păstra supremația protestanților este țesută ferm în fabrica istoriei noastre naționale, iar în acest sens violențele din Charlottesville reprezintă în întregime un fenomen american. "Huffington Post" titrează că "ce s-a întâmplat în Charlottesville era inevitabil", adăugând că următorul marș naționalist al albilor ar putea fi și mai rău.

"Cu un președinte al Statelor Unite care nu condamnă nazismul și după mai mult de un an în care și-a arătat susținerea pentru naționalismul albilor, experții sunt profund îngrijorați că ne așteapă violența poliției și mai gravă decât cea din Charlottesville", mai scrie sursa citată. După violențele recente provocate de extrema dreaptă americană la Charlottesville, prima reacție a lui Trump a fost să nu spună nimic. Apoi, el a vorbit de "violențe provocate de toate părțile implicate", fără să se refere explicit la rasiști și neonaziști. După critici dure la adresa reacției sale, Trump a făcut în cele din urmă o afirmație clară: "Rasismul este un lucru rău iar cei care comit violențe în numele rasismului sunt criminali și infractori". Câteva zile mai târziu, la o conferință de presă, a dat iar înapoi: "A existat pe de o parte un grup care a comis fapte rele, pe de altă parte a mai fost un grup tot așa de dispus la violențe."

În toată această poveste, un loc aparte îl ocupă consilierul lui Trump, Steve Bannon. Strategul-șef al Casei Albe a fost directorul publicației populiste de dreapta "Breitbart", un mijloc de exprimare al mișcării rasiste "Alt-Right". Lui Trump i se mai reproșează că nu se distanțează clar de grupările de extrema dreaptă, precum supremația albilor, Ku Klux Klan sau "Alt-Right". Prin poziția sa echivocă, Trump ar da apă la moară acestor mișcări care promovează ura. Nici vorbă de marea Americă! Incidentele de la Charlottesville arată că tot ce a realizat Trump în SUA a fost să semene ură. Dreapta extremă din America murdărește moștenirea democratică a țării, acuză Jefferson Chase.

Bibliografie

1. Surse:<http://www.b1.ro/stiri/externe/barack-obama-despre-rasismul-din-america-nu-suntem-vindecati-de-el-115566.html>
2. <http://www.ziare.com/international/america/america-2017-cum-s-a-ajuns-la-violentele-rasiste-din-charlottesville-1477441>
3. <http://www.dw.com/ro/trump-%C8%99i-rasismul/a-40125928>

Drumul spre tine însuși...

Patricia POP, prof. coordonator Cristina GHERMAN
Colegiul Național „Doamna Stanca” Satu Mare

Chiar și un eseu poate începe cu „a fost odată”, nu? Începutul acesta îi dă autorului-eseist libertatea, iar lectorului...încredere în drumul spre finalul de poveste.

M. avea 15 ani. Nu, nu era o prințesă! (Hei, nu toate basmele-eseu sunt cu prințese! Doar suntem în mileniul III!) M. era o fată ca oricare alta, poate ceva mai studioasă și mai responsabilă, binecrescută și tolerantă; deci nu chiar „ca oricare”. Începuse clasa a IX-a și interacționase din primele zile cu mulți necunoscuți. Noul colectiv din care făcea parte era unul mai „special”, colegii ei fiind foarte populari în oraș. M. a priceput rapid că pentru a se înțelege cu ei ar trebui să se schimbe. Așa a și făcut.

S-a străduit să facă vizibilă schimbarea pentru a ieși în evidență și a început să se înțeleagă cu noii colegi. (Aici ar trebui să apară zmeul, dar în lumea liceenilor nu am întâlnit încă zmei...Trist, nu?). În scurtă vreme M. a devenit o altă persoană. A ajuns să râdă de elevii care nu erau atât de înstăriți sau care nu arătau așa și chiar să-și bată joc de ei. Ceea ce nu-și dădea seama M. era că discriminarea pe care ea o făcea îi deranja, deoarece, pe lângă toate problemele mistuitoare pentru sufletul lor de adolescenți, mai erau și tratați diferit.

Când trecea pe coridor și vedea pe cineva care era „special”, M. împreună cu prietenii ei fie îi murdăreau hainele, fie îl jigneau sau chiar îi aruncau lucrurile, umilindu-l în public. Când trebuiau să-și facă diferite cadouri, spre exemplu de Crăciun, dacă M. avea de cumpărat ceva unui coleg mai sărac, aceasta îi cumpăra ceva banal, iar dacă se nimerea să-i cumpere cuiva foarte drag ei, aceasta căuta cadoul perfect, oricât de scump ar fi. Ce repede se învață lecția umilirii!

Spre finalul clasei a IX-a, într-o zi de mai, M. îi auzise discutând pe doi colegi despre problemele și responsabilitățile lor, despre amărăciunea vieții de licean într-o școală de „populari”. Abia atunci fata a realizat cât este vinovată. În acel moment au copleșit-o vinovăția, teama și mai ales durerea. A revenit cu picioarele pe pământ și s-a gândit la fata aceea de 15 ani, mult mai bună, mai gingașă. Unde dispăruse oare? Trebuia să găsească o soluție ca să o readucă la viață...

În următoarea săptămână M. a început să discute cu diferiți colegi, fie mai săraci, fie mai plinuți și le-a oferit atenția de care aveau atât de mare nevoie. Încetul cu încetul a devenit prietenă cu oamenii pe care odinioară îi disprețuia și și-a dat seama că și ei sunt ca și ea: gândesc la fel, iubesc la fel, se roagă la fel. Noii ei prieteni au iertat-o. M. s-a transformat într-o persoană mult mai bună și a învățat să iubească. Aparențele pot fi înșelătoare, iar drumul spre noi înșine nu este întotdeauna vegheat de-o zână. Dar întotdeauna poți (re)deveni prințesa inimii cuiva.

PS: Orice asemănare cu realitatea este întâmplătoare.

Promotorii ai noului curent

Alina ZIMBRU, prof. coordonator Raluca Anamaria JURG
Colegiul Tehnic de Transporturi și Telecomunicații „I. I.C. Brătianu” Satu Mare

Dacă am face un brainstorming pentru "discriminare" am putea descoperi mai multe cuvinte asociate precum: nedreptate, diferențiere, marginalizare, stigmatizare, rasism, izolare, despărțire, dezaprobare, neechitabil, segregacionism...dar, ce au în comun ele? Toate aceste cuvinte au o conotație negativă. Le percepem ca fiind negative doar citindu-le, imaginativă cum ar fi să le și „trăim”?! Cum ar fi să mă simt marginalizată, în grupul meu de prietene?! Cum ar fi să simt, chiar să vad că un profesor face diferențe între lucrarea mea și a altui coleg, chiar daca are același conținut?! Cum ar fi să fiu despărțită de cei dragi cum ar fi ca mereu părerile și opiniile mele să fie dezaprobat...?! Cum ar fi să nu pot participa la un concurs doar pentru că nu am înălțimea potrivită, sau pentru că am mai multe kilograme?!

Trăim într-o societate în care, evoluția nu ar fi posibilă, dacă nu ar exista oameni ALTFEL decât majoritatea, dacă nu ar exista persoane care să vină cu idei noi, cu proiecte îndrăznețe...care de cele mai multe ori sunt combătute de către "tradiționaliști". A fi și a gândi altfel decât cei din jurul tău, nu trebuie să fie neaparat ceva rău, dimpotrivă poate fi ceva ingenios, nou și creativ. Foarte puțini sunt cei care dacă le sunt combătute ideile, sau ei sunt "eliminați!, luptă să își susțină punctul de vedere, să vină cu argumente pentru a demonstra că au dreptate.

Au fost perioade când "boala secolului" a fost considerată stresul sau depresia, lipsa de comunicare, sau alte asemenea aspecte negative- fără a face aici referire la adevăratele maladii. Eu consider, că acum, această boală a secolului tinde să fie discriminarea. Cu cât încercăm mai mult să o combatem, cu atât parcă îi crește intensitatea. Vrem să integrăm în școlile de masă elevii cu deficiențe...dar nu știm cum să ne comportăm cu ei, așa că sunt discriminați, se simt marginalizați și chiar izolați, din păcate. Vrem să reabilităm deținuții, dar când ies din închisoare, nu îi angajează nimeni. Spunem că nu suntem rasiști, dar ne deranjează când cineva ni se adresează într-o altă limbă decât cea pe care o vorbim noi și reacționăm agresiv (fizic, verbal).

Pentru a combate discriminarea trebuie să ne mobilizăm noi, fiecare, individual! Trebuie să ne formăm caracterul, să știm care sunt valorile morale după care ne conducem și atitudinea față de ceea ce ne înconjoară. Ar fi bine să avem atitudini pozitive: să fim mai sociabili, sinceri, cinștiți și corecți, să fim altruști. Dar, noi zilnic întâlnim intoleranța, cel mai adesea din păcate iar atitudinile pe care le-am enumerat anterior sunt mai rar întâlnite. Pentru a fi în armonie atât cu noi înșine, cu alții și cu ceea ce facem ar fi bine să spargem și să trecem de barierele discriminării, iar noi tinerii putem fi promotorii acestui nou curent, să spunem NU discriminării!

Spune STOP discriminării!

Axel DONUȚIU, prof. coordonator Maria SAITOS
Școala Gimnazială „Gheorghe Bulgăr” Sanislău

Comunitatea rromilor are o pondere destul de însemnată în peisajul demografic actual al României. Transformările din viața economică, șomajul, diferențierea veniturilor salariale, dar și scăderea nivelului de trai au dus la apariția și dezvoltarea fenomenului de marginalizare și au creat o categorie de marginalizați economic și social. Rromii care sunt membrii elitei intelectuale și a celei economice sunt mai bine integrați. Rol decisiv în procesul de integrare a etniei rromilor în societatea „interculturală a mileniului III” îl are: asistența socială, sistemul educațional, mass-media și factorii de decizie de la nivel guvernamental. Guvernul nu promovează o discriminare pe considerente etnice, dar există una înconștientă la nivelul omului obișnuit. Succesul integrării rromilor depinde și de participarea activă a societății civile și a comunității de rromi. Șanse egale a rromilor și accesul nediscriminatoriu la o slujbă și la un trai decent, accesul la serviciile sociale furnizate de stat și facilitarea organizării politice și neguvernamentale a comunității de rromi ar reprezenta drumul sigur către integrarea rromilor în societatea românească.

Educația copiilor rromi constituie una dintre provocările cu care se confruntă mediile social-economice și civice din România. Copiii rromi constituie o categorie defavorizată și au nevoie de mult sprijin pentru a depăși situația în care se află. Prejudecățile care persistă în mentalitatea populației, inerția unor părinți rromi față de perspectivele pe care educația le oferă copilului contribuie la marginalizarea copiilor rromi, la limitarea accesului la șanse egale. În procesul de integrare a copiilor rromi în școala noastră, promovăm educația interculturală, capacitatea de conviețuire constructivă în contextul cultural și social variat, îndepărtând și prevenind prejudecăți din trecut și chiar prezente.

Persistă ideea: cu cât procentul de rromi dintr-o școală este mai ridicat, cu atât este mai probabil ca încrederea în școala respectivă să fie mai scăzută, aprecierea școlilor făcându-se în funcție de numărul de premii la olimpiadele școlare și nu în raport de progresele făcute de elevi, de implicarea și dăruirea cadrelor didactice.

Cadrele didactice din școlile cu mulți elevi rromi trebuie să se implice în informarea autorităților locale privind situația acestora, a părinților și a reprezentanților presei cu privire la drepturile copiilor rromi, educație preșcolară, educație pentru toleranță, non-discriminare, integrare și apropiere între copiii de etnii diferite. Școlile trebuie să încurajeze acțiunile ce vor permite adaptarea acestora în viața școlii, ca factor decisiv în creșterea gradului de succes al copiilor. Crearea de condiții mai bune de învățatură pentru copiii rromi, va stimula încrederea de sine a acestora și vor contribui la reducerea abandonului școlar, o problemă extrem de frecventă la rromi.

Copiii rromi trebuie să aibă sentimentul că sunt egali cu ceilalți deoarece au cunoștințe și abilități similare. Într-o viziune de perspectivă, ameliorarea condițiilor educaționale implică șansa unui loc de muncă mai bun și facilități pentru integrarea socială. În condițiile unei societăți deschise, toleranța la diversitate culturală va avea un impact pozitiv asupra dezvoltării personale a copiilor rromi.

Discriminarea ucide

**Gabriel Ovidiu GRIGORAȘ, prof. coordonator Maria SĂLĂGEAN
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș”, Satu Mare**

Dumnezeu i-a creat pe oameni și i-a făcut pe toți la fel după asemănarea Lui. Nici un om nu are dreptul să-l urască și să-l subjuge pe alt om după o ideologie social-politică neștiințifică și reacționară.

Fiecare om este unic în felul lui și trebuie respectat, toți oamenii au fost inzestrați cu talente și abilitați prin care pot fi de folos pentru alții. Calitățile pe care sistemul de valori al societății sau al mediului în care îți desfășori activitățile sunt valorificate mult mai mult decât alte calități care ar trebui să caracterizeze omul mai bine: bunătatea, empatia față de alți oameni, corectitudinea în orice fel de situație și alte multe calități pe care fiecare om ar trebui să le dețină în parte.

Discriminarea rasială reprezintă excluderea pe bază de culoare, rasă și etnie de la drepturile sociale, politice, economice și culturale. Fiecare om are un suflet care poate să iubească, să sperde, să lucreze la un viitor mai bun. O mare parte din societatea actuală discriminează persoana de culoare cu care trebuie să comunice sau să interacționeze în mediul social din care fac parte. Fiind și eu elev la rândul meu am văzut astfel de discriminări în mediul de învățământ. Eu sunt de părere că fiecare om, orice culoare sau etnie ar fi trebuie să fie integrat în societate ca o parte din ea, și tratat ca atare de cei din jurul său, cum spune și zicala „Ce ție nu îți place, altuia nu-i face”.

O altă problemă deloc neglijabilă și care se resimte în cadrul școlar este discriminarea elevilor cu posibilități materiale mai reduse. Ei fiind neglijăți sau chiar agresați verbal sau fizic de către persoanele din același mediu, neputând să se integreze sau să își facă prieteni.

Acest mod de tratare al lor le îngreunează starea, exemple de acestea se regăsesc în aproape toate instituțiile de învățământ. Acest mod de a gândi față de o persoană cu o stare financiară mai redusă este una foarte eronată, nici un om din această lume nu își poate alege condițiile financiare în care se va naște și va crește ulterior.

O altă discriminare care nu ar trebui să existe între oameni este fața de persoanele cu handicap, ele sunt marginalizate și ridiculizate din cauza bolilor suferite într-un accident sau chiar de la naștere. Acești oameni trebuie ajutați și sprijiniți să se integreze într-o societate în care lumea nu îi va arăta cu degetul și îi va trata ca pe niște semeni al lor capabil și ei la rândul lor de a schimba ceva în societate.

Ura ne face pe toți mai urâți, mai reci, mai duri și mai inumani, în opoziție, acceptarea, înțelegerea, pacea dintre oameni duce la fericirea fiecăruia, la o viață mai bună și la siguranța tuturor.

Judecați cu prudență !

**Dora CUCEU, prof. coordonator Cristina Sorina SAVU,
Școala Gimnazială Bârsău de Sus, jud. Satu Mare**

Viața școlară românească demonstrează că fiecare comunitate are nevoie de susținere, atât la nivelul normalității, cât și în situațiile de criză. Acțiunea guvernului privind acordarea, la începutul anului școlar, a unui pachet conținând rechizite gratuite pentru elevii ai căror părinți au un venit mic, se dorește a fi o acțiune eficientă, compensatorie și caritabilă, însă, analizată din interiorul sistemului de învățământ, pare a fi o acțiune discriminatorie, motiv pentru care s-ar impune o regândire a acesteia. Contextul problematic în care se înscrie propunerea noastră are în vedere o serie de aspecte constatabile la nivelul clasei a VII-a de la școala în care ne desfășurăm activitatea.

În primul rând, este cunoscut faptul că elevii sunt atașați de școala la care învață în măsura în care se simt „importanți”. Ei construiesc și mențin legături sociale și emoționale cu colegii, dar și cu adulții din școală (profesori, consilieri, director etc.). Acest atașament este reciproc mai ales în situația în care elevii percep școala ca fiind un loc unde sunt tratați egal. În momentul în care un elev primește pachetul cu rechizite, colegul său „privește lung și tace sugestiv”. Cu toate că acesta din urmă înțelege motivul pentru care a primit rechizite colegul său, sentimentul pe care-l trăiește este unul de dezamăgire.

Din discuțiile cu elevii clasei care nu au beneficiat de pachetul cu rechizite gratuite, reiese că este extrem de important ca elevul să simtă că școala îi oferă ceea ce este important pentru el, dar și ceea ce el dorește, că interesul, implicarea și investiția lui de efort nu sunt zadarnice. În acest context se impune următoarea întrebare: Oare „facilitarea accesului la educație face parte din obiectivele prioritare în domeniul educației, fiind în strânsă corelație cu principiul egalității de șansă și cu cel al nondiscriminării, ? Haideți să cugetăm asupra acestui aspect și să regândim această acțiune pentru noi și pentru copiii noștri. Pe de altă parte, trebuie menționat faptul că unul dintre sensurile termenului „discriminare”, este cel de „politică prin care un stat sau o categorie de cetățeni ai unui stat sunt lipsiți de anumite drepturi pe baza unor considerente neîntemeiate, . Așadar, dacă analizăm doar starea materială a lucrurilor, acordarea rechizitelor își demonstrează necesitatea, însă din punct de vedere afectiv este o formă indirectă de discriminare, după cum am arătat mai sus. Dacă principiul nondiscriminării este legat de egalitatea de șanse, ar trebui luate toate măsurile necesare în vederea combaterii oricărei forme de discriminare, în vederea accesului și a deplinei exercitări a drepturilor sociale.

În concluzie, noi, elevii ai Școlii Gimnaziale Bârsău de Sus, considerăm și propunem să fie regândită întreaga acțiune de acordare a rechizitelor, astfel încât să simțim că suntem egali și că sistemul educațional românesc ne oferă aceleași șanse.

Bibliografie

Pătrăuță, Teodor, *Politici educaționale europene*, Editura Promun, Arad, 2009, p.75
DEX, Ediția a II-a, univers enciclopedic, București, 1998 p. 307

Accept, sunt fericit!

**Alexandra Viorica POP, prof. coordonator Bogdana VASILE
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare**

Ce este discriminarea?...Ei bine, discriminarea este o acțiune care presupune un tratament diferit, nedrept față de persoane, din cauza aparenței lor la un anumit grup social.

Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate au în comun faptul că implică o anumită formă de excludere sau respingere.

În viața cotidiană, întâlnim atât oameni cât și situații, o problemă generală a oamenilor, dar mai ales al tinerilor, fiind felul lor de a se raporta la distincțiile de cultură, religie dar și culoare.

Prin acest eseu vreau să evidențiez atitudinea pe care ar trebui ca fiecare tânăr să o dețină cu privire la discriminare. Tinerii asociază cuvântul „discriminare” cu „nu-mi place”, „nu e locul ei/lui aici” sau „e diferit”. Din perspectiva mea ca tânără, consider că diferențele de toate formele ar trebui să fie acceptate într-un grup. Închipuiți-vă cum ar arăta viața noastră, a tuturor, dacă toți oamenii ar fi la fel, dacă între noi nu ar exista nicio diferență, dacă toate ideile, caracterele, personalitățile ar fi comune.... Am trăi o viață plictisitoare și monotonă.

Când vine vorba de un tânăr de culoare sunt foarte receptivă și deschisă a-i cunoaște felul de a se raporta la viață, cultură, dar și tradiție. Întotdeauna avem de învățat lucruri noi și surprinzătoare unii de la alții.

Nu credeți că suntem prea închiși când vine vorba de un alt tip de grup social? Aleg să cred și susțin că nu contează limba vorbită, culoarea, aspectul fizic, sau nici măcar vocea, știți de ce? Toți simțim fericirea, durerea, toți plângem, râdem, cu toții suntem supuși greutăților, toți avem dreptul de a face alegeri bune sau rele.

Sunt mândră că sunt de culoare albă, sunt mândră că sunt româncă și sunt mulțumită deoarece nu am nici o dizabilitate, așa fi la fel de mândră dacă așa fi avut culoare opusă, dacă așa fi de altă naționalitate, și viața ar merge înainte chiar și cu o dizabilitate.

Într-o lume în care toți suntem la fel, în care ne lăsăm conduși de societate, mă bucur să văd că există și personalități puternice cu un caracter puternic.

Așa cum dorești să se comporte oamenii cu tine, așa comportă-te și tu ei.

Interculturalitatea în cadrul societății contemporane

**Paula POP, prof. coordonator Ciprian PUSTA
Școala Gimnazială „Lucian Blaga” Satu Mare**

Încă din cele mai vechi timpuri ale omenirii, ființa umană și-a exteriorizat în mod paradoxal dorința de manifestare a relațiilor sociale raportate la comunitatea care prezintă elemente esențiale culturale specifice unei anumite zone geografice. Acest fenomen a avut drept consecință apariția societății și în mod instant, a diferențierilor interculturale care contrastează pluralismul caracteristic.

Deși această valoare presupune respect și acceptare reciprocă între cetățeni, există totuși diferite aspecte care determină discriminarea și diferențierea cetățenilor din motive culturale, economice, politice sau chiar religioase, încălcând în mod incontestabil principiile fundamentale ale unei societăți civile.

Așa cum este prevăzut în Declarația Universală a Drepturilor Omului, discriminarea este un act social care constă în exprimarea unui tratament defavorabil față de o persoană din cauza împotrivirii anumitor grupuri sociale cu privire la membrii unei alte respective clase sau categorii. Discriminarea implică, totodată, forme de excludere și respingere, de limitare a posibilităților de exprimare și acțiune în societate. Acest fapt se datorează, de regulă, contrastului dintre diferite culturi, etnii sau alte alegeri de natură personală.

Consider că tratamentul diferențiat față de anumite persoane își are originile încadrate, în primul rând, în standardele impuse de societate care se esențializează în nuanțele comportamentale ale cetățenilor, încă din copilărie. Un factor care influențează acest fenomen în mod ireversibil sunt eventualele stereotipuri și prejudecăți specifice fiecărui grup cultural în parte. Acestea induc în mod automat o inegalitate interculturală care atrag, de la sine, tratamentul defavorabil cauzat de percepțiile induse de societate. Deși un cetățean aparține de un anumit grup social, acest fapt nu confirmă ideea că persoana în cauză are toate caracteristicile de natură negativă ale acestuia, așa cum intuiția umană percepe la început, fără a analiza situația în sine.

Un alt aspect causal care favorizează actele de discriminare reprezintă propriile stări interioare ale ființei umane în raport cu lumea înconjurătoare. Astfel, spiritualitatea are un impact semnificativ asupra modului de percepție al omului, căci în cazul în care dezechilibrul sufletesc marchează existența, o persoană își poate recondiționa propriile trăiri lăuntrice prin apelul la dezavantajarea celor din jur. Astfel, această persoană își motivează în mod abstract și efemer problemele existențiale prin conturarea unui cadru intimidant și inconfortabil pentru cei din jur, resimțind un puternic sentiment de superioritate în relațiile cu cei din jur.

În opinia mea, întrucât fenomenul de discriminare este des resimțit atât la nivel național, cât și mondial, acesta reprezintă un principal impas cu care societatea contemporană se confruntă. Deși umanitatea beneficiază de o paletă largă de opinii și opțiuni culturale, politice, economice și religioase, crearea condițiilor pentru menținerea, afirmarea și susținerea acestora este, din nefericire, de multe ori, absentă în societate.

Așadar, în unicul interes al democrației și al conturării unui ambient plăcut pentru întreaga comunitate, indiferent de rasă, cultură, religie sau alte orientări personale, societatea ar trebui să aibă drept principiu fundamental capacitățile unei persoane indiferent de alte aspecte exterioare. Astfel, discriminarea nu ar mai reprezenta un principal mijloc ce pune în pericol atât umanitatea, cât și respectul individual de sine, creionând o evoluție a societății atât la nivel spiritual, cât și social, într-un cadru emoțional bine definit.

Bibliografie:

1. <https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare>
2. https://ro.wikipedia.org/wiki/pluralism_politic

Politica, discriminarea viitorului

Alexandra TAT, prof. coordonator Ramona BUZE
Colegiul Național „Doamna Stanca”, Satu Mare

Politica creează contextul pentru manifestarea discriminării, asadar a nedreptății; politica are însă și măsuri pentru a restabili dreptatea, pentru a stopa discriminarea! O politică (norma/ lege/ regulament) ce promovează respectarea libertăților cetățenești sprijină dezvoltarea indivizilor, dezvoltare ce se va manifesta în productivitatea muncii fiecăruia și a tuturor; iar progresul economic este premiza (r)evoluției sociale. Discriminarea se poate manifesta în diferite medii și contexte, printr-un tratament diferit față de alte persoane din cauza apartenenței lor la un anumit grup social. Orice persoană se poate confrunta, pe parcursul vieții, cu situații de discriminare. Consider că discriminarea politică este cea mai evidentă în societatea de astăzi, deoarece noi ne alegem personalitățile care să ne reprezinte și responsabili să pregătească noua generație pentru viitor.

În primul rând, datorită dreptului la vot, indivizii societății aleg persoane pentru a ne reprezenta, în funcție de promisiunile făcute în timpul alegerilor. Aceștia se arată interesați de problemele societății, precum construirea podurilor, amfiteatrelor sau îmbunătățirea economiei, însă la sfârșitul alegerilor, cel care a fost ales este înlăturat, deoarece încearcă să facă ceea ce este corect. Observăm o gravă scădere a populației la nivel național, din cauza condițiilor nefavorabile, precum salariile mici, birocrăția și migrația. Oamenii aleg să plece în străinătate pentru a asigura un viitor familiei, iar astfel viitoarea generație a țării este lăsată în urmă și pierdută în timp. Propun amenajarea școlilor, facultăților, spitalelor și a locurilor de muncă cu aparatura și instrumentele necesare, ca tinerii să aibă un loc în care să își practice meseria mult dorită, într-un mediu potrivit. Astfel generația tânără va alege să rămână în țara de origine. În al doilea rând, cei din politică au responsabilitatea de a elabora legi care să facă societatea un loc mai bun, mai sigur, mai curat, însă din cauza lipsei de organizare și înțelegere apar divergențe.

Mi-a fost atrasă atenția asupra pauzelor publicitare de pe programele televizate, în care se face referire la siguranța oamenilor, însă nu este sigur că acestea au un efect pozitiv asupra noastră. De exemplu fondurile ar trebui folosite la repararea drumurilor care prezintă risc de accidente grave, dar sunt folosite în mod iresponsabil, accidentele se produc și nimeni nu este pedepsit.

Cred că fiecare om se naște cu un scop. Al meu este să fac lumea un loc mai sigur prin acțiunile mele. Îmi doresc ca viitoarea facultate să mă pregătească cu drag și pasiune pentru cariera mea, însă și aceasta are nevoie de fonduri pentru a funcționa, iar politicul decide astfel viitorul meu. Cu fiecare școală pierdută, următoarea generație de specialiști a țării este pierdută; avem nevoie de părinți prezenți, de profesori dedicați, de burse, de salarii, de forță de muncă calificată, de stimulare. Societatea dorește o îmbunătățire a comportamentului politic și de o gândire rațională, astfel încât viitorul să nu ne fie pus sub semnul întrebării. Avem aceleași drepturi fundamentale: să fim ascultați, să vedem schimbări care să ne ducă spre prosperitate și dreptul la o viață mai bună.

Bibliografie:

1. www.antidiscriminare.ro/ce-este-discriminarea
2. www.netrangers.com

Sărăcia - un nou criteriu de discriminare

**Calin Mariana, profesor Ramona BUZE
Colegiul Național „Doamna Stanca”, Satu Mare**

Discriminarea este o acțiune care presupune un comportament preferențial, diferit, nedrept față de persoane care aparțin unui anumit grup social, unei religii, rase sau naționalități. De cele mai multe ori marginalizarea acestor persoane atrage după sine sechele sentimentale sau psihice.

Anual, societatea se confruntă cu creșteri considerabile ale cazurilor de discriminare. Procedul de discriminare are loc atunci când o persoană este desconsiderată în raport cu alta care a fost, este, sau poate fi într-o stare financiară, socială sau chiar fizică mai satisfăcătoare. Mi-a atras atenția în mod deosebit un material video pe care l-am vizionat zilele trecute pe o rețea de socializare. Scopul era minimalizarea sau chiar stoparea acestor manifestări. Recunosc că, vizionarea aceluia filmuleț, a avut un puternic impact emoțional asupra mea, stârnind compasiune. Protagonista era o fetiță de 6 ani, care s-a oferit voluntară pentru a trage un semnal de alarmă pentru toți aceia care judecă un om după straie, statut social și nu după potențial. Inițial, fetița a fost îmbrăcată în niște haine uzate și lăsată în centrul orașului într-o zonă populată. Oamenii au trecut nepăsători ca și când fetița nu ar fi fost niciodată în mijlocul lor, evitând orice fel de contact fizic sau verbal.

Când fetița a fost îmbrăcată în haine noi, care o poziționau într-o clasă financiară mai bună, fetița a fost întrebată cum s-a pierdut, iar în ajutor i-au sărit oamenii care treceau prin zonă, manifestând o reală compasiune și o dorință aprigă de a-i sări în ajutor. În ambele situații era aceeași fetiță în aceeași parte a orașului.

Mi s-a părut indignantă atitudinea trecătorilor față de fetiță. Cu ce-ar fi putut fi ea vinovată și dacă s-ar fi născut într-o familie defavorizată, săracă? De când doar persoanele din înalta societate merită compasiunea și solidaritatea noastră?

De cele mai multe ori, noi oamenii, ne izbim de aparențe ca de un zid care ne împiedică să vedem frumusețea sufletului uman.

Nu numai în cazul oamenilor defavorizați, ci în majoritatea cazurilor de discriminare, persoanele mai puțin valorificate sunt capabile de cele mai nobile sentimente și acțiuni. Toți cei care au puțin dăruiesc mult. Fie ei marginalizați, uitați sau tratați diferențiat, dacă li se oferă oportunitatea, se vor dedica și vor îndeplini cu succes orice sarcină. Haideteți să le oferim șansa să-și atingă țelurile, să îi susținem și să nu ne considerăm superiori, căci toți suntem egali. Aș vrea ca filmulețul să fi avut asupra tuturor un efect, măcar în a conștientiza că sub orice haine și prejudecăți se află o ființă care merită un tratament egal, dar și că omnia combatte sărăcia!

O politică ce promovează respectarea drepturilor și libertăților oamenilor sprijină dezvoltarea indivizilor; iar progresul individual aduce progresul social.

După cum spune Nelson Mandela: "Nimeni nu se naște urând alte persoane pentru culoarea pielii lor sau pentru religia lor. Oamenii învață să urască, iar dacă pot învăța ura, pot învăța și iubirea, care este un sentiment mai apropiat de inima omului".

Bibliografie:

- www.antidiscriminare.ro/ce-este-discriminarea
- <https://ro.wikipedia.org/wiki/Discriminare>
- <https://www.facebook.com/originalWeAreTrinis/posts/797679443730220>
- <http://e-dimineata.ro/zece-lectii-de-viata-lasate-mostenire-de-nelson-mandela/>
- <https://www.facebook.com/originalWeAreTrinis/posts/797679443730220>

Împreună pentru viitor

Diana Maria MERGHES, prof. coordonator Roxana Simona TUNS
Școala Gimnazială „Bălcescu – Petofi ” Satu Mare

Discriminarea este modul prin care oamenii sunt respinși într-un grup, doar pentru că sunt de altă vârstă, rasă, culoare sau alt sex. Persoanele de sex feminin sunt adesea discriminate, ele nefiind atât de puternice precum sunt bărbații. De aceea multe femei sunt bătute, jignite, batjocorite sau chiar violate.

După parerea mea, copiii sunt cele mai discriminate persoane. Unii discriminează, iar alții sunt discriminați. Copiii nu sunt acceptați în unele grupuri doar pentru că sunt săraci, sau de etnie rromă, ei neavând nicio vină că s-au născut așa. Alții sunt respinși din cauza religiei, deși orice persoană are dreptul de a-și alege religia pe propria răspundere.

Eu fac parte din mai multe grupuri de prieteni, însă printre acești prieteni, unii sunt experți în a discrimina. Într-unul din grupuri, doi dintre prieteni sunt rromi, iar noi ne înțelegem bine cu fiecare dintre ei, fără să ne pese că sunt de altă etnie. Cei doi stau în apropierea parcului și sunt chemați deseori să stea cu noi. Unul dintre ei este clasa a VII-a și merge în fiecare zi la școală. Celălalt a terminat școala profesională și acum lucrează într-o fabrică.

La școală există mai multe grupuri de prieteni. În clasa mea există un singur grup. Toți stăm împreună chiar dacă unii dintre ei sunt de altă naționalitate, altă religie sau cu situație financiară precară. În colectivul nostru se află un copil care are nevoie de ajutor la teme și lecții, fiind elev cu cerințe educative speciale. Un alt coleg a venit anul trecut, înainte de vacanța de Crăciun la noi în clasă și încă nu s-a adaptat, este timid și speriat în fața profesorilor, dar asta nu îl face să fie exclus din colectivul clasei noastre.

După Revoluția din 1989, România a adoptat o serie de acte legislative care să apere interesele oamenilor împotriva discriminării. Există mai multe situații de discriminare: nepotismele, favoritismele, excluderea dintr-un grup, inegalitatea șanselor pentru toți oamenii.

După cum spuneam, în colectivul clasei noastre există un elev cu cerințe educative speciale. Un grup de colegi, printre care și eu, îl ajutăm să înțeleagă mai bine lecțiile și încercăm să îl facem să nu se simtă marginalizat de restul colegilor, mai ales că el nu poate face față cerințelor școlare, ca noi restul. Acest fapt, pentru unii dintre colegi din clasă sau din școală, poate fi un motiv de batjocoră sau discriminare. De aceea, în fiecare zi noi, voluntarii, rămânem o oră în plus după orele de curs, pentru a-i ajuta pe acei copii care au nevoie de sprijin la învățătură. Acest voluntariat constă în ideea de a-i face pe acești elevi ai școlii să nu se simtă discriminați de restul elevilor, doar pentru că s-au născut cu această nevoie. Fabian, colegul nostru se plimbă singur prin clasă, citind o carte în lb. maghiară.

Unii colegi îl ignoră în mod constant, nu-l întreabă niciodată cum se simte, ce necesități are, iar el se simte singur din această cauză. În acele momente, grele pentru el, restul colegilor ne apropiem de el, și purtăm o discuție cu el făcându-l mai fericit și plin de viață, alteori îl chemăm să-i explicăm lecțiile pe care nu le-a înțeles. Aceste activități pe care le facem, îi determină și pe ceilalți colegi să-și crească nivelul de toleranță pentru Fabian.

Eu sunt de părere că discriminarea distruge relațiile dintre oameni și strică caracterul unei persoane. Pentru a stârpi discriminarea, dacă fiecare persoană ar aduce un minim de aport în acest sens, societatea ar deveni mult mai bună și mai pozitivă. Așadar, să ne oprim o clipă din rutina vieții noastre și să aducem o schimbare în jurul nostru pentru un viitor mai bun!

Bibliografie: www.wikipedia.ro

Toți împreună spre viitor

Liliana LUȚA, prof. coordonator Roxana Simona TUNS
Școala Gimnazială „Bălcescu – Petofi” Satu Mare

Excluziunea socială este după părerea mea cea mai vastă dar și cea mai grea formă de discriminare, înțelegem aicea cu durere în suflet excluderea tuturor copiilor care provin din mediul rural și care nu au posibilitatea de a avea haine de calitate sau în cel mai rău caz curate, dar și copiii din mediul urban de la periferie unde întâlnim într-o cameră de zece - doisprezece metri pătrați chiar și zece persoane.

Din păcate acestor oameni nu li se dă voie să frecventeze școlile din mai multe motive enumerând câteva: lipsa mijloacelor de transport, lipsa hranei și lipsa rechizitelor necesare.

Să fim onești să punem suflet și să folosim în grup: "Dar din dar se face Rai".

Sărăcia mai poate fi și primul pas spre discriminare, se ajunge din păcate la acest cuvânt greu sărăcia din mai

multe feluri. Sărăcia provine de la familia monoparentală datorită unui divorț, unde unul dintre soți pleacă și

celuilalt rămas îi e foarte greu să ia per ansamblu obligațiile a două persoane, cel mai greu fiind copiilor care din motive financiare poate, nu au posibilitatea la o educație, la o locuință, la haine etc.

Consider că fiecare persoană ar trebui să aducă un aport în combaterea discriminării și la integrarea în societate a fiecărui copil.

Suntem egali, dar nu identici

Silvia CANDREA, prof. coordonator Roxana Simona TUNS
Școala Gimnazială „Bălcescu – Petofi” Satu Mare

Discriminarea este o culpă care, din păcate, se aplică asupra multor persoane care nu pot avea o situație materială foarte bună. În majoritatea țărilor democratice există legi împotriva discriminării, iar egalitatea de tratament este în general garantată de Constituție. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există și în absența unor legi pro-discriminare și împotriva eforturilor legislative de combatere a fenomenului. Printre cele mai frecvente fenomene de discriminare se află discriminarea pe criterii de vârstă, de avere, de convingeri politice, de naționalitate, de rasă, de gen, de religie.

În sociologie, termenul “discriminare” este tratamentul defavorabil al unui individ sau al unui grup de indivizi bazat pe apartenența lor la o anumită clasă sau categorie. Discriminarea se referă la comportamentul pe care o persoană, o instituție sau un grup de persoane îl au împotriva membrilor respectivei clasei sau categorii. Discriminarea religioasă este evaluarea sau tratarea unei persoane sau al unui grup diferit datorită credinței lor. Criteriile de discriminare reprezintă acele caracteristici specifice ale persoanelor pe baza cărora se realizează actul de discriminare.

În opinia mea, discriminarea pe bază rasială este din păcate des întâlnită, când nu gândim cu sufletul, ci doar vedem cu ochii culorile pielii care nu sunt de un fel (unele mai închise, altele mai deschise).

Din păcate cei care au de suferit, în proporție mare în acest caz sunt persoanele de etnie romă, care nu sunt acceptate în egală măsură în învățământ, într-un job, sau în oricare societate din această țară. Așadar ar fi bine să vedem cu ochii sufletului și să dăm o șansă la tot ce este uman.

Un alt caz sunt prizonierii, infractorii, criminalii sau cum vreți să le numiți pe acele persoane care au greșit cu voie sau accidental, care au fost condamnate la ani grei de închisoare. Regimul de detenție schimbă faptele rele ale oamenilor care trec porțile închisorii, în bine, dar din păcate, când ies pe acele porți sunt excluși de mulți oameni, nu primesc înțelegere, că ei s-au schimbat în acei ani de stat după gratii, în aceeași celulă rece, iar la un interviu de angajare sunt numiți în continuare criminali, recidiviști, sau cel mai greu cuvânt, pușcăriaș. Haideți să uităm trecutul, să trăim prezentul, să sperăm viitorul și să dăm o șansă la mai bine.

În aceeași categorie discriminată se încadrează și personale care au un handicap, aceste persoane deseori sunt privite cu milă însă puțini sunt oamenii care le oferă un ajutor. Aceste persoane simt izolarea datorită indiferenței societății. Să dăm o mână de ajutor persoanelor bolnave și șansa la o viață mai bună și la suport moral din partea noastră, a societății.

Bibliografie: www.wikipedia.ro

Femeile au aceleași drepturi

**Andrada SIGHIARTĂU, prof. coordonator Camelia POPA
Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare**

Ce este femeia dacă nu o ființă umană, capabilă să iubească nemărginit, să ofere tot ce are mai bun, să dea omului ceea ce merită și să aducă fericire în fiecare colț al lumii? Dar dacă femeia nu ar exista? Cine ne-ar aduce fericirea ce ni se cuvine? E drept că nu doar femeia ne poate feri, dar te simți mai împlinit când iubirea, atenția și fericirea vin din partea unei persoane dragi.

Femeile sunt persoanele care gândesc foarte mult și foarte adânc. Sunt persoanele care își exprimă intens punctul de vedere, scopul fiind împletit cu logica și emoția de care dau dovadă în general, pe când bărbații sunt persoane care își exprimă ideile foarte succint, scopul lor fiind doar informativ. Totodată, persoanele de sex feminin au o putere de convingere mai evidențiată față de bărbați, sunt capabile să obțină ceea ce își doresc, dându-și toată silința de care dispun. Femeile sunt reprezentantele sexului frumos, de fel indecise, minutioase, versatile, sensibile și sociabile.

Atât bărbații, cât și femeile au o concepție și o percepție asupra lumii, diferită, unică. Cu toții suntem oameni, de ce trebuie să ne clasificăm, separăm, deosebim, discriminăm? Avem dorințe diversificate în ceea ce privesc toate punctele de vedere, niciodată nevoile noastre nu se vor satisface complet deoarece acestea se diversifică în mod constant prin înaintarea vârstei. Gândim, trăim, avem parte de fel și fel de sentimente, câștig de experiențe în fiecare domeniu. Până la urmă, ce poate să facă un bărbat, poate să facă și o femeie. Și atunci de ce să nu avem drepturi egale?

Discriminarea nu trebuie să își aibă locul în societate, nu pentru că nu ar fi posibil, ci pentru că merităm să fim, ca femei, egalate cu bărbații, nu suntem nici mai presus, dar nici mai prejos decât aceștia.

Așadar, trebuie să apreciem toate intențiile, ideile și acțiunile femeilor în mod egal cu cele ale bărbaților. De ce să fie femeia inferioară, când poate dovedi că e capabilă de orice? Cât despre superioritate, nu își are locul. Noi, ca femei, ne dorim să fim văzute de către bărbați ca niște ființe în stare de a săvârși orice, indiferent de domeniu, iar dacă nu cunoaștem situația, suntem dornice și capabile să învățăm, suntem gata să cunoaștem noutatea aflată în cauză, să o analizăm, iar apoi să exercităm acțiunea. Avem dorința de a comunica, de a lega noi relații, suntem dispuse să dăm tot ce e mai bun, să facem lumea să gândească și să devină mai bună, suntem pline de voință, avem nevoie doar de acea susținere ca să avem curaj.

Prin urmare, femeia trebuie nu doar iubită, respectată, ea trebuie să se simtă și să fie la nivelul drepturilor care i se cuvin, sunt sigură că doar așa, femeia în sine, s-ar simți împlinită. Ea face totul cu o voință inimaginabilă, își dorește să se dezvolte în tot ceea ce face, să evolueze și să devină din ce în ce mai bună.

Interculturalitate și nondiscriminare — porți deschise spre normalitate

Andreea Denisa DĂNUȚ, prof. coordonator Rodica DOROȘ
Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Turț

„Nu încerca să devii om de succes, ci un om de valoare”. (Albert Einstein)

Pornind de la citatul lui Albert Einstein, succesul nu are valoare. Implicarea activă în lupta împotriva prejudecăților, stereotipurilor și a oricărei formă de discriminare, acceptarea schimbului între culturi, de pe poziții de egalitate și adevărate valoare omului.

În primul rând, discriminarea de orice fel, este precum o foarfecă ce „taie” impecabilul contur de aripi din spatele fiecărui individ, iar lipsa de apărare, de susținere și timiditate îl face să se simtă închis ca „într-o celulă”, cu gratii ridicate de oameni prin indiferență și nepăsare. Noi avem puterea de a face o schimbare.

De exemplu, să privim persoanele „diferite” prin „ochii” lui Dumnezeu. Atunci îi vom vedea unici, speciali și de o frumusețe rară. Ne vom da seama că fiecare își are locul în puzzle-ul frumos al Terrei indiferent de cultura, religia sau dizabilitatea pe care o are. Fără ei, acest puzzle ar fi incomplet. De aceea, noi trebuie să-i acceptăm, să-i respectăm, să-i înțelegem și să le oferim sprijin. Să-i implicăm alături de noi, în toate activitățile, în competiții sportive, carnavaluri, în echipe omogene și să avem un scop comun pentru care să luptăm împreună. Astfel, vor începe să le crească din nou aripi pline de speranțe și încredere. Aceste persoane nu se vor mai simți marginalizate, iar stima de sine va crește.

În al doilea rând, interculturalitatea elimină barierele intoleranței față de persoanele care aparțin anumitor grupuri etnice, culturale și religioase. Se acceptă schimbul între culturi, de pe poziții de egalitate. Este nevoie de această schimbare la nivelul mentalităților, al atitudinilor legate de conviețuirea mai multor etnii, culturi și confesiuni. Este nevoie să se producă o deschidere autentică înspre alteritate, acceptarea acestora și respect pentru diversitate.

De exemplu, în școala noastră, interculturalitatea ar deschide o nouă poartă spre normalitate și ar închide poarta discriminării. În acest fel, un proiect intercultural ar fi necesar. Beneficiarii să fie copiii și tinerii dezavantajați, care aparțin etniei rome, părinții acestora și cadrele didactice. Prin acest proiect să se urmărească îmbunătățirea comunicării, a încrederii, a înțelegerii, a respectului și a toleranței. Tinerii să aibă acces la libera exprimare. Activitățile să fie comune, multicultural, educative și în spiritul respectului față de diversitate. Elevii să fie motivați să comunice, să-și exprime personalitatea valorificând elemente din cultura din care face parte și să relaționeze cu alte grupuri etnice. S-ar îmbunătăți astfel relația școală – familie – comunitate, discriminarea s-ar reduce, iar rezultatul ar fi educația proactivă.

Așadar, fiecare are dreptul să aleagă între a discrimina sau a fi tolerant și respectuos, dar în cele din urmă, toți ne vom da seama că, așa cum am susținut prin cele afirmate anterior, discriminarea ne va aduce o viață plină de ură, pe când toleranța și respectul vor da mai multă frumusețe vieții.

Spune nu discriminării!

Cristian SAMZIAN, prof. coordonator Rodica IVAN
Școala Gimnazială Nr. 19 "Avram Iancu", Timișoara

Ce este discriminarea? Eu cred că este tratamentul diferit care se acordă unor persoane, din diferite motive: religioase, naționale, de rasă, motive legate de sex, etc.

În opinia mea, orice formă de discriminare este greșită și nu ar trebui să existe. Indiferent de culoarea pielii, de religia pe care o avem, de grupul politic din care facem parte, de vârstă sau sex. M-am gândit să vorbesc despre discriminarea legată de sex pentru că, din punctul meu de vedere, mi se pare o nedreptate foarte mare. Încă din cele mai vechi timpuri, femeia era considerată mult inferioară bărbatului. Ea nu avea drepturi și era considerată o sclavă. Bărbatul era cel care lua decizii, iar femeia era obligată să se supună. Chiar și în timpurile noastre mai există popoare în care femeia nu are drepturi, în care ea depinde în totalitate de deciziile bărbatului. În unele popoare, la diverse reuniuni, femeile nu au voie să stea împreună cu bărbații, nici măcar nu au dreptul să stea în fața lor.

Cea mai mare discriminare între femei și bărbați este resimțită astăzi pe piața muncii. Oare de ce femeile nu pot fi considerate capabile pentru anumite funcții? Spre exemplu, în lumea informaticii, chiar și în secolul nostru, femeile sunt defavorizate. Indiferent de capacitatea pe care o are, de cunoștințele pe care și le-a însușit, mereu va fi preferat un bărbat într-un post de IT. Încă persistă mentalitatea că bărbatul este mult mai pregătit decât o femeie în acest domeniu. Încă avem prejudecăți, încă gândim că o femeie nu poate fi la fel de deșteată ca un bărbat. Este normal? NU.

De câte ori ați auzit de o femeie care să ocupe funcția de căpitan pe un vas? Foarte rar. Oare chiar nu sunt considerate capabile să ocupe acel post? Eu cred că sunt. Din cauza prejudecăților, a rasismului dintre bărbat și femeie, majoritatea oamenilor au rămas cu o mentalitate greșită: că femeile nu sunt capabile. Din acest motiv, puținele femei care au ajuns în funcția de căpitan de vas au trebuit să lupte să își demonstreze capacitatea mult mai mult decât un bărbat. În opinia mea, orice persoană, indiferent de sex, poate deveni orice își dorește. Eu cred că o femeie care ar ajunge căpitan de vas ar fi la fel de capabilă ca un bărbat.

Același lucru se întâmplă și în aviație. Dacă ești femeie, îți trebuie multă voință și pasiune pentru această meserie ca să poți ajunge în vârf. În acest domeniu, femeia este iar nevoită să își demonstreze capacitățile mai mult decât dacă s-ar fi născut bărbat.

Un ultim exemplu ce îmi vine în minte este poporul musulman. La ei femeile încă sunt considerate niște sclave. Nu au dreptul să muncască, să își facă o carieră sau să ia hotărâri în ceea ce privește familia, nu au dreptul să hotărască nici viitorul copiilor lor. Doar bărbatul poate decide aceste lucruri.

În concluzie, prin discriminare nu se ajunge decât la fapte ce dau dovada unui caracter rău format.

Tinerii spun nu discriminării!

**Celia MOROACĂ, prof. coordonator Rodica IVAN,
Școala Gimnazială Nr 19 "Avram Iancu", Timișoara**

Consider că prin discriminare adultul sau tânărul este atins în punctul său cel mai vulnerabil, sufletul, ceea ce va duce implicit la un dezacord între mental și sufletesc, comportamentul celui supus discriminării conducând spre izolare și spre scăderea stimei de sine. Prin excluderea sa dintr-un anumit grup social, acesta va înțelege că a greșit undeva, cândva, va ajunge la concluzia că tot ceea ce i se întâmplă i se datorează doar lui, el fiind singurul vinovat.

De multe ori asociem o persoană cu un anumit grup social, care atrage atenția doar prin lucruri negative, fără a lua în considerare faptul că persoana respectivă poate avea calități ce ne pot face să-l privim apreciativ. De multe ori judecăm fără să știm ce se ascunde în sufletul celui de lângă noi. Un exemplu potrivit pentru tema discriminării ar putea fi considerat și romanul pentru copii, Minunea de R. J. Palacio, în care autorul prezintă povestea emoționantă a unui copil de zece ani, născut diform, care va ajunge să învețe într-o școală unde va cunoaște durerea respingerii de către majoritatea copiilor, dar care, în final, va ajunge să fie iubit de toți. O poveste emoționantă despre curaj și bunătate, despre integrare și acceptare, despre aparență și esență.

În egală măsură, cred că fiecare dintre noi, indiferent de vârstă, a discriminat pe cineva, în diferite situații, dar nu a realizat la vremea respectivă că a făcut acest lucru, căci totul s-a întâmplat inconștient. În general, oamenii sunt foarte aspri cu cei diferiți de ei, din punct de vedere al religiei, al culorii pielii, al banilor sau al apartenenței la un anumit grup social. Cei discriminați vor avea întotdeauna nevoie de ajutor pentru a realiza că vina nu este a lor. Mulți dintre cei discriminați au avut puterea interioară de a merge mai departe și de a reuși în viață. Exemple sunt foarte multe. Trebuie doar putere, curaj și determinare pentru a reuși tot ceea ce-ți propui.

Așadar, nu trebuie să privim cu ochii, ci cu inima. Ceea ce este important, uneori este invizibil pentru ochi. Avem nevoie doar de dragoste..pentru noi, dar și pentru alții, pentru cei din jurul nostru...

Discriminarea

**Bianca VIDICI, prof. coordonator Alin JITAREL
Liceul Teoretic „Henri Coandă” Timișoara**

În opinia mea, discriminarea este una dintre cele mai mari probleme cu care ne confruntăm în ziua de astăzi. Putem combate această problemă doar unindu-ne forțele și acceptând lumea din jurul nostru.

În primul rând, nu trebuie să jignim persoanele de altă rasă (culoare). Din păcate, discriminarea rasială este foarte întâlnită în țara noastră. Atunci când vedem o persoană de altă culoare pe stradă ne gândim ce caută aceasta în țara noastră, de ce nu a stat în țara sa, cu ce scop a venit tocmai în România și așa mai departe.

Un exemplu foarte cert este atunci când vedem o persoană de culoare neagră. Unii oameni, având o mentalitate mai diferită, încep să comenteze la adresa persoanei respective doar pentru că are pielea de altă culoare decât dânsul. "Este țigan", "Ce mai caută și teroristul ăsta în România?", "E negru și urât", "Ăsta sigurat provine din țările alea sărace din Africa", sunt primele lucruri la care unii se gândesc atunci când văd pentru prima dată pe cineva de culoare în țara noastră. Cu siguranță, este puțin ciudat faptul că vedem tot mai des oameni de culoare, dar nu trebuie să gândim urât despre aceștia. Unii au venit să învețe în România, alții să lucreze sau unii chiar și-au întemeiat o familie pe meleagurile noastre.

Și oamenii de culoare au suflet și sunt persoane deosebite dacă ajungi să îi cunoști. Nu trebuie să-i jignești doar pentru că sunt diferiți față de tine.

În al doilea rând, trebuie să respectăm oamenii din jurul nostru, fie că au altă orientare sexuală sau că sunt bărbat sau femeie. Nimeni nu a spus că trebuie să acceptăm lumea din jurul nostru, dar trebuie măcar să o respectăm. În lumea asta nimeni nu e la fel, unele persoane au diferite orientări sexuale, dar asta nu înseamnă că trebuie imediat să comentăm la adresa acestora, jignindu-i sau chiar amenințându-i. La noi în țară homosexualitatea nu este bine văzută pentru că românii sunt obișnuiți să vadă o familie formată dintr-un bărbat și o femeie, nicidecum dintre două persoane de același sex.

Respectarea pe criterii legate de sex este de asemenea o problemă. De exemplu, femeile pot fi agresate verbal și fizic de două ori mai mult decât bărbații. Un alt exemplu este alegerea locului de muncă. Sunt unele job-uri unde femeile nici nu au ce căuta sau nu sunt acceptate de către șefi din cauza că sunt femei și sunt considerate slabe sau neputincioase. Unele anunțuri online de căutare a job-urilor chiar atenționează că nu angajează femei. Sau, se poate întâmpla că o femeie care lucrează să rămână însărcinată și să nu mai poată lucra după nașterea copilului ei. Din ce cauză? Deoarece au stat prea mult acasă și nu sunt pregătite suficient să lucreze din nou... Unele firme nici nu vor să audă de angajarea proaspetelor mămici sau a gravidelor. Unii oameni cred că bărbații au mai multe drepturi decât femeile, ceea ce e cu siguranță neadevărat. Și bărbații, dar și femeile au drepturi egale și trebuie să se respecte între ei.

În al treilea rând, trebuie să învățăm să ne comportăm cu oamenii din jurul nostru și să îi respectăm indiferent de rasă; aspect fizic; orientare sexuală; sex; gusturi în materie de muzică, filme, literatură sau altele. Nimeni nu este perfect, cu toții avem defecte, dar până la urmă suntem oameni și greșim.

În concluzie, împreună putem combate discriminarea, unindu-ne forțele și acceptând faptul că toți suntem egali și avem drepturi.

O lume egală

Flavia BALA, prof. coordonator Anca MORMAN
Liceul Teoretic Recaș

Toți oamenii merită tratați egal, deoarece niciunul nu este mai presus de celălalt, indiferent de rasă sau culoare. Fiecare om de pe planetă are o parte bună și una rea, una frumoasă și una mai puțin frumoasă și fiecare om are un suflet în care există diferite sentimente, nepătrunse de nimeni. Toți oamenii sunt la fel, chiar dacă unii își arată mai mult partea bună și frumoasă și alții invers, chiar dacă unii au o rasă sau o culoare diferită, toți sunt oameni.

Sunt ferm convinsă că discriminarea rasială nu ar trebui să existe. Aceasta dă dovadă doar de lipsă de educație și bun simț, de lipsă de iubire față de lumea în care trăiesc.

Mai întâi se observă că unii oameni nu înțeleg că diferența de rasă nu face nicio diferență între oameni, pentru că fiecare om are o caracteristică unică și toți oamenii au fost creați la fel și egali. Nimeni nu are dreptul să facă discriminări, să jignească sau să își bată joc de alți oameni. Niciun om nu poate fi mai bun sau mai sfânt decât altul, fiecare are felul lui de a fi, fiecare are o mentalitate, fiecare are de ales ce face cu viața lui, iar ceilalți nu au dreptul de a-i judeca, deși sunt mulți care își însușesc această putere de a judeca.

În al doilea rând, dacă toți oamenii s-ar iubi și dacă ar fi pace și unitate deplină în lume, deși pare imposibil, oamenii ar înceta să urască, să judece, să facă diferențe și discriminări, ar putea cunoaște cum e să trăiești fără discriminare și cu iubire și pace deplină. Diferența de rasă nu trebuie să dea niciun motiv de a face discriminări, ci, dimpotrivă, ar trebui să fie un motiv în plus de a iubi. De multe ori, omul judecă o persoană după înfățișare, culoare sau rasă, dar fără a cunoaște persoana respectivă și de cele mai multe ori își dă seama că aparențele pot înșela. Dacă ar încerca să privească o persoană, fără a face diferență și mai întâi să o cunoască, cu siguranță ar privi-o cu alți ochi.

Așadar, o persoană de rasă și culoare diferite este un om la fel ca toți ceilalți oameni, doar că are o înfățișare diferită, iar discriminarea față de aceasta este cea mai urât fapt pe care mulți o comit. Trebuie să înțelegem că orice diferență dintre oameni nu trebuie tratată cu discriminare și fiecare om are în suflet ceva bun, ceva frumos, fie el cât de mic. Trebuie să privim sufletul oamenilor și nu înfățișarea acestora și să nu uităm cum am vrea noi să fim tratați în aceeași situație. Noi trebuie să fim primii care nu discriminăm și astfel vom fi tratați cum se cuvine. Împreună să spunem NU discriminării rasiale sau de orice alt fel.

Discriminarea în societate

Zoltan IUHASZ, prof. coordonator Cristina VĂLCEA
Liceul Tehnologic „Sf. Nicolae” Deta

Discriminearea este o problemă socială complicată și controversată, aceasta constă în tratarea diferită a unor persoane considerate distincte față de norma stabilită de majoritatea societății. Discriminarea se remarcă prin izolarea persoanelor discriminate față de restul grupului social, rezultând ca acele persoane să fie catalogate și încadrate într-un grup social mai restrâns care are una sau mai multe caracteristici comune (motiv al discriminării).

În societatea noastră actuală, discriminarea are o amploare mai redusă decât în vremurile trecute, dar tipurile de discriminare nu au dispărut odată cu trecerea timpului, ba chiar acestea sunt la fel de nenumărate ca odinioară, începând de la discriminari legate de culoarea pielii, greutate, vestimentație, sexualitate, gen și până la discriminări legate de înălțime, regiune natală, mod de a vorbi. Discriminarea, pe lângă vastele sale forme, se întâlnește peste tot.

În primul rând, eu, ca elev, am observat discriminarea pe parcursul anilor de studiu în cadrul școlii, dar de asemenea ca persoană ce trăiește într-o societate cu defecte, am observat oamenii din jurul meu.

În școală, loc în care îmi petrec minim cinci ore din zi printre alții cu vârste asemănătoare mie, mai mici sau mai mari, am observat cum anumite persoane sunt tratate diferit doar pentru că au altă culoare a pielii sau se îmbracă diferit, sau au o altă orientare sexuală. Din fericire, am văzut cum numărul de persoane care discriminează este de multe ori întrecut de numărul de persoane care apără persoana discriminată, dar acest lucru nu este mereu așa. Luând ca studiu de caz, în liceul meu, o persoană cu o culoare mai închisă a pielii, am observat cum elevii nu au o problemă atât de mare, ba chiar uneori deloc, chiar dacă se mai găsește unul cu câte o glumă nepotrivită. Totuși făcând abstracție de glume, elevii au o atitudine destul de bună. Dacă luăm o persoană care provine dintr-o familie mai săracă, atitudinea elevilor este una interesantă, unii râd de el, alții îl apără, unii din milă, alții, nu, unii nu fac nimic, pentru alții este amuzamentul numărul unu, pentru unii un prieten. Un alt caz, al unei persoane care aparține de LGBTQ+, este interesant. Elevii o văd diferit, unii se comportă agresiv, fac glume pe seama persoanei, o judecă, dar destulă lume e indiferentă, ba chiar îi țin partea. Observând cum elevii din liceul meu reacționează la persoane considerate de societate diferite, am văzut elevii cu o minte mai deschisă și elevii care discriminau, oamenii au personalități diferite.

E adevărat că discriminarea, este prezentă și în societate, multă lume ajunge să se sinucidă, sunt plătiți mai puțin, sunt hărțuiți, huiduiți și batjocoriți, este trist într-adevăr, oamenii luptă pentru a opri acest lucru, în ultimele decenii, în lume, acest lucru s-a observat.

În al doilea rând, referindu-ne la aceste probleme pe parcursul istoriei, observăm că acestea nu sunt recente deloc, dar de ce ele persistă? Cauza, în opinia mea, este faptul că personalitatea noastră este influențată de factorii socioculturali, astfel că modul în care ai fost educat, mediul în care trăiești, oamenii din jurul tău îți au o contribuție. Încă de mic copilul copiază comportamentul părintelui astfel creându-și o bază de la care o să pornească, deci, dacă copilul vede că părintele nu este de acord cu ceva, așa va fi și copilul, dacă părintele este rasist, copilul va adopta comportamentul. Aceasta primă bază este modificată și îmbunătățită sau nu în adolescență.

Ajunghând la maturitate, când ne păstrăm multe din credințele adolescentine, unii rămân discriminatori, alții se schimbă. Astfel că mulți factori pot duce la un comportament discriminator, și acesta, în mare parte, poate fi inconștient. Să vedem partea bună și în asta, dacă am înlocui, în acești factori, cuvântul "discriminare" cu "minte deschisă", am ajunge la o concluzie mult mai plăcută, aceea că există și altfel de oameni care îi influențează pe ceilalți, pentru că asta facem noi, în calitate de prieteni, ne influențăm inconștient. Faptul că unii văd răul și alții nu, din discriminare, este doar o problemă a grupurilor sociale, oamenii dorind mereu să aparțină unui grup, vor trece peste moralitate doar pentru a fi acceptați.

În concluzie, mentalitățile se schimbă, asta e evident doar uitându-te prin istoria lumii, nimeni nu mai crede că femeile cu părul roșu sunt vrăjitoare, nici nu mai există sclavi negri și nici dreptul de vot nu mai este interzis femeilor, dar unii încă mai cred că persoanele homosexuale au o boală mentală și mulți se uită strâmb la cei cu pielea de culoare mai închisă, dar e datoria noastră să le deschidem ochii și altora, și de a-i ajuta pe cei în nevoie. Omul nu ar trebui să dorească răul altui om sau să-și bată joc de el doar pentru că este catalogat ca fiind diferit.

Discriminarea este o problemă a societății, având rădăcini cu multă vreme în urmă, oamenii fiind speriați de ce e diferit astfel izolându-l, dar acum suntem în secolul XXI și acest lucru nu-și mai are locul.

Nu discriminării

Ioana RUS, prof. coordonator Valentin DRAGU
Liceul Teoretic Recaș

Moto: O lume fără discriminare – o lume mai bună pentru cei cu probleme.

Am ales această temă deoarece discriminarea copiilor cu deficiențe duce la neglijarea lor și la neintegrarea acestora în societate. Copiii cu deficiențe din România sunt constant victime ale societății, care îi condamnă la izolare.

Deși există o lege care garantează educația în condiții normale, copiii cu handicap fizic, fără probleme psihice, nu sunt înscriși în școlile de masă.

Respînși, nedreptățîți, acești copii ajung în final în instituții destinate minorilor cu retard și pierd șansa să se dezvolte, să crească normal. Pentru a înțelege mai bine problemele persoanelor cu deficiențe – incapacitate, handicap – pentru că despre asta este vorba, trebuie să cunoaștem definițiile acestor termeni.

„O deficiență corespunde oricărei pierderi de substanță sau alterare a unei structuri sau a unei funcții psihologice, fiziologice sau anatomice.” (<http://www.rasfoiesc.com/educatie/psihologie/Deficienta-incapacitate-handic43.php>). Potrivit aceleiași surse, handicapul constă în pierderea sau limitarea posibilităților de a participa, pe picior de egalitate cu ceilalți indivizi, la viața comunității.

Însă, cel mai trist, din punctul meu de vedere, este când discriminarea se datorează diferențelor materiale, sociale, culturale sau de idei. Nu de puține ori am văzut oameni marginalizați doar pentru că erau îmbrăcați mai sărăcăcios.

Cred că discriminarea nu va dispărea niciodată dacă așteptăm ca cineva să facă ceva, noi trebuie să ne schimbăm și să devenim modele pentru colegii noștri, pentru prietenii noștri și pentru toți cei din jurul nostru.

„Există un mod de a înțelege oamenii, anume a nu ne grăbi să-i judecăm, ci de a trăi în preajma lor, a-i lăsa să se explice, să se dezvăluie zi de zi și să se zugrăvească pe ei înșiși în noi.” (Charles Sainte Beauve)

Discriminarea rănește !

**Elena Emilia FARCAȘ, prof. coordonator Olivia Corina FAUR
Colegiul Tehnic Energetic "Regele Ferdinand I" Timișoara**

Din păcate, trăim într-o lume în care discriminarea etnică sau religioasă este întâlnită la orice pas. Însă cele mai întâlnite cazuri au loc în mediile în care copiii trăiesc sau își desfășoară activitatea, ca de exemplu, în școli sau orfelinate. În mod normal, aceste instituții ar trebui ferite de astfel de excluderi sociale, însă de cele mai multe ori, personalul din aceste instituții se întâlnește cu aceste probleme, neștiind să le gestioneze.

În primul rând, pe lângă discriminarea întâlnită în școli, există și discriminarea între adulți cauzată din pricina religiei sau a nației. Această problemă există de foarte mult timp în România, dar și în alte țări.

De ce să nu ne acceptăm între noi ? Nimeni nu spune sau dorește să impună convertirea la anumite religii sau practicarea tradițiilor și a obiceiurilor celor de altă etnie în schimbul tradițiilor noastre. Eu cred că noi ar trebui să promovăm o politică de respectare a drepturilor și în același timp să combatam orice tip de discriminare.

Primele victime ale discriminării sunt persoanele de etnie romă și pot spune acest lucru din nenumăratele cazuri întâlnite. Este adevărat, există romi care fură, cerșesc, omoară sau chiar își vând copiii pe anumite sume de bani, dar există și români sau alți oameni de diferite etnii, care fac aceleași lucruri.

Întradevăr sună înfiorător tot ce am zis, însă din păcate acesta este crudul adevăr. Pe lângă aceste lucruri terifiante care se întâmplă în această lume, există și oameni de diferite etnii, care reprezintă țara din care fac parte sau o anumită etnie cu mândrie. Câteva exemple de persoane care merită tot respectul în ciuda etniei acestora sunt: Marian Drăghici, Anton Pan, Bartok Bella și alții.

Drăghici a cunoscut consacrarea muzicală în afara țării, fiind câștigător al unui premiu Grammy. Acesta a declarat într-un articol că în majoritatea cazurilor, complexe de inferioritate ale oamenilor, indiferent de culoarea pielii, generează atitudini antisociale. Anton Pan sau Atonie Pantaleon Petroveanu a fost un cunoscut scriitor care provine dintr-o familie de romi căldărari. Bartok Bella a fost un compozitor foarte cunoscut în lumea muzicală.

Am ilustrat doar câteva personalități de diferite etnii care ne-au reprezentat cu mândrie, pentru a arăta că indiferent de etnie, poți fi un om deștept și civilizată.

În al doilea rând, consider că singurul lucru care diferențiază oamenii între ei este educația, pe care unii o dobândesc, iar alții nu. Din acest motiv, trebuie să oprim decalajul social în funcție de religie sau etnie, prin educarea tuturor. Oferind accesul la școală, indiferent de statutul social, prin promovarea incluziunii sociale, reușim să combatem abandonul școlar.

Este foarte ușor să reiterezi discriminarea, dând impresia că o persoană de o anumită nație sau religie este incapabilă de a avea drepturi ca toți ceilalți cetățeni, incapabilă de a-și exprima liber ideile și opiniile sau de a participa la activități de dezvoltare a personalității.

Fiind niște oameni deschiși la nou, toleranți și educați, putem gestiona concepțiile fiecărei etnii sau religii, împiedicând astfel discriminarea din școli, orfelinate sau la locul de muncă.

În concluzie, închei cu un proverb care sintetizează tot ce am dorit să exprim: "Oamenii sunt egali - nu nașterea, ci virtutea face diferența." (Voltaire).

Bibliografie: Epoch Times Romania, Wikipedia.

Fără discriminare

Anda BĂCLEȘANU, prof. coordonator Delia Mariana PURDA
Liceul Teoretic Recas

Discriminarea este un cuvânt atât de cunoscut și atât de puternic și totodată presupune rănirea altora. Puțini îi dau atenție și foarte puțini încearcă să oprească acest fapt înainte de a se răspândi. Am ales să vorbesc despre discriminarea dintre elevi, deoarece văd asta mult prea des și simt că nu reușesc să fac nimic pentru a opri sau cel puțin să îi fac să realizeze că discriminarea asta nu este bună.

După mine, discriminarea dintre elevii înseamnă, de fapt, afirmații precum „s-a îmbrăcat de la second-hand, arată oribil”, „e toată îmbrăcată în negru, sigur e un/o ciudat/ă”, „cum poate să asculte melodia aia?” sau „Nu am de gând să stau lângă aia/acela” și lista continuă. Soluțiile sunt greu de găsit, dar e dificil să îl faci pe un adolescent să realizeze că ceea ce face el este foarte grav și că ar trebui să se oprească.

Mai întâi ar trebui să admitem că la școală ai ocazia să întâlnești persoane minunate, cu care ai discuta ore în șir, dar tu îl ignori doar pentru că nu are aceiași adidași foarte cunoscuți și scumpi. De aceea acei copii trăiesc cu siguranța că ceva e în neregulă cu ei și sunt dispuși să facă orice pentru a deveni o altă persoană. Însă mulți nu ajung o persoană mai bună, intervine deja violența și se poate ajunge la situații grave. Sunt convinsă că mulți dintre cei evitați sunt de fapt niște persoane minunate, dar mult prea timide pentru a începe ei o conversație. Am spus nu discriminării încă de mică, fră a ști ce înseamnă, pentru că așa am fost învățată de mama mea. Sfatul ei m-a ajutat mult, pentru că acum reușesc să păstrez prietenii fără să critic pe cineva pentru simplul fapt că se îmbracă „diferit”.

Un alt argument că discriminarea ar trebui eliminată este și atitudinea unora care îi cataloghează „ciudați” pe alții. Cuvântul acesta e unul dintre cele mai dureroase cuvinte. De ce îl folosesc? Răspunsurile sunt mereu „pentru că așa e” sau „Tu nu vezi cum arată?”. Nu credeam că în 2017 oamenii încă nu înțeleg că „diferit” și „ciudat” sunt cuvinte total diferite și că toții suntem diferiți chiar dacă ne asemănăm. Să scăpăm de această atitudine e greu, dar posibil. Sunt 7 miliarde de oameni pe pământul ăsta și e nevoie de mult timp pentru a spune stop discriminării pentru totdeauna. Eu încerc din greu să-i fac să înțeleagă cât de mult afectează această discriminare. Vreau cât mai mulți copii să prindă mai mult curaj și să nu se lase umiliți. În această direcție, cel mai potrivit proverb și cel mai adevărat ar fi că „haina nu îl face pe om”, ci omul dă valoare lucrurilor.

Concluzia ar fi că, deși știi că schimbarea este dificilă și nu sunt de ajuns doar eu pentru asta, merită să încerc să fac o lume mai bună, fără discriminarea de orice fel, deoarece discriminarea aduce durere și frustrare.

MANIFEST ANTIDISCRIMINARE: „Iubește-ți aproapele!”

Anisia Sara PRECOB-CREȚU, prof. coordonator Valerica SCHINTEIE
Școala Gimnazială Nr.19 „Avram Iancu” Timișoara

Eu cred că... a fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti... A fost... o zână malefică, mașteră, Discriminarea... Rudele ei bune erau zânel Sexism și scorpia Xenofobia. Astăzi, dicționarele spun că pe „blazonul” lor scria:

DISCRIMINĂRE (< fr. discrimination, lat discriminatio, -onis). Politică prin care un stat sau o categorie de cetățeni ai unui stat sunt lipsiți de anumite drepturi pe baza unor considerente etnice, rasiale, sexuale etc.;

SEXISM s. n. Discriminare sexuală care funcționează, de regulă, în defavoarea femeilor și în favoarea bărbaților, la nivel individual, dar și instituțional (< fr. sexism);

XENOFOBIE (< fr.; {s} xeno- + gr. phobos „frică”) s. f. Atitudine de teamă, de respingere și ură față de persoanele străine, de grupul etnic din care fac parte acestea.

Pe de o parte, încă de la începuturile istoriei omenirii au existat discriminări între bărbați și femei. Astfel, femeile au avut tot felul de interdicții: să intre în biserică/templu, să se înscrie în armată, să meargă la școală, să voteze, să practice meserii considerate strict masculine (preot, ofițer, șofer, cosmonaut etc.).

Omenirea are niște răni adânci, care au lăsat cicatrici pe obrazul ei iar acestea nu sunt numai războaiele..., ci și orânduiri precum sclavagismul sau altele, mult mai aproape de noi, și e suficient să pomenim de sclavii de pe plantațiile de zahăr și cafea din cele două Americi, de ura rasială, de vremurile când „negrotei”, „cioară” erau cuvinte aruncate cu prea multă ușurință, de care nu suntem străini nici astăzi, așa cum o demonstrează atitudinea noastră față de romi, adică țigani... Am vrut să ne eschivăm numindu-i romi sau romi, dar asta n-a schimbat cu nimic atitudinea noastră față de ei... Malefica Prejudecată este inamicul nostru cel mai mare...

Pe de altă parte, într-o societate atât de modernă, este trist că încă vedem discriminări de tot felul: de exemplu, „salarii diferite pentru aceeași muncă”. În România ești considerat bătrân după 40 de ani și te angajezi foarte greu, mai ales dacă ești și femeie... De ce s-ar complica angajatorii, nu e mai simplu să ai tineri viguroși și dispuși să-și prelungească în neștire programul, în defavoarea familiei?!... Încercări palide ale autorităților de a corecta această anomalii au mai fost... Firmele au avantaje în momentul angajării unor studenți, de exemplu, scutiri de impozite, subvenții. Acest lucru îi mai motivează pe patroni, manageri să-și deschidă afaceri în medii defavorizate cum ar fi sate, orașe sărace, zone miniere, comunități de romi etc. Din păcate, la noi apare repede și reversul medaliei, deoarece se deschid firme fantomă, la adrese fictive, cu angajați fictivi pentru a încasa nemeritat niște drepturi care nu li se cuvin. Uneori, vin voluntari din alte țări să ne învețe cum să oferim șanse egale sau aproape egale celor năpăstuiți: le construiesc case, școli, îi cheamă la cursuri și le oferă iubire necondiționat.

Un alt tip de discriminare este ideea stereotipului prin care, în baza unei prejudecăți, unui membru al unei colectivități i se creează o imagine falsă. Aceste stereotipuri ne sunt insuflă nouă de la cea mai fragedă vârstă... Orientarea sexuală, rasa, etnia, religia nu ar trebui să constituie pârghii ale discriminării, ci ale nondiscriminării...

Prin urmare, este important să înțelegem că toți suntem creația lui Dumnezeu... Nu suntem la fel, suntem diferiți, dar suntem egali. Până la urmă, frumusețea zace în diversitate iar dacă legea noastră supremă va fi IUBIREA, atunci nu va mai exista

Surse: internet: <http://www.cyberhate-watch.ro/ce-este-discriminarea>; discuții cu bunicii; considerații personale.

Trăim în contemporaneitate sub semnul discriminării religioase?

Estera HOTEA, prof. coordonator Monica-Alina ULEU
Colegiul de Silvicultură și Agricultură "Casa Verde" - Timișoara

În actualitate, consider că una dintre probleme care afectează omenirea este discriminarea religioasă.

Astfel, libertățile și practicile religioase pot fi încălcate fie de instituțiile de formță ale statului, fie de grupurile sociale.

Conform **Dictionarului de Sociologie „Oxford”**, discriminarea, care în uzul comun înseamnă „*tratament incorect*”, este considerată o expresie a etnocentrismului, un fenomen cultural de „*disprețuire a celui care este altfel.*”, care crede astfel.

LIBERTATEA RELIGIOASĂ este însă reglementată la nivel internațional de numeroase documente ale Națiunilor Unite și de Convenția Europeană pentru protecția drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Convenția Europeană privind drepturile omului prevede, la art.9, alin.1 faptul că „*orice om are dreptul la libertatea gândirii, a conștiinței și a religiei; acest drept include și libertatea de a-si schimba religia sau convingerile, libertatea de a-si exprima singur sau împreună cu alții, în public sau în mod privat, religia sau convingerile prin venerarea, predarea, practicarea, predarea sau respectarea acesteia.*”

Unul dintre primele documente care au acombătut discriminarea religioasă a fost „**Declarația de eliminare a tuturor de intoleranță religioasă**” din cadrul Adunării Generale 36/55 din 25 noiembrie 1981, în care se specifică faptul că „*nicio persoană nu va putea fi supusă vreunei constrângeri ce i-ar putea leza libertatea de a-și alege o religie sau credință.*”

În ciuda acestui cadru legislativ și normativ, discriminarea religioasă continuă să-și arate hidoasa față, mare parte din cauza naturii imperfecte a omului. Cauzele discriminării sunt stereotipizarea și prejudecățile.

În lucrarea „**The Nature of Prejudice**”, Gordon W. Allport afirmă: „*Ura se naște în mod inevitabil când oamenii se folosesc de propria religie pentru a justifica obiective egoiste sau interese etnice. Astfel, își dau mâna religia și prejudecățile.*” Așadar, prejudecata este prima verigă din lanțul care poate imobiliza orice individ discriminat. O atitudine negativă care este rezultat al unei generalizări va naște un comportament discriminatoriu ce duce la stigmatizare. Cu alte cuvinte, o persoană prejudiciată se poate confrunta atât cu discriminarea, cât și cu stigmatizarea.

Corolarul acestui tip de discriminare este că toți putem contribui la lupta împotriva intoleranței religioase, fiecare dintre noi putând deveni vârf de lance în decizia de a acționa și de a-i stimula și pe alții să ne urmeze în manifestarea acestei atitudini pozitive. Primul pas este cel de a recunoaște că toți suntem de fapt captivii propriilor noastre experiențe spirituale. Poate nu vom putea elimina niciodată prejudecățile, dar putem să le recunoaștem și să ne axăm pe autocontrol.

În concluzie, ființele umane pot fi diferite prin religia pe care o practică și în care cred, însă toți acem în comun **dreptul de a trăi în demnitate ca ființe umane**. Trebuie să ne implicăm activ în organizarea și participarea la acțiuni împotriva violenței, a abuzului, a ignoranței și a urii, și toate acestea pentru a ne demonstra nouă înșine absurditatea discriminării religioase.

Aș încheia prin a mă adresa semenilor mei:

Discriminarea este ceva ce înveți, nu ceva cu care te naști!

Discrimination is something you learn, not something you are born with!

Bibliografie consultată:

1. Gordon W, Allport - *"The Nature of Prejudice"*
2. <http://www.doxologia.ro/puncte-de-vedere/discriminarea-majoritatii>
3. <http://www.cyberhate-watch.ro/ce-este-discriminarea>
4. <http://ziarulumina.ro/societatea-perspectiva-crestina/discriminarea-positiva-este-dictatura-minoritatii>
5. <http://filedelumina.ro/2015/01/18/pe-scurt-despre-discriminare/#ixzz3bjx3CLOc>

Maia

Sonia IVANOSCHI, prof. coordonator Diana URECHE
Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara

Este prima zi de școală. Intru în curtea școlii încercând să îmi găsesc colegii. Din neatenție observ că am lovit o față pe care nu o cunoșteam. Îmi cer scuze și o întreb dacă este nouă în școală. O cheamă Maia și este din altă țară. Observ că este de culoare.

Mă întorc la colegii mei. Se pare că Maia este noua noastră colegă. Dar nimeni din clasa mea nu pare că a observat că este acolo, așa că mă duc să vorbesc cu ea.

În ziua următoare petrec ceva timp cu ea și îmi dau seamă că este foarte amabilă. Era convinsă ca noii ei colegi nu o bagă în seamă deoarece nu are aceeași culoare ca și noi. Încerc să îi spun că nu contează aparențele și că nu ar trebui să își facă griji în privința acestora.

A doua zi când ajung la școală sunt luată prin surprindere de colegii mei care mă întreabă de ce stau cu Maia. Eu le răspund:

- Ce vă deranjează? Este chiar foarte amabilă și înțelegătoare și nu ar trebui să o judecați doar după aparențe, dacă ați cunoaște-o mai bine ați înțelege de ce vă spun asta.

Am plecat furioasă gândindu-mă doar la Maia. Când am ajuns în clasă, o văd pe Maia plângând. Reușesc să înțeleg că un coleg i-a aruncat cărțile pe jos și a jignit-o. Nu ar trebui să se comporte așa cu ea. După un timp în care am încercat să îmi

conving colegii că nu este bine să o discrimineze pe Maia pentru că nu are aceeași culoare la piele ca și noi, aud un lucru surprinzător:

- Maia îmi pare foarte rău că te-am judecat după înfățișare!

Auzind asta îmi dau seama că oamenii pot să se schimbe și că nimeni nu trebuie să fie judecat după înfățișare așa că nu mai discriminați și încercați să fiți prietenoși cu toate persoanele indiferent de rasă, culoare sau religie.

După câteva luni, Maia a devenit prietenă cu toți colegii și mi-am dat seama că este foarte deșteaptă și a avut o viață destul de grea.

Eram la școală și Maia a venit la mine și m-a întrebat dacă vreau să merg la ea acasă să îi cunosc familia. Am fost de acord și când am ajuns acasă, am întrebat-o pe mama dacă mă lasă. Mama a fost de acord și mi-a dat un sfat: alege-ți prietenii după caracter, nu după înfățișare sau aparențe.

Așa că am ajuns acasă la Maia. Are o casă interesantă plină de antichități și obiecte semnificative din Statele Unite ale Americii. Mi-a povestit că tatăl ei lucrează la o companie care și-a deschis un birou în România, așa că s-au mutat. Mi-a mai spus că a învățat în scurt timp limba română și o consideră interesantă. Masa a fost extrem de gustoasă și am încercat lucruri noi.

După câteva luni petrecute împreună, Maia și-a oferit ajutorul și este acum asistenta profesoarei de limba engleză, o iubim foarte mult!

A fost o lecție pentru noi toți, am învățat împreună să ne uităm în spatele aspectului celui din fața noastră și să descoperim ce frumoși suntem ca oameni!

Păpușa

Desiree MATYAȘI, prof. coordonator Diana URECHE
Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara

Era odată o fetiță pe nume Aalyiah. Aceasta nu era ca oricare altă fetiță de zece ani din lume. Ea avea un aspect fizic ce o făcea diferită de restul: o față scundă, mulătră, cu părul negru și creț, prins de obicei în două codițe, cu un ochi albastru și unul verde. Așa frumusețe abia că ați mai văzut!

Totuși, pe cât de frumoasă era, pe atât de mult plângea în fiecare zi. Toți copiii de la școala ei, mai puțin câțiva, se fereau de ea, crezând că ea are pielea murdară. Din această cauză, ea era foarte tristă, iar singurul obiect care o putea liniști era păpușa ei. Cu părul blond și ochii albaștri, acea păpușă devenise ca un idol pentru ea. Dacă păpușa ar fi fost om și ar fi mers la școală în locul fetei, nimeni nu și-ar feri privirea de a ei. Asta era tot ceea ce își dorea micuța fată: să nu mai vină acasă tristă, cu lacrimile fierbinți curgându-i pe obraji și întrebându-o pe mama ei: „Mama, de ce pe mine copiii nu mă plac? Sunt și eu un om!”, iar mama ei îi răspundea: „Stai liniștită, scumpo, te vei obișnui cu asta când vei mai crește”. Sincer, Aalyiah nici nu voia să crească. Credea că adulții se comportau mai urât ca și copiii.

Într-o seară obișnuită, fata se uita în oglindă. Atingând oglinda cu degetul, observă că ceva ciudat se întâmplase. Degetul ei parcă se afundă în oglindă. Apoi oglinda o trase înapoi.

Ajunsa în Lumea din Oglindă, fata observă foarte multe lucruri ciudate, de exemplu, că toți oamenii arătau la fel. Deși era speriată, ea a realizat încă de la început că acea lume era una foarte plictisitoare. Mergând pe strada care ducea înspre școala ei, peste tot unde se uita vedea aceleași fețe. Deja începea să se sature de ele.

Intrând pe ușa școlii, Aalyiah observă încă ceva: se observă pe sine. Pe sinele său în corpul păpușii ei. Deși uimită, ea își dădu seama că această versiune a ei se înțelege bine cu toți copiii din școală. „Asta chiar sunt eu?”, se întrebă ea. „Da, eu sunt!”, își răspunse. Apoi, totul luă o întorsătură ciudată. Nu se înțelege sigur ce a urmat, deoarece ea se trezi. „A fost un vis! Doar un vis...”, gândi ea.

Aducându-și aminte de ce a visat, ea se gândi la cât de incomfortabil se simțea când vedea că toți oamenii arată la fel. Acela a fost momentul în care și-a dat seama că fiecare om este diferit, frumos în felul lui. Și Aalyiah începea să vadă asta cu proprii ochi.

A doua zi, la școală, ea nu a mai fost supărată. Cu atitudinea ei cea nouă, și-a făcut mulți prieteni. Se simțea bine, pentru prima oară în ceva timp. Când ajungea acasă după școală, nu mai plângea, ci stătea cu părinții ei și le povestea cum a fost ziua petrecută alături de colegi.

Toți oamenii sunt diferiți și trebuie să acceptăm asta.

Porumbelul

Ștefania STÎNGU, prof. coordonator Diana URECHE
Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara

În Grădina Zoologică de la marginea orașului este mare agitație. Zgomotele maimuțelor supărate, ale urșilor, căluților și păsărilor dau impresia că sunt implicați într-o ceartă foarte aprinsă. Și chiar așa și este. Papagalii nuanțați și vulturii impunători râd în hohote de aspectul porumbeilor.

- Se pare că doar pe noi ne hrănesc bine, ca să creștem și să putem pleca de aici ca să vânăm, spuse vulturul din fața tuturor. Uitați-vă ce slabi sunt! mai zise râzând și săgetându-i cu privirea pe porumbeii din colivie. Arată de parcă nu au mai mâncat grăunțe de zile bune, poate asta explică și culoarea palidă.

- O să vezi că o să fim luați de aici! Vom fi antrenați pentru circ sau să livrăm mesaje! țipă cel mai curajos dintre porumbei, printre grățiile coliviei, încercând să nu pară afectat.

Papagalii pictați în culori tropicale, simțindu-se mândri de coloritul lor, continuă batjocura:

- Și cum ați nimerit voi să aveți culorile acestea fumurii și deprimante? Fiindcă să știți că vi se potrivesc foarte bine! spuseră printre râsete câțiva papagali verzulii.

Porumbeii nu mai puteau suporta atâtea glume pe seama lor, însă erau neputincioși. Ei erau închiși în colivie, pe când vulturii periculoși erau liberi să zboare prin toată Grădina Zoologică, iar papagalii galben-strălucitori, verzi, roșii și portocalii erau admirați și pozați zilnic de foarte mulți turiști. Porumbeii nu aveau niciun avantaj. În sfârșit, îngrijitorii au venit să hrănească păsările. Vulturii au primit mai multe boluri de grăunțe și câțiva șoricei, iar papagalii un bol de grăunțe pentru fiecare. Când îngrijitorii au ajuns și la colivia porumbeilor, mai aveau doar un bol de grăunțe, pe care păsările acestea au fost nevoite să îl împartă. Era foarte incorect...

Mai târziu, papagalii au fost lăsați să zboare pe deasupra oamenilor, pentru a le oferi un spectacol de culori și sunete, iar vulturii au planat incredibil printre oameni. Porumbeii erau din ce în ce mai supărați, așa că au realizat un plan pentru a demonstra tuturor că și ei sunt buni. Au luat diferite ziare și cercuri de circ, și-au unit forțele, iar cu ciocurile au îndoit grătile coliviei. Au zburat în înălțime și au aruncat fiecărui turist câte un ziar, apoi câțiva au ținut cerul de circ și ceilalți au sărit prin el, făcând jocuri și giumbușlucuri, impresionând pe toată lumea. Peste câteva zile de la această demonstrație, organizatorii unui circ au venit pentru a recunoaște talentul porumbeilor. Erau foarte încântați de păsările descoperite. De atunci, acești porumbei fac ceea ce le place și sunt liberi și fericiți cu ce au.

Sticla

Anamaria BĂLĂȘESCU, prof. coordonator Diana URECHE
Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara

Acum mult timp, într-un sat îndepărtat, locuia o fată pe nume Emilia. Satul era unul micuț, care se întindea de-a lungul unei câmpii negășite pe hărți. Acesta găzduia o grămadă de oameni, de toate tipurile: negri, albi, grași, slabi și așa mai departe. Chiar dacă ar fi trebuit să se bucure de faptul că erau diferiți, niciunul nu se iubea pentru ceea ce era. Toți voiau să arate altcumva, să aibă alt corp, altă personalitate sau alți prieteni. Toți voiau să fie speciali, iar astfel dădeau în extreme. De la diferite vopsele special făcute pentru a te face mai frumos, la operații extrem de scumpe care costau mai mult decât îți poți imagina. Emilia, chiar dacă refuza să accepte „frumusețea artificială”, se credea una dintre cele mai urâte persoane din lume. Ea avea o piele negricioasă, niște ochi mari și căprui și un păr brunet extrem de cărlionțat. Emilia nu era o persoană urâtă ca și om, ci era o persoană urâtă pentru standardele societății.

Într-o zi, în drum spre liceu, îi apăru în față o bătrânică.

- Vă pot ajuta cu ceva? întrebă Emilia.

- Și eu te-aș putea întreba același lucru, răspuse bătrânică și plecă, scăpându-i din buzunar o sticluță mică, de mărimea degetului mare.

- Doamnă, scuzați-mă, dar v-a căzut sticla aceasta! strigă Emilia, însă nu fu auzită, așa că păstră sticluța pentru momentul în care va revedea bătrâna.

Mai trecură ceva minute și, chiar în momentul în care Emilia ajunsese în fața școlii, se întâlni cu niște colegi.

- Nu e cam devreme pentru bronz? se auzi o voce din spatele ei.

- Și cu părul ăla ce faci, vrei să prinzi semnal radio sau ceva? se auzi altă voce.

- Nu, mulțumesc, am semnal acasă dacă vrei să știi.

- Mă îndoiesc că pentru africani e legal așa ceva... mai spuse o voce care în același timp îi luă ghiozdanul și începu să-l examineze.

- Nu e rău, măcar de ai merita să vii la școala asta.

Emilia nici nu avu timp să spună ceva că persoana respectivă îi și aruncă ghiozdanul în cea mai apropiată pubelă de gunoi și spuse:

- Rămâi acolo, e singurul loc în care te vor primi îmbrăcată așa.

După ce auzi aceste cuvinte, Emilia fugi și se ascunse în primul parc pe care îl găsisese. Simțea că nu se va putea opri din plâns decât atunci când va fi acceptată. Chiar dacă era extrem de furioasă în acel moment, îi era și foarte sete, dar sticla ei de apă era în ghiozdan, la fel ca și banii cu care ar fi putut să își cumpere una nouă. În timp ce căuta prin buzunare pentru bani, găsi sticluța care căzu mai devreme din buzunarul bătrânei. Nimic nu arăta suspect, așa ca o bău. Un fior rece ca și gheața îi trecu pe șira spinării imediat după ce luase prima gură, dar îi era așa de sete, iar sticla era atât de mică încât îl ignoră. Imediat ce a terminat, simțindu-se mai bine, Emilia se grăbi să ajungă înapoi la școală, dar chiar în momentul în care intră pe poartă, colegii care tocmai și-au bătut joc de ea se grăbeau să o întâmpine.

- Vă rog să mă lăsați în pace! strigă Emilia.

- Scuze dacă te-am deranjat cu ceva. Eu sunt Beatrice și voiam să te întreb dacă nu cumva ai vrea să îți prezint școala...

- Ah... Ba da, sigur. Răspunse Emilia bucuroasă. Poate ăsta era felul lor de a-și cere scuze!

- Uite, chiar aici e baia fetelor, spuse Beatrice și deschise ușa.

Emiliei nu îi venea să creadă. Chiar în fața ei stătea cea mai frumoasă fată pe care a văzut-o vreodată. Avea un păr lung, drept și blond, niște ochi mari, albaștri, niște buze roșiatice și pistrui care îi acopereau o mică parte a nasului.

- Te simți bine? întrebă Beatrice.

Și atunci își dădu seama. Chiar ea era fata din oglindă, așa că pentru cei din jur Emilia nu făcu altceva decât să se holbeze la ea în oglindă.

- Da, să zicem... Mă simt destul de rău, ar cam trebui să merg acasă.

- Dar nu poți. Dacă pleci, școala va fi din nou o singură clădire plină de ciudați... Chiar acum jumătate de oră am văzut o negresă. Îți vine să crezi? Mai nou lasă și animale în școală!... și toată baia începu să rădă.

Emilia fugi cât de repede putu până la ea acasă și chiar atunci se trezi. Oricum ar fi trebuit să fie clar că s fost doar un vis... Ar fi crud ca și în lumea reală să se întâmple lucruri precum acesta!

Lupta împotriva discriminării

**Alex IPATE, prof. coordonator Roxana-Georgiana VOȘTINAR
Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara**

În viață luptăm cu multe greutăți, una dintre ele este discriminarea. Fiecare dintre noi trece prin "plăcerea" de a fi judecat de către ceilalți din jurul său pe baza oricărui aspect, începând de la modul cum se comportă în societate până la vestimentație.

Când ajungi la un anumit proces de maturizare și "intri" în rândul adolescenților atunci începe adevărata provocare, începi să cunoști una dintre durerile vieții care te vor face mai puternic sau mai slab în funcție de perspectiva fiecăruia. Este asemenea unui "test" pe care îl treci sau nu, totul depinde de puterea care se află în noi. Tinerii sunt mereu cei care "beneficiază" cel mai mult de pe urma discriminării, deoarece ei au de suferit dacă gândesc diferit sau se îmbracă diferit decât ceilalți. Acestea sunt doar câteva din multele motive pentru care tinerii sunt discriminați. Nu are rost să le amintesc pe celelalte, deoarece toate se rezumă la un singur aspect adică a fi diferit.

Ce înseamnă mai exact "a fi diferit"? La această întrebare trebuie să răspundă fiecare persoană individual. Unii se gândesc că este o pedeapsă să fii diferit față de ceilalți, dar este un har care nu poate fi stăpânit de către mulți. Atunci când ajungi la adolescență întâmpini pentru prima dată problemele vieții, astfel apar doua variante pe care poți să le utilizezi: să înfrunți problema sau să fugi de ea tot restul vieții.

Discriminarea se manifestă în special la școală unde tinerii în formare își creează un prim mediu al lor, unde interacționează cu ceilalți sub diferite pretexte. Un scop secundar al scolii este acela de a te integra în societate. La prima vedere pare ușor, dar nu toți se adaptează la fel în structura de început a societății. În școli apar mereu elemente de tensiune care sunt aplanate greșit de către întreaga instituție în majoritatea ocaziilor.

Unul din modurile prin care putem combate discriminarea este de a crea un mediu ideal unde nu contează "eticheta". Mulți tineri care au fost sau sunt încă discriminați își pierd încrederea în sine și nu ajung oamenii măreți care vor să ajungă. Discriminarea este o problemă serioasă având în vedere faptul că se extinde tot mai mult asemenea unei boli care trebuie oprite. Dacă lucrurile nu se vor schimba oameni vor fi criticați doar pentru că respiră. Pentru a preveni acest dezastru trebuie să facem schimbări majore în interesul corectării.

După părerea mea problema trebuie abordată din mai multe perspective, apelând la părerea mai multor clase sociale de oameni cu scopul de a ajunge de comun acord. În consecință schimbarea este absolut necesară, dacă vrem să vedem rezultate asupra discriminării.

Discriminarea pozitivă

**Otilia Policsenia VRABIE, prof. coordonator Patricia Victoria ORBULESCU FIȚ
Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara**

Mereu va fi o nedreptate între oameni, o revolta în anumite cazuri pentru ca o anumită parte din lume nu va accepta un anumit tip de persoane sau caractere.

Un exemplu foarte dur ar fi rasismul dintre culorile pielii. Totul a început atunci, când europenii au cucerit diferite părți ale planetei. Când au ajuns în Africa, ei s-au folosit de acele persoane de culoare pentru că, ei, îi considerau inferiori datorită pigmentului proeminent.

Dar nu e așa, și ei sunt oameni exact ca și europenii care i-au "cucerit", problema asta datează de mult timp, desigur, a scăzut gradul de rasism, dar încă există cazuri destul de grave din această pricină.

Lumea nu se poate obișnui așa repede cu schimbările bruște, de aceea trebuie ca lumea să își deschidă orizonturile gândirii și să perceapă ideea de diferit în sensul bun. Pentru că, dacă am fi toți la fel, lumea ar fi ceva monoton. Nu cred că pigmentul pielii definește o persoană față de alta.

Dar nu numai pigmentul este o problema de genul....

Și sexul persoanei a fost și din păcate va fi o problema în anumite domenii. Pentru că înainte de primul război mondial, femeile nu aveau nici un drept, erau casnice, spălau, făceau curat, aveau grija de copii și atât.

Primul război a făcut o schimbare în acest caz. Femeile și-au ridicat mânicile de la haine, au schimbat fusele cele voluminoase și și-au tăiat părul pentru a lucra în locul bărbaților. Și-au dovedit că pot să facă și ele ce faceau bărbații. Au arătat că pot să lucreze ca și mecanic, pot construi, au arătat lumii că sunt în stare de a face ceva deși erau considerate "slabe".

Si astăzi sunt cazuri în care femeile nu pot fi angajate pentru ca...., sunt femei. Acest lucru nu este în regulă pentru că și femeile, ca și bărbații sunt oameni, iar din câte știm, se numesc "Drepturile Omului" nu "Drepturile bărbatului" sau "Drepturile femeilor".

Oricât de mult am dori să schimbăm, să le arătăm unora perspectiva noastră, ei nu vor înțelege, pentru că le-a fost infiltrată o idee în minte și nu pot percepe ideea de diferit, dar totuși, femeia e un om la fel ca el.

Sunt prea multe cazuri de diferențiere..., religia, statutul financiar, orientarea sexuală din păcate și aspectul fizic ne diferențiază. De exemplu, persoanele cu tatuaje vizibile, la un interviu pentru job acea persoană va fi privită altfel, decât o persoană fără tatuaje (vizibile sau nu), fapt care nu înseamnă că persoana cu tatuaje e mai neexperimentată decât cealaltă, poate dimpotrivă.

De aceea toate persoanele au aceleași drepturi, dar unii le "taie" speranța de a fi diferiți. Această idee de a judeca oamenii cu tatuaje vine din antichitate, pentru că sclavii erau cei cu "tatuaje". Trecutul e trecut, iar, lumea s-a schimbat și se va mai schimba, asta e sigur, de aceea trebuie să fim capabili de a accepta o schimbare în viața noastră deși poate avem anumite dubii la început.

Maria – o elevă egală cu ceilalți

**Alexandra Maria SAVA, prof. coordonator Patricia Victoria ORBULESCU FIȚ
Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara**

Discriminarea, este o acțiune care presupune un tratament diferențiat, nedrept față de persoane, din cauza apartenenței lor la un anumit grup social, fie că vorbim de grupuri formate la școală sau la locul de muncă.

Există, de asemenea mai multe forme de comportament discriminatoriu, ce au în comun toate acestea este faptul că prezintă o formă de excludere sau de respingere.

Din păcate, discriminarea este din ce în ce mai des întâlnită în școli și nu numai acolo, poate fi prezentă la locul de muncă, pe stradă sau în societate.

Foarte mulți dintre noi discriminăm, fie că o facem intenționat, fie că nu ne dăm seama.

Am observat foarte mulți oameni care judecă fără să cunoască și asta este foarte trist. O să povestesc în câteva rânduri o întâmplare reală ce mie cel puțin mi-a schimbat puțin gândirea față de oameni.

Maria este elevă în clasa a IX –a dar, din păcate părinții ei nu au venituri foarte mari ca să îi poată oferi orice își dorește. Dar cu toate astea fac tot posibilul ca ea să ducă o viață cât de cât decentă.

Este o fire introvertită, sensibilă și mai retrasă. La școală își petrece timpul singură, deoarece colegii săi nu o integrează în activitățile, jocurile sau conversațiile lor. Aceștea nu îi oferă atenție pe motivul că este săracă și neîngrijită, motiv care nu ar trebui nici măcar să existe. Au fost zile în care au râs de ea pentru că purta haine rupte sau uzate. De multe ori nu avea bani nici pentru mâncare. Fata suporta toate astea singură. Nu dorea ca părinții ei să afle, aveau ei destule probleme pe cap, nu voia să-i împovăreze și cu ale ei. Însă, după o vreme ea era foarte schimbată. Nici la școală nu mai era ea, la capitolul învățatură scăzuse foarte mult, fiind printre premianții din clasă.

Avea nevoie de ajutor, cineva cu, care să vorbească, cineva să-i readucă încrederea în sine. Ajutorul vine atunci când te aștepți mai puțin și de la cine te aștepți mai puțin. Profesoara sa de română a observat că nu este în regulă și a observat și discriminarea din clasă. A decis să o ajute pe Maria, nu dorea să i-a o cale greșită. Au vorbit de multe ori, i-a dat haine noi și chiar și bani pentru a-și cumpăra ceva de mâncare la școală.

A trecut peste tot, peste răutățile colegilor, peste faptul că nu are haine scumpe și de multe ori nici bani de mâncare, a învățat că un suflet curat și o inimă bună fac mai mult decât toate astea la un loc.

Cazul Mariei este unul fericit. Sunt mii de copii care trec prin asta zilnic, iar dacă noi nu spunem stop discriminării nu se poate face o schimbare, schimbarea este în noi.

Noi trebuie să învățăm să nu mai judecăm și să nu mai discriminăm.

Uși închise

Roberta Raluca COCOȘ, prof. coordonator Daniela-Liliana BĂLĂNEAN
Liceul Teologic Penticostal „Logos” Timișoara

Ce faci când ești în fața unei uși închise? Cum te-ai simți dacă o ușă ți-ar fi închisă în față, în timp ce alții au posibilitatea de a pătrunde de cealaltă parte a ușii?

O ușă închisă poate provoca teamă, îți poate scădea stima de sine, iar mai apoi apare frica de a te afișa în lumea exterioară, frica de a nu fi acceptat de societate, frica de a-ți susține punctul de vedere. Astfel oamenii ajung să nu se cunoască pe ei înșiși și să-i asculte strict pe cei care le „închid” ușile, așa cum spunea Martin Luther King Jr.: „Oamenii se urăsc pentru că se tem, se tem pentru că nu se cunosc și nu se cunosc pentru că nu comunică”¹.

Omul are nevoie de comunicare, omul are nevoie de acceptare din partea persoanelor care îl înconjoară. Aristotel spunea într-una dintre scrierile sale că: „Omul este un animal social”², citat care afirmă nevoia omului de a fi acceptat, această nevoie fiind prezentă mai ales în rândul adolescenților, când personalitatea acestora nu este încă desăvârșită, definitivată. Astfel, orice factori care intervin și împiedică împlinirea nevoilor afective ale tinerilor, duc la marcarea acestora cu o stimă de sine joasă. Acești factori pot consta în subaprecierea capacităților intelectuale, înfățișării, lipsa reușitelor și realizărilor personale etc. Adolescenții sunt niște „adulti neterminați”, care simt mult mai acut discriminarea, marginalizarea și dezamăgirea.

În Vechiul Testament ne este prezentat un tânăr discriminat de către familia sa. În destinul acestui tânăr putem vedea două aspecte aflate în contradicție: favorizarea și discriminarea. Este vorba de patriarhul Iosif. În tinerețea sa, acesta era favorizat de către tatăl său, dar marginalizat de frații săi care erau, la rândul lor, desconsiderați de către tată. Frații lui au încercat să-i închidă orice ușă care îi era deschisă. Un alt personaj biblic discriminat a fost regele David. El se afla, în tinerețe, în postura celui mai mic din familie, lăsat ca păzitor al oilor, în timp ce frații lui mai mari era soldați în armata țării³.

Întorcându-mă în prezent, doresc să mă refer la un subiect de actualitate: avortul. Deși privit ca o alternativă benefică unora pe moment, este, la fel, o materializare a discriminării. Prin el este discriminată viața nenăscută. Sunt foarte multe cazurile în care viitoarele mame, fie își adorm conștiința, fie, din cauze pecuniare, le este recomandat avortul pe motiv că fătul nenăscut prezintă malformații, deci o povară. Scriitorul Antoine de Saint-Exupéry afirma: „Limpede nu vezi decât cu inima. Miezul lucrurilor nu poate fi văzut cu ochii”⁴. În goana nebună a lumii moderne, omul se oprește doar la ce se vede, urmându-și exclusiv interesul prezent, ignorând valorile care pot fi simțite doar din interior, cu sufletul.

Cât de mică poate fi perspectiva unor oameni asupra vieții !?

Bibliografie :

1. Kudika.ro, Alfabetul dragostei. Cele mai frumoase citate după martin luther king
2. WIKIPEDIA, Politica (Aristotel).
3. eBible.ro: Biblia online în limba română
4. WIKICITAT, Micul print, de Antoine de Saint-Exupery.

Frângerea zborului

Mădălina Florentina RUSU, prof. coordonator Antoaneta - Geanina BUȘE
Liceul Teologic Penticostal „Logos” Timișoara

„Cine ești?” O întrebare în fața căreia rămânem adesea fără cuvinte, dacă ne este adresată, dar în așteptarea unui răspuns complex, cu pretenții, dacă este adresată altcuiva. „Tratamentul” aplicat diferit, la cel mai mic nivel, poate constitui premisa dezvoltării unei atitudini discriminatorii: persoane tratate diferit sau lipsite de anumite drepturi în mod nejustificat, pe baza unor considerente neîntemeiate.

O atitudine greșită, manifestată în mod repetat, riscă să genereze segregare, intoleranță, neacceptare și să izoleze grupuri care devin vulnerabile în fața „judecății” unei majorități. Egalitatea de tratament este în general garantată de Constituție, în majoritatea țărilor democratice existând legi împotriva discriminării. Cu toate acestea, fenomenele de discriminare există chiar și în prezența unor legi antidiscriminare și împotriva eforturilor legislative de combatere a fenomenului. Există mai multe forme de comportamente discriminatorii, dar toate au în comun faptul că implică o anumită formă de excludere sau de respingere.

„Toate ființele umane se nasc libere și egale în demnitate și în drepturi. Ele sunt înzestrate cu rațiune și conștiință și trebuie să se comporte unele față de altele în spiritul fraternității.” În ciuda tuturor acestor idealuri, discriminarea continuă să se facă „auzită” aproape la fiecare colț de stradă, în fiecare încăpere, iar fiecare dintre noi (cu voia sau fără voia noastră) o manifestăm. Discriminarea este o realitate pe care o cunoaștem de foarte mult timp și o vom cunoaște în continuare, în ciuda tuturor eforturilor legislative și a unor grupuri de persoane care încearcă să combată acest fenomen. Schimbarea va veni odată cu schimbarea de atitudine, iar schimbarea de atitudine înseamnă educație. Putem dobândi această educație? Un răspuns mai ușor de dat, dar mai greu de atins. Tot mai multe persoane sunt discriminate fie din cauza statutului social, a etniei, a religiei, a culturii, a handicapului, apartenenței la o categorie defavorizată. Combaterea acestui fenomen presupune, printre altele, o evoluție a valorilor, o recunoaștere a valorilor umane care deligitimează discriminarea. În acest proces de educație, tema informației, corelată cu înțelegerea raportului dintre individ, grupul căruia îi aparține și societatea în ansamblul ei, constituie maturizarea perspectivei asupra diversității sociale.

Nimeni nu este perfect, un copil nu poate stabili familia în care se naște, nu poate să schimbe părinții sau mentalitatea lor, însă copilul poate să devină un om valoros, altruist, dacă se dezvoltă într-o societate care îl acceptă, nu îl respinge, îl ajută, nu îl ignoră, îl învață, nu îl abandonează, îl dezvoltă, nu îl vulnerabilizează. „Sănătatea” lui poate contribui la armonia celor din jur și curentul discriminării să se estompeze până la neutralizare.

„Zece oameni buni” pot aduce iertarea Sodomei (Geneza, 18:32).

Faptele noastre vorbesc despre noi și, să gândim de două ori înainte de a acționa, ne poate defini caracterul. Din acest motiv, să nu îi lăsăm pe ceilalți din jurul nostru să ne influențeze și să gândească în locul nostru, ci noi să avem capacitatea de a gândi și judeca propriile lucruri, de a accepta ceea ce nu putem schimba.

Bibliografie: www.wikipedia.ro, www.tpu.ro, <http://discriminarea-oscoalapentrototi.blogspot.ro>

Diversitatea este simfonia vieții

Sorana Maria INDRIEȘ, prof. coordonator Adriana SECOȘAN
Școala Gimnazială Nr. 2, Timișoara

Diversitatea este ușor de observat în toată creația. Pe Terra sunt circa 8,7 milioane de specii, 6,5 milioane trăind pe uscat, iar 2,2 milioane în mediul acvatic. Numărul speciilor animale este estimat la 7,77 milioane, 298.000 sunt specii vegetale și 611.000 specii de ciuperci și mușci. Privind datele anterioare ne putem întreba cum ar fi viața fără această diversitate, fără atâtea modele, forme și culori... răspunsul este sigur : seacă, anostă, tristă.

Asemenea speciilor animale și vegetale, ființele umane se deosebesc printr-o varietate de particularități, date de mediul natural și socio-cultural în care se dezvoltă. Omul nu știe nimic când se naște, însă cu trecerea timpului acumulează cunoștințe din mai multe domenii și își dorește să trăiască, deoarece diversitatea vieții este interesantă și enigmatică. Cu toate că viața este grea, cu zile bune și rele, cu bucurii și suferințe sunt puțini aceia care nu și-ar dori să o trăiască intens. Fiind înzestrat cu rațiune și având o educație adecvată, omul poate trece peste diferențele fizice și sociale, înțelegând că relațiile interpersonale îl pot ajuta să-și (re)descopere optimismul și să devină mai bun. Discriminarea este un comportament nedrept față de o persoană, pornind de la o prejudecată (atitudine), ce are la bază un stereotip (idee) privind genul, religia, etnia etc. Toate acestea sunt învățate social, nu ne naștem cu ele. Dacă am rămâne asemeni copiilor am realiza că aceste diferențe sunt ca instrumentele unei orchestre - împreună creează o muzică încântătoare.

Lupta pentru egalitatea în drepturi este în prim-planul tuturor țărilor democratice, care în acest sens au și adoptat legi împotriva discriminării. Tinerii din societatea actuală, organizațiile de tineret, mass-media (și nu numai) prin numeroase acțiuni organizate la scară mondială luptă împotriva discriminării de orice natură. Relevant este faptul că în țările arabe femeile au obținut drepturi de participare la viața publică, federațiile sportive organizează competiții la care sunt invitați sportivi din toate țările lumii, este încurajată implicarea în activități și concursuri sportive a persoanelor cu dizabilități, favorizând astfel integrarea acestora în societate.

„Un gay este un om cu orientare sexuală diferită. Un rom este un om cu etnie diferită. Un român este, în România, un om obișnuit. Toți au în comun un lucru: sunt oameni.[...] Nu ne mâncăm între noi pentru că suntem diferiți... sau cel puțin așa ar trebui să fie.” (Mircea Toma)

O parabolă indiană spune că diversitatea este asemeni unui câmp cu flori multicolore care încântă privirea . Cât de trist ar fi fost ca divinitatea să creeze flori într-o singură culoare! Tot așa și oamenii sunt diferiți, iar lumea este mai frumoasă datorită acestor diferențe oferindu-ne ocazia de a învăța unii de la alții și de a evolua.

Bibliografie:

1. Campania Active Watch – „De la mine ai un NU”, discurs Mircea Toma, disponibil la: <http://www.delamineaiunnu.ro/> ; Accesat la data de: 3. 11. 2017
2. Mediafax.ro „Diversitatea lumii vii, estimată la 8,7 milioane de specii. Aproape 20 000 sunt pe cale de dispariție”, autor Florin Bădescu, disponibil la: <http://www.mediafax.ro/stiinta-sanatate/diversitatea-lumii-vii-estimata-la-8-7-milioane-de-specii-aproape-20-000-sunt-pe-cale-de-disparitie-8649209>, Accesat la data de: 3.11.2017
3. Marshall, Gordon edit.(2003). *Oxford.Dicționar de sociologie*, București: Univers enciclopedic

Stop flagelului discriminator !

Emanuela Denisa HUMINIUC, prof. coordonator Violeta Natalia ȘERBAN
Liceul Teologic Penticostal „Logos” Timișoara

„Orice nedreptate izvorăște din prea mare iubire față de noi înșine, și din prea puțină iubire față de alții.” (J. Locke)

Sunt elevă în clasa a XI-a și voi aborda această temă din perspectiva adolescentului, care observă, învață, aplică și crede într-o lume mai bună prin propria „schimbare” și implicare. Trăiesc într-o societate liberă și democrată, un spațiu în care trebuie să crească și să se dezvolte fiecare persoană. Din păcate, lumea în care trăim nu este perfectă, iar lucrurile mărunte care pot da farmec vieții: un zâmbet, o vorbă caldă, o mână întinsă, un ajutor necondiționat, un gest care să arate că ești om, sunt date uitării și, din păcate, înlocuite cu răutăți, al căror flagel distrugător afectează vieți și frânge inimi. În general, persoanele rasiste au anumite concepții bine stabilite ce nu pot fi influențate de cei din jur, la originea acestora aflându-se anumite lucruri ce s-au întâmplat în trecut, care au avut legătură cu persoane aflate în minoritate sau, pur și simplu, e doar o avalanșă a celor din jur, care se răsfrânge asupra lor.

Eu cred că fiecare persoană a trecut sau va trece la un moment dat printr-o discriminare. Cu toate acestea, noi, tinerii, trebuie să luăm atitudine, să ne împotrivim cu orice chip acestui obicei greșit. Spre exemplu, eu am în clasă un coleg de etnie musulmană care a venit în clasa a zecea, semestrul doi, în școala noastră. Pentru fiecare dintre noi, a fost foarte interesant să îl cunoaștem, să aflăm câte ceva despre el, despre țara lui. Chiar dacă la început i-a fost mai greu cu limba română, astăzi, vorbește destul de corect. Un rol important am avut și noi, colegii, deoarece am încercat să îl ajutăm să se acomodeze, atât cu școala, cât și cu limba română. Colegul meu este o dovadă vie a faptului că tinerii spun “Nu” discriminării.

O problemă poate fi rezolvată căutând soluții: în primul rând, educația este principalul factor; dacă un copil este învățat să-i accepte pe cei din jur, societatea se va dezvolta promovând principiul „Unitate în diversitate”. În al doilea rând, acceptarea poate fi inspirată prin puterea exemplului personal, la baza căruia stă principiul biblic „Prin urmare, tot ceea ce vreți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel” (Biblia, Matei 7:12), învățătura fiind supranumită „Regula de aur a Scripturii”, o regulă adresată tuturor.

Se știe că flagelul este elementul locomotor prin care bacteriile sunt răspândite în jur, provocând dezechilibrul. Prin comparație, răspândirea prejudecăților și neacceptării este la fel de rapidă și de periculoasă, afectând minți și suflete.

În concluzie, acționând asupra flagelului, vom stopa răspândirea acetsei „epidemii”!

Siteografie:

www.dexonline.ro

www.articole.famouswhy.ro/citate_celeb्रे_despre_dreptate_nedreptate_si_justitie

Spune "NU!" discriminării. Alege, încearcă, spune

**Carla GRUIN, prof. coordonator Viorica BĂESU
Colegiul Tehnic „Ion I.C. Brătianu” Timișoara**

Am ales acest proiect pentru ca vreau sa îmi exprim opinia, să schimb ceva.

Să discriminezi e un lucru foarte urât din partea unei persoane. Să faci diferență între 2două persoane(sau mai multe), să favorizezi pe cineva mult mai mult față de celălalt/cei alți ar duce la respingerea altor persoane. Asta se numește DISCRIMINARE!

Discriminarea are mai multe componente, cum ar fi: să respingi pe cineva doar pentru simplu fapt că este diferit la culoarea pielii sau din cauză că nu are o vârstă apropiată ție (mai mic,de obicei),sau în unele cazuri mai există si discriminare în functie de avere.Cazuri mai există iar acestea ar trebui rezolvate cumva și trebuie gasită o solutie.

Am decis să incerc sa gasesc o soluție de la care discriminarea să ajungă ANTI-DISCRIMINARE.

Am observat că legile pe care le-au pus cei din Parlament nu prea țin cont de ele. Multa lume si copiii fac acest lucru iar ei cred că discriminarea este un lucru bun. Tu crezi ca este un lucru bun? NU! Nu este. Nu cred ca ți-ai dori să fii exclus din grupul tău așa zis de prieteni care fac asta doar pentru ca nu poți face aia, că nu ai strictul necesar sau chiar să ai o culoare diferită a pielii.

La ceea ce m-am gândit eu să fac prin a îndepărta discriminarea este de a organiza o campanie formată din adulți și chiar si copii de diferite vârste și rase tocmai pentru a-i apropia și să-și dea seama că nu contează ce vârstă și ce rasă ai ci contează să te înțelegi bine și să poți colabora cu persoana respectivă iar scopul este să fim cat mai mulți.

Să inițiem un eveniment undeva în centrul orașului și să le explicăm oamenilor despre acest proiect cu scopul să înțeleagă ceea ce li se spune. Cele mai bune idei vom încerca să le transmitem mai departe ca să putem combate problema asta și să ajungă la urechile Parlamentului. Nu doresc să existe pedepse foarte aspre fiindcă nu au respectat legea, cum e în alte tari ci cât de cât să simtă acea vinovație pentru că au discriminat.

Am spus asta pentru că mi-am dat seama că nu e bine cum procedea lumea și am încercat să schimb ceva, cumva printr-o soluție și să incerc ca această opinie să o fac publică.

Culoarea Lacrimii – bullying

**Carla MIREA BĂLĂȘOIU, prof. coordonator Zaraza ABRUDAN
Colegiul Tehnic „Ion I.C. Brătianu” Timișoara**

Întotdeauna au existat mici răutăți între copii aplanate de părinți sau profesori, conflicte care în trecut, rare ori luau o amploare îngrijorătoare.

Astăzi însă, un fenomen menționat cu preponderență în străinătate a început să își facă simțită prezența și la noi.

Bullying în Statele Unite ale Americii, perioada în care adulții încearcă prin diverse căi să facă cunoscut acest comportament dăunător și periculos, ce ia o amploare îngrijorătoare și printre copiii și adolescenții din România.

Chiar dacă se știu foarte puține despre fenomenul bullying, el este astăzi prezent și în școlile și mediile din România, iar părinții și copiii afectați de acest comportament de intimidare nu știu, deseori, nici la ce pericole se expun și nici cum să reacționeze corect. Bullying-ul nu presupune existența unui conflict bazat pe o problemă reală ci pe dorința unor persoane de a-și câștiga puterea și autoritatea, punându-i pe alții într-o lumina proastă. Comportamentul de tip bullying apare atât la școală, cât și în afara acestui mediu: sicanare, porecle, amenințări, răspândirea unor zvonuri răutacioase. Aceasta poate lua forma fizică: lovire, scuipare, bruscare.

Efectele fenomenului bullying.

Din păcate, efectele unui astfel de comportament sunt de durată și implică depresie, abandon școlar, sentimentul de tristețe și singurătate. În unele cazuri, atunci când fenomenul bullying este asociat și cu depresie, probleme familiale, când părinții nu se implică și nu susțin moral copilul în rezolvarea acestei situații, comportamentul de bullying îi poate face pe copii să se simtă neajutorați. Se tem totodată ca vor fi judecați sau chiar pedepsiți pentru că s-au dovedit slabi. În timpul sau după orele de școală, cele mai dese cazuri reclamate având loc însa în clădirea școlii. Un număr relevant de cazuri au loc și pe terenul de joacă sau autobuzele școlare sau în drum spre școală. Cazuri de bullying se mai înregistrează printre vecini și de asemenea pe internet.

Pentru prevenirea comportamentului de bullying copiii trebuie ajutați să afle consecințele unor acțiuni, copiii trebuie încurajați să le spună adulților dacă sunt amenințați în vre-un fel sau dacă au văzut alți copii amenințați.

Coleg de marginalizat

**Flavius RĂCARIU, prof. coordonator Daniela POPA
Colegiul Tehnic „Ion I.C. Brătianu” Timișoara**

La începutul școlii gimnaziale am avut doi colegi noi și prin surprindere erau arabi. Cam toți din clasă am încercat să ne împrietenim dar ei nu prea ne băgau în seamă. Au trecut câte săptămâni și ei au început să se acomodeze în clasă. Am încercat să mă împrietenesc cu ei dar am reușit spre surprinderea mea. Mai trecuseră câteva zile și au început să se împrietenască și cu ceilalți din clasă dar nu au reușit cu toată lumea. La noi în clasă eram împărțiți pe grupuri pentru că cei mai „populari” ne marginalizau și nu era corect dar nu puteam face nimic. Colegii „populari” începeau să aibă conflicte cu ei dar problema era că foloseau un limbaj rasist. Asa că nu s-au înțeles deloc până când frații s-au mutat în străinătate.

În concluzie în lume sunt multe probleme pe tema rasismului ceea ce este josnic. Rasismul este procesul de discriminare datorat credințelor și ideologiilor, produse în secolele XIX și XX de către francezii Jules Soury, Joseph Arthur de Gobineau și Charles Maurras sau de germanul nazist Alfred Rosenberg, conform cărora rasele omenеști pot fi clasificate de la inferior la superior în baza caracteristicilor biologice fundamentale diferite cu care par a fi înzestrate. Rasismul presupune așadar că oamenii sunt inegali în funcție de etnia căreia îi aparțin sau de culoarea pielii, adică, mai global, convingerea că popoarele sunt inegale ca atare.

Rasismul constituie orice acțiune, practică sau convingere care reflectă o viziune despre lume bazată pe conceptul rasial, care la rândul lui definește convingerea că oamenii sunt împărțiți în entități biologice separate și exclusive numite „rase”, și că există o legătură causală între caracteristicile fizice cu care se definește acest concept și personalitatea, capacitatea intelectuală, aptitudinile morale sau alte caracteristici comportamentale umane, și că anumite rase sunt prin naștere superioare altora. Rasismul nu se manifestă, însă, doar prin acte de discriminare, și anume printr-un tratament diferențiat aplicat pe criteriul rasei. Rasismul se manifestă și prin acțiuni din sfera penală, precum violențe, uneori chiar cauzatoare de moarte.

Rasismul nu este ceva cu care să te naști. Este o alegere pe care o persoană o face, mai mult sau mai puțin sub influența factorilor externi, precum familia, prietenii, mass-media, societatea în ansamblul ei.

-Gravitatea rasismului este ilustrată de exemple clare din istorie. Atunci când rasismul societății a atins cote alarmante, fiind promovat inclusiv de persoane cu funcții publice și de conducere, s-a ajuns la evenimente istorice cu un final tragic, precum Holocaustul. Atunci când rasismul a dominat relațiile dintre diferite etnii, s-a ajuns la oprimarea unor categorii, și chiar la exterminarea acestora. Ori de câte ori omenirea s-a bazat pe ideea că o categorie este superioară alteia, deznodământul, mai devreme sau mai târziu, a fost dramatic. Este important să știm ce e rasismul, și să știm că nu este doar o teorie sau un mod de gândire, ci poate deveni catalizatorul unor dezastre. Este important să cunoaștem la ce s-a putut ajunge, în istorie, prin perpetuarea rasismului, pentru a ne proteja viitorul de repetarea unor astfel de evenimente.

-Cu aceasta fiind spuse de ce sa nu facem lumea sa se opună rasismului aceasta formă de jignire se poate pedepsi în unele țări cu închisoare

-Mai bine i-am avea alături și pe cei de alta culoare sau naționalitate. Nu s-ar mai crea conflicte între țări nu vor mai fi războaie și ne-am moderniza mult mai bine

CUPRINS

Prezentarea proiectului	2
Asociația Română pentru Dezvoltare Europeană	4
Egalitatea de șanse în educație	6
Prof. Călin DIACONESCU Casa Corpului Didactic Timiș	
Filosofia diversității sau Republica interioară. Comentariu la PLATON, Republica	8
Prof. Diana URECHE Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara	
Voi răzbi!	13
Adi Sorin COPIL, prof. coordonator Raluca Anamaria JURGE, Colegiul Tehnic de Transporturi și Telecomunicații „Ion I. C. Brătianu” Satu Mare	
Copac fără pădure	14
Diana Maria BOTEZAT, prof. coordonator Mihaela PINTILEI Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc	
Culorile fac lumea mai frumoasă	15
Anita SOMI, prof. coordonator Paula GALOȘ Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare	
Familia mea într-o țară străină	16
Larisa-Timeea VINCZE, profesor coordonator Livia-Simona STĂVARU Liceul, Școala Generală și Căminul de Elevi Românesc „N. Bălcescu” Gyula	
Împarte înțelegere, nu critică	17
Darius BENEDEK, prof. coordonator Olimpia STATE Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Obosită de atâta răutate	18
Adina Murani, prof. coordonator Daniela PRIDEA Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei	
Iubire fără limite	19
Ștefan DZIȚAC, prof. coordonator Gertrud MISZNYAK Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	

Încredere și speranță	20
Karina CRISTIAN, prof. coordonator Maria ROMAGA Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc	
Presiune	21
Zsuzsa SÁNDOR, prof. coordonator Annamária SZATMÁRY Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc	
Tirania lui „trebuie”	22
Diana DAȘCHIEVICI, prof. coordonator Maria ROMAGA Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc	
Spune NU discriminării. Toți suntem oameni	23
Adam PUSOK, prof. coordonator Maria SALAGEANU Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Discriminarea și lupta pentru libertate	24
Cristina NUSZER, prof. coordonator dr. Laura GROZA Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Satu Mare	
Omenirea dăinuie prin pace, nu prin religie!	25
Ileana LOGOS, prof. coordonator Cristina Laura MAXIM Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Credincioși și ateți	26
Paula CURETEAN, prof. coordonator Monica BULZAN Colegiul Național “Elena Ghiba Birta” Arad	
Looking through your eyes	27
Robert NAGY, prof. coordonator Kürti Tünde Colegiul Național „Kolcsey Ferenc” Satu Mare	
Nu mai suntem noi	28
Amber ZASZLOFFY, prof. coordonator. Lăcrimioara ZIMAN Liceul Tehnologic „Clisura Dunării” Moldova Nouă	
Societate	29
Daria PISALTU, prof. coordonator Cornelia Alina VARADI Colegiul Național „Mihai Eminescu” Satu Mare	
Granița dintre barierele prejudecății	30
Andreea JURCA, prof. coordonator Aida LUPULESCU Colegiul Național Bănățean, Timișoara	
Discriminare	31
Iasna PEDA, prof. coordonator Tudor PANIȚĂ Liceul de Arte „Sabin Păuța” Reșița	

Eu împotriva discriminării!	32
Nuria Georgiana MERMEZE, prof. coordonator Antonia-Mihaela SILAGHI Liceul Teoretic Constantin Șerban Aleșu	
Fii toleranți!	33
Adelin HAMZA, prof. coordonator Mihaela NUNA Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei	
Un cuvânt nou	34
Remus STAN, prof. coordonator Florin-Mihai MERCAS Școala Gimnazială nr. 1 Tielagd	
Un colț de discriminare	35
Daniel VIZITEU, prof. coordonator Liviu GROAPĂ Colegiul Tehnic Ion I.C. Bratianu	
Dincolo de negura urii	36
Filip CARDASIM, prof. coordonator Maria ROMAGA Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc	
Convergențe	37
Sebastian TEMIAN, prof. coordonator Valentin DRAGU Liceul Teoretic Recaș, jud. Timiș	
Un viitor mai bun	38
Milena JURJ, clasa a VII-a, prof. coordonator Diana URECHE Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara	
Toți suntem oameni!	39
Patrick MOLNAR, prof. coordonator Cristian Ilie POP Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
“Nu ne naștem oameni, devenim oameni!”	40
Alexandra ARDELEAN, prof. coordonator Adriana VAȘADI Colegiul Tehnic “Mihai Viteazul”, Oradea, Bihor	
Excludere sau acceptare	41
Adrian POPA, prof. coordonator Paula GALOȘ Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare	
Nu discriminării !	42
Iulia PELE, prof. coordonator Maria MOGOE, Școala Gimnazială Cilnic	
Aceeași natură, alt aspect	43
Marlene BUZILĂ, prof. coordonator Monica BULZAN Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad	

Între acceptare și respingere	44
George Horașiu BONTEA, prof. coordonator: Monica BULZAN Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Arad	
Cărțile sparg stereotipurile	45
Samira DUMEA, prof. coordonator Anca GABOR Liceul Teoretic „Aurel Lazăr” Oradea	
Cetățenia activă și nondiscriminarea în secolul al XXI-lea	46
Mihaela-Alexandra MITROI, prof. coordonator Cosmin-Mircea JULAN Liceul Tehnologic „Francisc Neuman” Arad	
Noi integram, nu discriminăm	47
Sanda Marian Dan, prof. coordonator Daniela Florica BOLEANȚU Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara	
Un pas important împotriva discriminării	48
Szilárd BIRTA, prof. coordonator Géza-Árpád GYÖRGY Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc	
Discriminarea nu e a noastră, a tinerilor	49
Sabina MARITESCU, prof. coordonator Laura Andreea PASCU Școala Gimnazială „Ovidiu Drimba” Lungașu de Jos, jud. Bihor	
Un cuvânt oarecare	50
Iulia-Ioana RADU, prof. coordonator Cornelia Alina VARADI Colegiul Național „Mihai Eminescu”	
Spune DA egalității, spune NU discriminării!	51
Bianca VIDICI, prof. coordonator Alin JITAREL Colegiul Tehnic „Henri Coandă” Timișoara	
Este timpul să punem capăt discriminării!	52
Georgia Patricia LĂPUȘAN, prof. coordonator Dorel Nicolae Emilian MOGA Colegiul Național "Mihai Eminescu" Satu Mare	
Nu judeca, acționează!	53
Ariana ȚIMERMAN, prof. coordonator Anca Nicoleta BLAGA Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu” Satu Mare	
Discriminarea – o problemă veche dar actuală	54
Floruț Otniel CURACIUC, prof. coordonator Tudor PANIȚĂ Liceul de Arte „Sabin Păuța” Reșița	
Nevoi diferite, aceeași limită	55
Alexandra STACHE, prof. coordonator Monica BULZAN Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad	

Să fii născuta femeie nu ar trebui sa fie o greutate	56
Bianca Antonia FABIAN, prof. coordonator Maria MĂLAI Colegiul Tehnic nr. 1 Vadu Crișului	
În lipsa celor dragi	57
Patric RAICOV, prof. coordonator Raluca Anamaria JURGE, Colegiul Tehnic de Transporturi și Telecomunicații „Ion I. C. Brătianu” Satu Mare 57	
Fiecare suflet contează!	58
Lorena Maria PAȘCA, prof. coordonator Anca Nicoleta BLAGA Școala Gimnazială ”Constantin Brâncoveanu” Satu Mare	
Obstacole vorbitoare	59
Victoria Valentina IGNAT, prof. coordonator Petra BOKENYI Colegiul Național „Mihai Eminescu” Satu Mare	
Discriminarea la locul de muncă	60
Andrei Cosmin RĂȘCU, prof. coordonator Olivia Corina FAUR Colegiul Tehnic Energetic "Regele Ferdinand I" Timișoara	
Egalitate de șanse sau discriminare	61
Dora CUCEU, prof. coordonator Cristina Sorina SAVU Școala Gimnazială Bârsău de Sus, jud. Satu Mare	
Tinerii combat discriminarea	62
Maria NAGHI, prof. coordonator Nicolae SĂRAC Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor	
Indiferent de cultură suntem toți prietenii!	63
Rareș STARK, prof. coordonator Adina Daniela STAN Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Integrarea oamenilor în societate	64
Cristina PRISĂCARU, prof. coordonator Cristina Istrate Colegiul Tehnic ”Mihai Viteazu” Vulcan	
Ajută, NU judeca!	65
Irina FLORE, prof. coordonator Maria MĂGUREANU Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Tinerii spun nu discriminării	66
Albert BIRTA, prof. coordonator Géza-Árpád GYÖRGY Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc	
Together has no limits!	67
Florin LIBOTEAN, prof. coordonator Adina-Liana CIUPAC Colegiul Național „Doamna Stanca” Satu Mare	

Arme	68
Agnes BERDEI, prof. coordonator Mihaela PINTILEI Colegiul Național Militar „Ștefan cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc	
O mână întinsă, calea spre o lume mai tolerantă	69
Damaris SAU, prof. coordonator Victoria ANDRAȘ Colegiul Național "Diaconovici-Tietz", structură Școala Gimnazială nr.1 Reșița	
Că de n-ar fi, nu s-ar povesti.....	70
Daiana VAZAR-TRIPON, prof. coordonator Monica BULZAN Colegiul Național "Elena Ghiba Birta" Arad	
Unitate, egalitate, fraternitate ... în diversitate	71
Clasa a VIII-a, prof. coordonator Anita MEZIN Colegiul Național "Diaconovici-Tietz", structură Școala Gimnazială nr.1 Reșița	
Noi, în relație cu iubirea supremă, Dumnezeu	72
László MARTYIN, prof. coordonator Sebestyén Corina, Liceul, Școala Generală și Căminul de Elevi Românesc „Nicolae Bălcescu”, Gyula, Ungaria	
We are brothers	73
Mircea ILENA-SAVULOV, prof. coordonator Ligia PUTNOKY Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara	
Vina e a noastră	74
Nadia POPESCU, prof. coordonator Cornelia EDIȚOIU Liceul Teoretic „General Dragalina” Oravița	
Discriminare între colegi.....	75
Andrea TODUȚ și Anamaria URȘAN, prof. coordonator Adriana Orhidea SILAGHI, Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș" Satu Mare	
Discriminarea, boală politică?.....	76
Irinel URZESCU, prof. îndrumător LENUȚA URZESCU Școala „Olga Petrov Radisici"- Vârșeț	
Simply everiday	77
Jennifer ZATIG, prof. coordonator Andrea BITTE Școala Gimnaziala "Tempfli Jozsef" Urziceni	
Copilăria egalității – stagiul nediscriminativ.....	78
Lucian-Daniel JIMON, prof. coordonator György Géza-Árpád Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc	
Primul pas spre un viitor de succes	79
Alin PĂCURAR, prof. coordonator Ana Magdalena ROXIN	
Liceul „Sever Bocu” Lipova, jud. Arad	79

Discriminarea la feminin și masculin	80
Carina CICHI, prof. coordonator Monica BULZAN Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad	
Discriminarea: a fost sau este?.....	81
Andra ROTARU, prof. coordonator Monica BULZAN Colegiul Național „Elena Ghiba Birta” Arad	
Interculturalitatea – realitate a vremurilor cotidiene	82
Adrian Andrei BARBU, prof. coordonator Cosmin-Mircea JULAN Liceul Tehnologic „Iuliu Moldovan” Arad	
Împotriva discriminării	84
Maura BULE, prof. coordonator Nicolae SĂRAC Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor	
Spune NU discriminării!	85
Andreea CIUPERGER, prof. coordonator Florica SĂRAC Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor	
O lume mai bună.....	86
Mădălina TEGZEȘ, prof. coordonator. Florica SĂRAC Colegiul Național „Octavian Goga” Marghita, Bihor	
Discriminarea, un cuvânt, un gust, un sentiment necaracteristic nouă, tinerilor..	87
Sabina MARIȚESCU, prof. coordonator Laura Andreea PASCU Școala Gimnazială „Ovidiu Drimba” Lugașu de Jos	
Diferiți, dar egali	88
Liviu-Timotei HAȘAȘ, prof. coordonator Maria MĂLAI Colegiul Tehnic nr.1 Vadu-Crisului	
Spune nu discriminării	89
Carla Fernanda MAIER, prof. coordonator Maria MĂLAI Colegiul Tehnic nr.1 Vadu-Crișului	
Nu judecați o carte după coperti!.....	90
Cristina CIORBA, prof. coordonator Oana Sorina RAPOTAN Colegiul Național „Teodor Neș” Salonta	
Tinerii spun NU discriminării!.....	91
Romina Mariana CUC, prof. coordonator Simona HANGA Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd	
Tinerii spun NU discriminării !.....	92
Andrei Maris CAZAN, prof. coordonator Simona HANGA Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd	

Tinerii spun NU discriminării.....	93
Medeea Diana BALAJ GRIGORIU, prof. Coordonator Anca SACADATI Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd	
Spune NU discriminării	94
Denisa PEȘEL, prof. coordonator Anca SACADATI Liceul Teoretic „Constantin Șerban” Aleșd	
De ce să spunem NU rasismului?	95
Alexandra BURTIC, prof. coordonator Ramona IȘTOC Liceul Teologic Baptist „Emanuel” Oradea	
Diferiți, dar totuși, la fel.....	96
Irina-Oana SABĂU, prof coordonator Diana Medeia, URZICEANU Școala Gimnazială nr.1 Balc	
Doar gânduri.....	97
Ramona ILLEȘ, prof. coordonator Anita MEZIN Școala Gimnazială nr.1 - Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița	
O mână întinsă – calea spre o lume mai tolerantă	98
Damaris SAU, prof. coordonator Victoria ANDRAȘ Școala Gimnazială nr.1 - Colegiul Național „Diaconovici-Tietz” Reșița	
Deosebiri – Pete de culoare în monotonie	99
Gabriela MARIUȚAC, prof. coordonator Malvine SOCACI Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” Vulcan	
Peste tot și... întotdeauna?!	100
Camelia-Ioana CÎRCIUMARU, prof. coordonator Maria Daniela KOS Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” Vulcan	
Suntem toti oamenii!!!.....	101
Alexandra BERCHI, prof. coordonator Filofteia Vasilica CIUNGAN Colegiul Tehnic „Mihai Viteazu” Vulcan	
Discriminarea în clasa mea	102
Andrada-Maria TROCAN, prof. coordonator Ramona-Nicoleta GRECU Școala Gimnazială Cîlnic, județul Gorj	
Tinerii în fața discriminării.....	103
Norbert BALÁZS, prof. coordonator Géza-Árpád GYÖRGY Colegiul Național „Márton Áron” Miercurea-Ciuc	
Interculturalitate.....	103
Elena Cristina SAIZU, prof. coordonator Marilena CROITORU Colegiul Național Economic „Theodor Costescu”	

Discriminarea- piedică în evoluția umanității	105
Martina JIBOC, prof. coordonator Tunde ANITAS Colegiul Național „Doamna Stanca”- Satu Mare	
Discriminarea ucide diversitatea.....	106
Roland Boni CUCICEA, prof. coordonator Adina BĂRBUȘ Colegiul Național „Doamna Stanca” Satu Mare	
Obstacole vorbitoare.....	107
Victoria IGNAT, prof. coordonator Petra BOKENYI Școala Gimnazială „Grigore Moisil” Satu Mare	
„Abuzul asupra copiilor”	108
Claudia TARȚIU, prof. coordonator ing Mihaela NUNA Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei	
Non-violenta este arma celor puternici	109
Adelin TRIFAN prof. coordonator ing Mihaela NUNA Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei	
Tinerii spun NU discriminarii.....	110
Adelin HAMZA, prof. coordonator ing Mihaela NUNA Colegiul Tehnic „Iuliu Maniu” Carei	
Discriminarea- prejudecăți, etichete, suferință.....	111
Ioana ARDELEAN, prof. coordonator ing Paula GALOȘ Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare	
O lume diferită, cu oameni mai buni.....	112
Mara Antonia RUBA, prof. coordonator ing Paula GALOȘ Colegiul Național „Ioan Slavici” Satu Mare	
Tinerii spun NU discriminării!.....	113
Dayana Darina BĂBȚAN, prof. coordonator Corina CHINDRIȘ Școala Gimnazială „Octavian Goga” Satu Mare	
Eu, spun NU discriminării!.....	114
Marco BOTA, prof. coordonator Dorina Paula Dărăban Școala Gimnazială „Octavian Goga” Satu Mare	
Egalitatea – un drept în pericol	115
Krisztina Henrietta KONDICS, prof. coordonator Geanina PETROVICI-BREBAN Școala Gimnazială „Octavian Goga, Satu Mare	
Străin în propria lume.....	116
Larisa PARGEA, prof. coordonator Ivana-Iohana ROMANIUC Liceul Teoretic German „Johann Ettinger” Satu Mare	

Tinerii spun nu discriminării! Fără discriminare și multă acceptare!.....	117
Claudia BUD, prof. coordonator Delia SABOU Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Rasismul din America	117
Sergiu TIMIȘ, prof. coordonator Ioana Florentina CHIȘ Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Drumul spre tine însuși.....	120
Patricia POP, prof. coordonator Cristina GHERMAN Colegiul Național „Doamna Stanca” Satu Mare	
Promotori ai noului curent.....	121
Alina ZIMBRU, prof. coordonator Raluca Anamaria JURG Colegiul Tehnic de Transporturi și Telecomunicații „I. I.C. Brătianu” Satu Mare	
Spune STOP discriminării!	122
Axel DONUȚIU, prof. coordonator Maria SAITOS Școala Gimnazială „Gheorghe Bulgăr” Sanislău	
Discriminarea ucide	123
Gabriel Ovidiu GRIGORAȘ, prof. coordonator Maria SĂLĂGEAN Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș”, Satu Mare	
Judecați cu prudență !	124
Dora CUCEU, prof. coordonator Cristina Sorina SAVU Școala Gimnazială Bârsău de Sus, jud. Satu Mare	
Accept, sunt fericit!	125
Alexandra Viorica POP, prof. coordonator Bogdana VASILE Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Interculturalitatea în cadrul societății contemporane	125
Paula POP, prof. coordonator Ciprian PUSTA Școala Gimnazială „Lucian Blaga” Satu Mare	
Politica, discriminarea viitorului	127
Alexandra TAT, prof. coordonator Ramona BUZE Colegiul Național „Doamna Stanca”, Satu Mare	
Sărăcia - un nou criteriu de discriminare.....	128
Calin Mariana, profesor Ramona BUZE Colegiul Național „Doamna Stanca”, Satu Mare	
Împreună pentru viitor.....	129
Diana Maria MERGHES, prof. coordonator Roxana Simona TUNS Școala Gimnazială „Bălcescu – Petofi ” Satu Mare	

Toți împreună spre viitor.....	130
Liliana LUȚA, prof. coordonator Roxana Simona TUNS Școala Gimnazială „Bălcescu – Petofi” Satu Mare	
Suntem egali, dar nu identici.....	131
Silvia CANDREA, prof. coordonator Roxana Simona TUNS Școala Gimnazială „Bălcescu – Petofi” Satu Mare	
Femeile au aceleași drepturi	132
Andrada SIGHIARTĂU, prof. coordonator Camelia POPA Colegiul Economic „Gheorghe Dragoș” Satu Mare	
Interculturalitate și nondiscriminare — porți deschise spre normalitate.....	133
Andreea Denisa DĂNUȚ, prof. coordonator Rodica DOROȘ Liceul Tehnologic „Anghel Saligny” Turț	
Spune nu discriminării!.....	134
Cristian SAMZIAN, prof. coordonator Rodica IVAN Școala Gimnazială Nr. 19 ”Avram Iancu”, Timișoara	
Tinerii spun nu discriminării!	135
Celia MOROACĂ, prof. coordonator Rodica IVAN Școala Gimnazială Nr 19 ”Avram Iancu” , Timișoara	
Discriminarea	135
Bianca VIDICI, prof. coordonator Alin JITAREL Liceul Teoretic „Henri Coandă” Timișoara	
O lume egală	137
Flavia BALA, prof. coordonator Anca MORMAN Liceul Teoretic Recaș	
Discriminarea în societate	138
Zoltan IUHASZ, prof. coordonator Cristina VÂLCEA Liceul Tehnologic „Sf. Nicolae” Deta	
Nu discriminării	139
Ioana RUS, prof. coordonator Valentin DRAGU Liceul Teoretic Recaș	
Discriminarea rănește !.....	140
Elena Emilia FARCAȘ, prof. coordonator Olivia Corina FAUR Colegiul Tehnic Energetic "Regele Ferdinand I" Timișoara	
Fără discriminare.....	141
Anda BĂCLEȘANU, prof. coordonator Delia Mariana PURDA Liceul Teoretic Recaș	

Manifest antidiscriminare: „lubește-ți aproapele!”	142
Anisia Sara PRECOB-CREȚU, prof. coordonator Valerica SCHINTEIE Școala Gimnazială Nr.19 „Avram Iancu” Timișoara	
Trăim în contemporaneitate sub semnul discriminării religioase?	144
Estera HOTEA, prof. coordonator Monica-Alina ULEU Colegiul de Silvicultură și Agricultură “Casa Verde” - Timișoara	
Maia.....	145
Sonia IVANOSCHI, prof. coordonator Diana URECHE Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara	
Păpușa	146
Desiree MATYAȘI, prof. coordonator Diana URECHE Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara	
Porumbelul	147
Ștefania STÎNGU, prof. coordonator Diana URECHE Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara	
Sticla	148
Anamaria BĂLĂȘESCU, prof. coordonator Diana URECHE Școala Gimnazială nr. 19 „Avram Iancu” Timișoara	
Lupta împotriva discriminării	150
Alex IPATE, prof. coordonator Roxana-Georgiana VOȘTINAR Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara	
Discriminarea pozitivă.....	151
Otilia Policsenia VRABIE, prof. coordonator Patricia Victoria ORBULESCU FIȚ Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara	
Maria – o elevă egală cu ceilalți	152
Alexandra Maria SAVA, prof. coordonator Patricia Victoria ORBULESCU FIȚ Colegiul Tehnic „Emanuil Ungureanu” Timișoara	
Uși închise.....	153
Roberta Raluca COCOȘ, prof. coordonator Daniela-Liliana BĂLĂNEAN Liceul Teologic Penticostal „Logos” Timișoara	
Frângerea zborului	154
Mădălina Florentina RUSU, prof. coordonator Antoaneta - Geanina BUȘE Liceul Teologic Penticostal „Logos” Timișoara	
Diversitatea este simfonia vieții	155
Sorana Maria INDRIEȘ, prof. coordonator Adriana SECOȘAN Școala Gimnazială Nr. 2, Timișoara	

- Stop flagelului discriminator !**..... 156
Emanuela Denisa HUMINIUC, prof. coordonator Violeta Natalia ȘERBAN
Liceul Teologic Penticostal „Logos” Timișoara
- Spune "NU!" discriminării. Alege, încercă, spune**..... 157
Carla GRUIN, prof. coordonator Viorica BĂESU
Colegiul Tehnic „Ion I.C. Brătianu” Timișoara
- Culoarea Lacrimii – bullying**..... 158
Carla MIREA BĂLĂȘOIU, prof. coordonator Zaraza ABRUDAN
Colegiul Tehnic „Ion I.C. Brătianu” Timișoara
- Coleg de marginalizat**..... 159
Flavius RĂCARIU, prof. coordonator Daniela POPA
Colegiul Tehnic „Ion I.C. Brătianu” Timișoara

Echilibru.edu

O revistă pentru elevi,
profesori, părinți și comunitate.

O revistă care își propune să vă
țină în contact cu ideile de viață
ale tinerilor, astfel încât școala
să-și poată construi coerent
misiunea, părinții să-și
creioneze cât mai aproape de
adevăr, viitorul și comunitatea
să creeze în mod obiectiv,
oportunități valorizând
realizările lor.

Pentru fiecare om interesat de
dezvoltare prin educație.

Adresa: str. Simion Bărnuțiu, nr. 67, ap.
18, Timișoara 300304, jud. Timiș
Telefon: 0040.744.610.618
E-mail: ardetimisoara@gmail.com

Colectivul de redacție

Coordonator redacție:

prof. Mariana Eftimie

*Asociația Română pentru
Dezvoltare Europeană*

Redacția:

prof. Putnoky Ligia

*Colegiul Tehnic "Emanuil
Ungureanu" Timișoara*

prof. Melnic Alina

*Liceul Tehnologic
Transporturi Auto Timișoara*

prof. Iancovici Wolf Miriana

*Liceul Tehnologic
Transporturi Auto Timișoara*

Foto:

psih. Bachner Ligia

*Liceul Tehnologic Special
"G. Atanasiu" Timișoara*

prof. Minodora Giuchici

*Colegiul Tehnic "Emanuil
Ungureanu" Timișoara*

Prelucrare imagine:

prof. Melnic Alina

Suport IT:

prof. Vlad Rusu

*Colegiul Tehnic "Henri
Coandă" Timișoara*

<http://arde-tim.weebly.com>